

கலை
இலக்கிய
மாது
சஞ்சிகை

165

மார்ச் 2022

100/-

ஜீவந்தி

பிரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

அருட்திரு தமிழ்நேசன்
சி.ரமேஷ்
என்.சரவணன்
கோகிலா மகேந்திரன்
சித்தாந்தன்
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
வசந்தி தயாபரன்
ஆர்த்திகா சுவேந்திரன்
சுளிபுரமணி
சோ.ப
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
வசிகரன்
த.ஜெயசீலன்
சு.முரளிதரன்
மதுராந்தகன்
மண்டைதீவு கலைச்செல்வி
கே.ஆர்.டேவிட்
தாட்சர்யணி

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- சித்தாந்தன் - 07
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 27
வசந்தி தயாபரன் - 28
ஆர்த்திகா சுவேந்திரன் - 42
சுனிபுரமணி - 47

கவிதைகள்

- சோ.ப. - 06
கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 26
வசிகரன் - 32
கிரிசாந் - 39
த.ஜெயசீலன் - 40
சு.முரளிதரன் - 41
மதுராந்தகன் - 43

நேர்காணல்

- மண்டைதீவு கலைச்செல்வி - 36

உருவக்கதைகள்

- கே.ஆர்.டேவிட் - 44

நூல் விமர்சனம்

- தாட்சாயணி - 33

உள் ஓவியங்கள்

- கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

- நன்றி இணையம்

கட்டுரைகள்

மன்னாரின் கலைமுகவரியாகத் திகழ்ந்த
கலைஞர் குழந்தை அவர்கள்
அருட்திரு தமிழ்நேசன் அடிகளார் - 03

யாழ்ப்பாண சமூகப் பண்பாட்டுப் புலத்தில்
சாந்தனின் சித்தன் சரிதம்
சி.ரமேஷ் - 14

முத்து கடத்தியதால் பதவியிழந்த
யாழ்ப்பாண டச்சு தளபதி யொஹான் நியூஹாய்
என். சரவணன் - 24

குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே... - 1
கோகிலா மகேந்திரன் - 30

ஜீவநதி

2022 மார்ச் இதழ் - 165

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிமார்ச் - 135/= ஆண்டுசந்தா - 3000/-
வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,
Kalaiaham,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் என்னாம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிதாசன்-

எங்கே செல்லும் இந்தப் பாதை...

கொரோனா காரணமாக கடந்த இரண்டு வருடத்திற்கு மேலாக இலங்கைக்கு வரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றனர். சுற்றுலாப் பயணிகள் மூலம் இலங்கை நல்ல வருவாயைப் பெற்று வந்தது. இவ்வாறு இலங்கைக்கு வருவாயை பெற்றுத்தரும் பல்வேறு காரணிகளும் ஸ்தம்பித்து போயுள்ள நிலையில் நாட்டில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டுள்ளது. பொருட்களின் விலை ஏற்றம், பொருட் தட்டுப்பாடு என மக்கள் பல விதமான நெருக்கடிகளையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இறக்குமதி செய்வதற்கான பணத்தட்டுப்பாட்டால் அரசாங்கம் என்ன செய்வதெனத் தெரியாது முழிக்கின்றது. இன்றைய அவசர யுகத்தில் மக்களின் தேவைகளோ அதிகம். மக்கள் தங்களது தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய முடியாது தவிக்கின்றார்கள். அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களே பொருட்களின் விலையுயர்வால் பெரும் சிரமத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள் என்றால் தினக்கூலிகளின் நிலையை சிந்தித்துப் பாருங்கள்... சத்தான சாப்பாடு, பால்மா, மருந்து என அனைத்து வகையான விடயங்களிலும் தட்டுப்பாடு நிலவுகின்றது.

அச்ச செய்வதற்கான பேப்பர், பிளேட் என்பன இறக்குமதி செய்யப்படுவது குறைக்கப்பட்டுள்ளது. விலை இரட்டிப்பாகியுள்ளது. இந்நிலையில் குறித்த நேரத்திற்குள் நூல்களை, சஞ்சிகைகளை வெளிக்கொணர முடியாது சஞ்சிகையாசிரியர்கள், படைப்பாளர்கள் தவிக்கின்றார்கள்.

மின்சாரம் அடிக்கடி தடைப்படுகின்றது. பரீட்சைக்காலத்தில் கூட மின்வெட்டு அமுலாக்கப்படுகின்றது. மாணவர்கள் அதிக நெருக்கீட்டுக்கு உள்ளாகின்றார்கள். அலுவலகங்களில் குறித்த வேலையை குறித்த நேரத்திற்கு முடிக்க முடியாமல் தவிக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு எல்லா விடயங்களும் ஸ்தம்பித்துப்போயுள்ள நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த நிலை எப்போதுசீராகும், நாளை எவ்வாறு விடியப்போகிறது என்ற கேள்விகளுடனேயே அனைவரது விடியலும் விடிகின்றது.

- க.பரணீதரன்

ஆண்டுக்கு 24 ஜீவநதி இதழ்கள் வெளியாகவுள்ளதால்
ஓராண்டுக்கான சந்தா 24 இதழ்கள் - 3000.00(12 சிறப்பிதழ்கள்)
அரையாண்டு சந்தா 12 இதழ்கள் - 1500.00(6 சிறப்பிதழ்கள்)

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணயில் உதவுவோர்

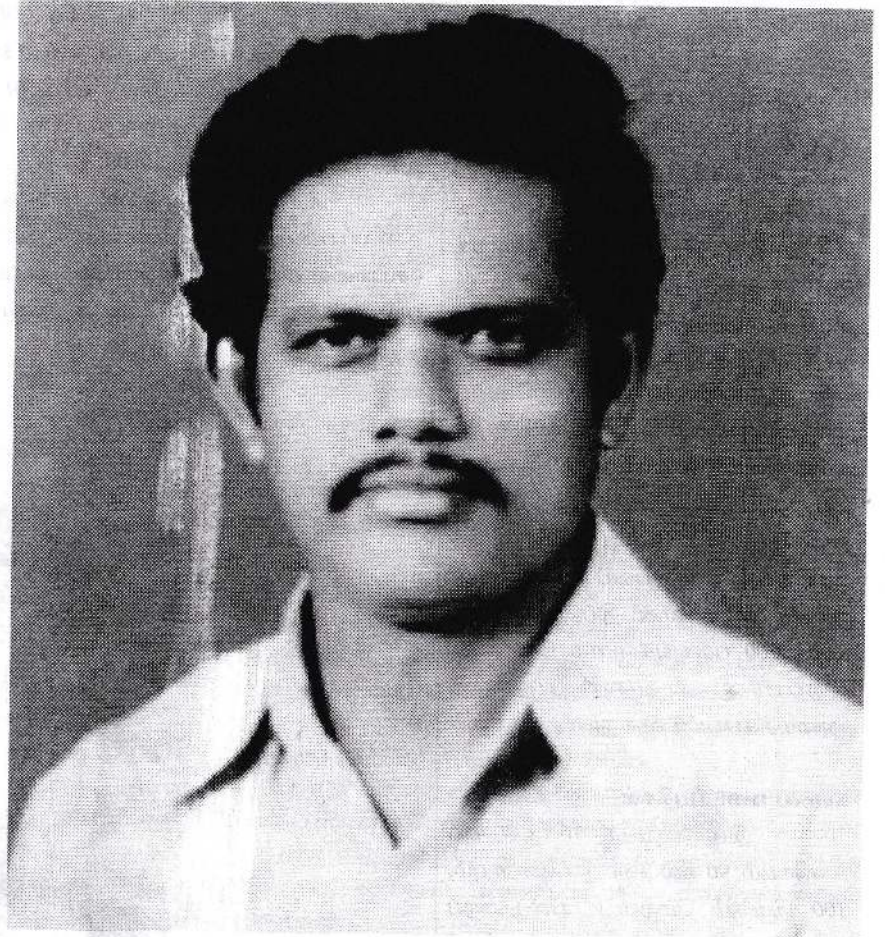
1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணீ புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாடு
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை.
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

“கலைஞர் குழந்தை” என்றும் “குழந்தை மாஸ்டர்” என்றும் அறியப்படும் மன்னார் முருங்கனைச் சேர்ந்த திரு. செபஸ்தியான் செபமாலை அவர்கள் கடந்த 08.01.2022 அன்று இரவு தன் கலை வாழ்வில் இருந்து விடைபெற்று இறையடி சேர்ந்தார். இவர் மன்னாரின் கலைமுகவரியாகவும், ஈழத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட கலைஞராகவும் திகழ்ந்தவர். இவர் 1940ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் எட்டாம் திகதி முருங்கனில் ஒரு கலைக்குடும்பத்தில் பிறந்தார். ஓர் ஆசிரியராக 40 ஆண்டுகள் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றார்.

பன்முக ஆளுமை கொண்டவர்

இவர் சிறுவனாக வளர்ந்த முருங்கன் கிராமத்திலே இவருக்கு கூத்து நாடகத்தின்மேல் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. பள்ளிக்காலம், ஆசிரியப் பயிற்சிக்காலம் ஆகிய வற்றில் இவருடைய கலையார்வம் அதிகரித்தது. இவர் மன்னார் மாதோட்டத்தைச் சேர்ந்த நாடகக் கலை முன்னோடியாக இருப்பினும் மன்னார் மாதோட்டத்தைக் கடந்து இலங்கை நாடு அறிந்த ஒரு கலைஞராகத் திகழ்ந்தார். மன்னாரில் எங்கெங்கு பொது விழாக்கள் நடக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் தம் இசையால், நடிப்பால், குரல் வளத்தால் நிகழ்வுகளைச் சிறப்பித்தார்.

இவர் கலைத்தாயின் பன்முகத் தன்மைகளை தன்னகத்தில் தாங்கிய ஒரு கலைச்சிற்பி. சிறந்த குரல்வளமுள்ள பாடகர், சிறந்த மேடைப்பேச்சாளர், நாடக நடிகர், நாடக எழுத்தாளர், நாடக நெறியாளர், பாடலாசிரியர், இசையமைப்பாளர், கவிஞர், கலைஞர், பேச்சாளர் என கலை இலக்கியத்துறையில் பன்முக ஆளுமையைக் கொண்டு விளங்கினார். தனது விடாமுயற்சியாலும், தொடர்பயிற்சியாலும், அர்ப்பணிப்பாலும் இத்திறமைகளை அவர் வளர்த்துக் கொண்டார். கலை சார்ந்த

மன்னாரின் கலைமுகவரியாகத் திகழ்ந்த கலைஞர் குழந்தை அவர்கள்

■ அருட்திரு. தமிழ் நேசன் அடிகளார் ■

ஆளுமையைவிட இவர் சமய வாழ்விலும் சமூக அரசியல் வாழ்விலும் காத்திரமான பங்கு வகித்துள்ளார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனோடு தொடர்பு

1965களில் மன்னார் மாதோட்டத்தில் நாடக விழாக்கள் நடந்தேறிய பொற்காலம் எனலாம். இக்காலத்தைப்போல வேறு எக்காலத்திலும் இதுவரை நாடக விழாக்கள் நடக்கவில்லை. இக்காலத்தில் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் நாடக விழாக்களை முன்னெடுக்க மன்னார் அரசு அதிபராக இருந்த திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்கள் பேராசிரியருக்கு உறுதுணையாக இருந்தார். இச்சூழலில்தான் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் குழந்தை செபமாலை அவர்களையும் அவரின் முருங்கன் முத்தமிழ் கலாமன்றத்தையும் சந்தித்தார். இதன் விளைவாக யாழ்ப்பாணம், துணுக்காய், பளை, மட்டக்களப்பு, கொழும்பு எனப் பல பாகங்களுக்கு கலைஞர் குழந்தை அவர்களையும் முருங்கன் முத்தமிழ் கலாமன்றத்தினரையும் அழைத்து நாடகங்களை ஆற்றுகை செய்தார்.

முத்தமிழ் கலாமன்றம்

கலைஞர் குழந்தை அவர்கள் 1964இல் “முருங்கன் முத்தமிழ் கலாமன்றம்” என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். இம்மன்றத்தின் ஐம்பதாவது

ஆண்டு (1964-2014) பொன்விழா கடந்த 2014ஆம் ஆண்டு முருங்கனில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. ஐம்பது ஆண்டுகளைக் கடந்தும் இன்று வரை இம்மன்றம் இயங்குதலையில் செயற்பட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றது. இம்மன்றத்தின் தாயகத் தலைவர் கலைஞர் குழந்தை அவர்கள் இம்மன்றத்தின் ஊடாக பல்வகையான கலைப் படைப்புக்களை உருவாக்கி மேடையேற்றியுள்ளார். முருங்கன் முத்தமிழ் கலா மன்றத்தின் பொன்விழா மலரில் இம்மன்றம் பற்றிய பல கட்டுரைகள், மன்ற உறுப்பினர்களுடைய அனுபவப் பகிர்வுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பொன்விழா மலர் 100 பக்கங்களைக் கொண்ட சிறப்பான ஆவணப் பதிவாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

கலைப் படைப்புக்கள்

இவர் சுமார் 70 நாடகங்களையும், 90 கல்வெட்டுக்களையும், 100 இற்கும் மேற்பட்ட பத்துறைப் பாடல்களையும் எழுத்துப் பிரதிகளாக இன்றும் வைத்திருக்கின்றார். இவர் எழுதிய நாடகங்களுள் கூத்து நாடகங்கள், இசை நாடகங்கள், சமூக விழிப்புணர்வு நாடகங்கள் போன்றவை அடங்கும். ஏறக்குறைய ஒரு மணித்தியாலங்களைக்கொண்ட பல குறுங்குத்துக்களை எழுதியுள்ளார். விவிலியம், தமிழ் இலக்கியம், வரலாறு போன்ற வற்றில் இருந்து நாடகங்களுக்கான பாடுபொருளை தெரிவு செய்து சமூக வாழ்வுக்கு படிப்பினையாக அவற்றை உருவாக்கி ஆற்றுகை செய்வார். கல்சமந்த காவலர்கள், வீரத்தாய், யார் குழந்தை, இறைவனா புலவனா?, வீரனை வென்ற தீரன் போன்ற கூத்து நாடகங்கள் பல நூறு மேடைகள் கண்ட அழியாப் புகழ்கொண்ட படைப்புக்களாகும்.

இவர் படைத்த நூல்கள் :

இவர் ஒருசில நூல்களையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். அறப் போர் அறைகூவல் (1966), இன்பத்தமிழின் இதய ஓலம் (1966),

இயாகப்பர் இன்னிசைப் பாடல்கள் (1966), நாம் மலர் - I (1967), நாம் மலர் - II (1989), பரிசுபெற்ற நாடகங்கள் (1997), மரபுவழி நாடகங்கள் (1998), மாதோட்டம் கவிதைத் தொகுதி (2000) ஆகியனவாகும்.

இவரைப்பற்றி எழுந்த நூல்கள் :

கலைஞர் குழந்தை அவர்களின் 50 ஆண்டுகால சமய, சமூக, கலைப்பணிகளை ஆவணப்படுத்தும் நோக்குடன் கலைத்தவசி 2012 குழந்தை செயமாலை அவர்களின் கலைப்பணி நயப்பு மலர் என்ற நூல் வெளிக்கொணரப்பட்டது. இந்நூல் இவருடைய அன்பு மகன் அருட்திரு. செ. அன்புராசா

அவர்களின் முயற்சியின் பயனாக உருவாகிய ஒரு படைப்பாகும். இந்த நூல் 296 பக்கங்களைக்கொண்ட மிகப்பெரும் ஆவணம்.

கலைஞர் குழந்தை அவர்களும் அவருடைய துணைவியார் திருமதி. நோஸ்மேரி அவர்களும் 2009 ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் நாட்டிற்குப் பயணம் செய்த வேளையில் பிரான்ஸ் தமிழ் கலைஞர்களால் "கத்திசைக்காவலர் - மன்னார் பெற்றெடுத்த குழந்தை செ. செயமாலை" என்ற பெயரில் சிறப்பு மலர் பிரான்ஸ் நாட்டில் வெளியிடப்பட்டது.

விருதுகள் / கௌரவங்கள்

கலைஞர் குழந்தை அவர்கள் பல விருதுகளுக்கு சொந்தக்காரர். 1968ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் குழந்தை

செபமாலை அவர்களுக்கு "கவிஞர் குழந்தை" எனப் பட்டம் தட்டி கௌரவித்தார். 1982ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 22ஆம் திகதி முருங்கன் பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபையால் இவருக்கு மிகப்பெரும் பாராட்டு விழா எடுக்கப்பட்டது. அன்றைய மன்னார் ஆயர் மேதகு தோமஸ் செளந்தர நாயகம் ஆண்டகை அவர்கள் இவருக்கு பொன்னாடை போர்த்தி கௌரவித்த தோடு "கலைஞர் குழந்தை" என்ற கௌரவப் பட்டத்தையும் வழங்கினார். 1994ஆம் ஆண்டு மன்னார் மாவட்டக் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தினால் முள்ளிக்குளத்தில்

முன்னெடுக்கப்பட்ட நாடகப் போட்டி நிகழ்வின் போது கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தினர் குழந்தை செபமாலை அவர்களுக்கு "முத்தமிழ் வேந்தன்" என்ற பட்டத்தை வழங்கினர். 1999ஆம் ஆண்டு இலங்கை கலாசாரத் திணைக்களத்தினால் இவர் "கலாபூசணம்" விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். 2000ஆம் ஆண்டு வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விழாவின் போது "ஆளுனர் விருது" வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். மன்னார் நகரமண்டபத்தில் 02.09.2000 அன்று நடைபெற்ற நாடக நிகழ்வின் போது கலைஞர் குழந்தை அவர்கள் மன்னார் மறைமாவட்டம் சார்பாக மன்னார் ஆயர் மேதகு இராயப்பு யோசேப்பு ஆண்டகை அவர்களால் "திருக்கலை வேந்தன்" என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பட்டு, பொற்கிளி வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

சுத்துக்கலைஞனாக, சிறந்த சமூக, இலக்கிய, விவிலிய நாடக இயக்குனராக, சமூகசுடுபாடுள்ளவராக, இலக்கிய ஆர்வலராக, தான் வாழ்ந்த சமூகத்தின் கல்வி முன்னோடியாக, விசுவாசமான கத்தோலிக்கராக இவர் தமது வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர். மொழிப்பற்றும், இனப்பற்றும், சமயப்பற்றும் இவருடைய படைப்புக் களில் இழையோடி இருக்கும்.

10.06.2005ஆம் ஆண்டு கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட உலக நாடக தின விழாவில் இவர் "தலைக்கோல் விருது" வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். 18.08.2009இல் பாரிஸ் கலைஞர்களால் நடாத்தப்பட்ட பாராட்டு விழாவின் போது ஐரோப்பிய தமிழ் கலை இலக்கிய நண்பர்கள் வட்டத்தினால் "கத்திசைக் காவலர்" என்ற பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். 15.02.2013ஆம் ஆண்டு இலங்கைக் கலைக்கழகத்தினால் நடாத்தப்பட்ட 2012-2013ஆம் ஆண்டு அரசு நாடக விழா நிகழ்வு கொழும்பு பண்டாரநாயக்கா சர்வ தேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் நடைபெற்ற போது இவர் கலை கலாசார அமைச்சர், இலங்கை கலைக்கழகத் தலைவர், அரசு நாடக விழாக் குழுத் தலைவர் முன்னிலையில் "நாடகக் கீர்த்தி" என்ற உயர் விருதும் ஐம்பது ஆயிரம் ரூபா பணப்பரிசும் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டார். 07.09.2014ஆம் ஆண்டு வவுனியா நகரசபை கலாசார மண்டபத்தில் தமிழரசுக் கட்சியின் 15வது தேசிய மாநாட்டில் தமிழ்த்தேசியத்திற்காக உழைத்த பெருந்தகைகளுக்கு வழங்கப்பட்ட தந்தை செல்வா விருது தமிழரசுக் கட்சியினால் வழங்கப்பட்டு கௌரவிக்கப்பட்டார்.

அர்ப்பணம் மிகுந்த கலைஞர்

தான் பணியாற்றிய இடங்களில் ஆசிரியப் பணியுடன் சமூகப் பணி, சமயப் பணி, தமிழ்ப்பணி போன்றவற்றில் இளமைக்காலம் தொடக்கம் இடைவிடாமல் 60 ஆண்டுகளாக உழைத்து வந்தவர்.

நல்லாசிரியராக, ஆற்றல் மிகு

குயில்! அந்த எண்ணமே
எண்ணிறந்த வீணைகளில் நாதம் போலவும்
இடையர்களின் குழலிசை போலவும்
மென்மையான ராகங்களை உணரச் செய்கிறது

குயில்
கிரீஷ்ம மாப்பிள்ளைக்கும்
சித்திரையாகிய மணப்பெண்ணுக்கும்
நீலவானில் பல்லக்குத் தூக்கும் பறவை

கோடையில் மாமர நிழலில்
சாய்மனையில் கிடந்தபடி
சந்திரனோடு நான் உரையாடுகையில்
நிலவுப் படிகளில் இறங்கிவந்து
என்னைத் துயிலெழுப்புவது
சேவலல்ல, குயிலின் அழைப்பு!
கோடை வெப்பத்தைத் தணிக்க
நான் பருகுவது
குயிலின் பாடலாகிய குளத்திலூறும்
குளிர் அமுதம்
குயிலின் கழுத்தில் பச்சை மாலையாகத்
தொங்குவது இளவேனில்!
காகத்தைப் போல குயில் கறுப்பாய் இருந்தாலும்
அது அன்பு கொண்ட தாய் போல
உலகுக்குத் தாலாட்டுப் பாடுகிறது

இராமனின் செல்லப் பறவை வண்ணக்கிளி
எனவே குடிசை வாசிகளுக்காக
குயில் நீலப்பறவையாக மாறியது
எனினும் தீண்டத் தகாத வசந்தாவுக்கு
எந்தக் கோயிலுக்கும் அனுமதி இல்லை.

ஏதோ ஒரு வக்கிரமான இசைத்தேவதை
இளவேனில் அல்லாத காலங்களில்
“குரலடங்கிக் காகமாகுக” என
குயிலைச் சபிக்க
காயப்பட்டாலும் அஞ்சாத குயில்
Symphony உலகு களிகூர
ஐந்து கட்டையில் அருமையாகப் பாடுகிறது
மனித பஞ்சம சாதியினர் போல

தூங்கணாங் குருவிக்கிருப்பது போல
குயிலுக்கொரு கூடில்லாவிடினும்
ரசிகர்கள் உள்ளத்தில் வாழ்கிறாள்
குயில் அம்மா தன் முட்டைகளை
கொடிய காகங்களுக்குப் பலியிட்டு
எமக்கு அன்பில் தோய்ந்த இசையை வழங்குகிறாள்
குயில் இப்பொழுது ஊமையாகிவிட்டது
பொப் பாடல்களும் டிஸ்கோ ஓவியும் மலிந்த
இச்செயற்கை உலகில்
மாவிடைகளுக்குப் பதில்
குயில் வேப்பிலைகளைச் சுவைக்கிறது

இளவேனிலின் மெல்லியதொரு முணுமுணுப்பும் போதும்

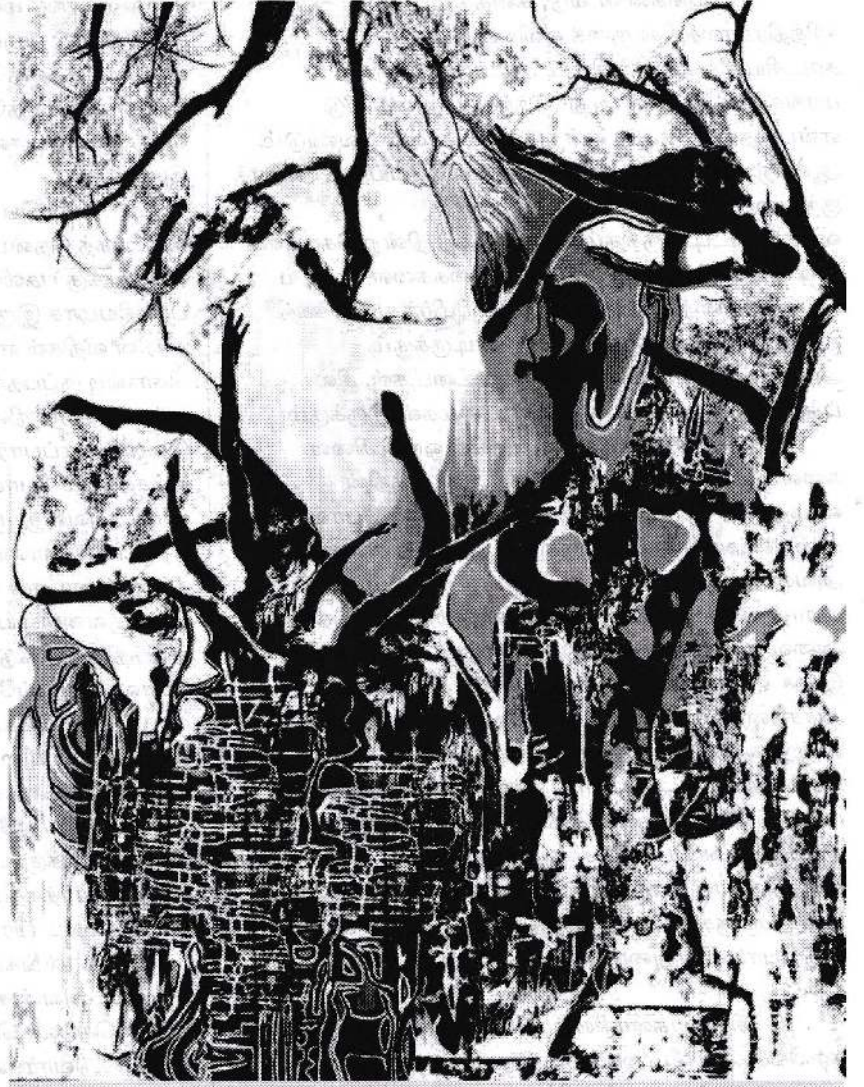

கோடிகளின் தாக்குதல்
துப்பாக்கி வேட்டுக்களுக்கிடையில்
இயற்கை மானமிழக்க
தன் குரலைக்கேட்பாரின்றி
குயில் காட்டுக்குப் பறந்துவிட்டது

நாம் வெட்டிச்சாய்ப்பது
மனிதனையும் காடுகளையும் மட்டுமல்ல
பூமிக்கோளின் எதிர்காலத்தையும்!

காகம் போல
ஒரு நூற்றாண்டு வாழ்வானேன்!
இளவேனிலிலே எழும்
குயிலின் மெல்லிய மீட்டுதல் போதும்
அதுவே வையத்தின் செல்லம்!

தெலுங்கு மூலம் : சாரிகொண்ட நரசிம்ம ராஜ்
தமிழில் : சோ.ப

எனது சிறுபராயத்தில் என் வயதை ஒத்த எல்லோருக்கும் காலிங்கன்தான் கதாநாயகன். நாங்கள் காலிங்கனை கண்டதன் பிறகு சினிமாப்பட கதாநாயகர்களை இரசிப்பதையும் அவர்கள் பற்றிப் பேசுவதையும் தவிர்த்துக் கொண்டோம் என்றால் பாருங்கள். எங்கள் பேச்சு முழுவதிலும் காலிங்கன்தான் நிரம்பிக்கிடந்தான். நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் காலிங்கன் பற்றி பல கதைகளை ஒருவரோடு ஒருவர் பகிர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தோம். கதைகளில் பெரும்பாலானவை இட்டுக்கட்டிய கதைகள் தான். ஆனாலும் ஒருவர் கூறிய கதையை பொய் என்று மற்றவர்கள் நிராகரிக்காமலிருப்பதை ஒரு நாகரிகமாகக் கொண்டிருந்தோம். காலிங்கனிடம் இருந்த வீணை பற்றி நான் சொன்ன கதையை எல்லோரும் ஆவலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். “காலிங்கனின் வீணை சுவர்க்கத்தின் கற்பக தருவினால் செய்யப்பட்டது என்றும், அதன் நரம்புகள் காற்றை இழை பிரித்து செய்யப்பட்டவை என்றும், காலிங்கன் வீணையின் நரம்புகளிலிருந்து பிறக்கும் இசைதான் சூரியனின் ஏழு நிறங்களாக ஒளிர்கின்றன என்றும். இரவெல்லாம் வீணையை மீட்டிக்கொண்டிருக்கும் அவன், அதிகாலையில் தன் வீணையை ஒரு மரம்போலாக்கி எங்காவது நாட்டி விட்டுச் செல்வதாகவும்” நான் கதையளந்திருக்கிறேன். நண்பர்கள் எல்லோரும் சுவாரசியம் குன்றாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்திருக்கிறார்கள். சில நாட்கள், காலிங்கன்

ஆம்மீ

சித்தாந்தன்

தன் வீணையை மரமாக்கி எங்கு நட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கின்றான் என்று நாங்கள் தேடியதுமுண்டு. நண்பர்களில் யாராவது ஒருவர் ஏதாவது மரமொன்றைக் காட்டி இதுதான் காலிங்கனின் வீணை மரம் என்று சொல்லிக் கொள்வதுமுண்டு. நானும் அவர்களின் சொல்லை தலையசைத்து ஆமோதித்துவிடுவேன். நான் உருவாக்கிய கதை பொய்த்துப்போய்விடக் கூடாது என்பதில் அவதானமாக இருந்தேன். இப்படியாக எண்ணிறைந்த கதைகளை காலிங்கனைச் சுற்றிப் பரவவிட்டிருந்தோம்.

நள்ளிரவு வேளைகளில்தான் காலிங்கன் தனது வீணையிலிருந்து இசையை மீட்டத்தொடங்குவான். ஊரில் எல்லோரும் உறங்கப் போயிருந்தாலும் சிறுவர்களாகிய நாங்கள், அவனது இசையின் ஈரப்பில் மகுடிக்கு மயங்கும் பாம்புகள் போலாகி இசையின் வழி அவனது இருப்பிடத்தை அடைவோம்.

காலிங்களின் வீடு, கனத்த இருளில் சரித்திரகாலத்தின் குகை ஓவியம் போலக் காட்சியளிக்கும். சுற்றிலும் அடர்ந்து வளர்ந்த மரங்களின் நடுவில் அது இருந்தது. அதை வீடு என்பதைவிட குடில் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனாலும் நேர்த்தியாக கிடுகுகளால் வேய்ந்து, அரைக் குந்துவைத்து பனம் மட்டையால் வசிச்சுக்கட்டியிருக்கும். அது ஒருவர் நின்றுகொள்ளக் கூடிய உயரத்தையும் ஒருவர் தன் கைகளை நீட்டிய அளவுக்கான நீளத்தையும் நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கத் தக்கதான அகலத்தையும் கொண்டிருக்கும். அதற்குள்ள்தான் அவனது வீணை, உடைகள், சில புத்தகங்கள் என அவனது உடைமைகள் இருக்கும்.

அவனது குடிலின் அருகில் ஓங்கி கிளைகளைப் பரப்பி வளர்ந்திருக்கும் ஆலமரத்தின் விழுதுகள், இராட்சசனின் தலை முடிகள் போல காற்றில் அசைந்தபடியிருக்கும். அதனது கிளைகள், அவன் எங்களை கவர்ந்து கொள்ள நீட்டும் கைவிரல்களாய் விரிந்து கிடக்கும். சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு அவை துணுக்கை ஏற்படுத்தினாலும் காலிங்களின் இசை எங்களை ஆதரவாக வரும் விரல்களாகி அச்சத்தைக் களையும். பகல் வேளைகளில் நாங்கள் விழுதுகளில் ஊஞ்சல் ஆடுவதற்காக ஆலமரத்துக்குச் செல்வதுண்டு. அப்போது காலிங்களின் குடில் மட்டும் வெறுமையாகக் கிடக்கும். அதற்குள் எவ்விதமான பொருட்களும் இருக்காது. ஒரு மனிதன் வாழ்கின்றான் என்பதற்கான எந்த அடையாளங்களும் அற்று, குஞ்சுகளோடு பறந்துவிட்ட பறவையின் கூடுபோல வெறுமையால் அடைந்துகிடக்கும்.

0

சிறுவர்களாகிய நாங்கள் நள்ளிரவுகளில் காலிங்களின் வீட்டைச் சுற்றி சூழ்ந்து நிற்போம். அவனது பார்வை எங்களிற் படாதவாறு மரங்களுக்குப் பின்னாலும் புதர்களுக்குள்ளும் எங்களை மறைத்துக் கொள்வோம். மறைந்து நின்று அவனைப் பார்ப்பது அலாதியான சுவையுடைய பானத்தை வீட்டில் யாருக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருந்து பருகுவது போன்றிருக்கும்.

அவனது வீட்டின் முன்புறத்தில் ஒரு விளக்கை ஏற்றி வைத்திருப்பான். அந்த விளக்கின் ஒளி அவனது முகத்தை துல்லியமாகப் பார்க்க எங்களுக்குப் போதுமானதாக இருக்கும். அந்த மஞ்சள் ஒளியில் இளங்காலைச் சூரியனாய் அவன் முகம் பிரகாசிக்கும். நாங்கள் அவனையே கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். அவனது விரல்கள் வீணையின் நரம்புகளில் நர்த்தகியைப் போல் ஆடிக்கொண்டிருக்கும். அவன் உச்சமாகத் தவளவிடும் தன் இசையை திடீரென நிறுத்திக்கொள்கையில், அந்த இரவே உடைந்து சிதறுவதைப் போலிருக்கும். காலிங்கள் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு மதுக்குவளையை எடுத்து மஞ்சள் நிற மதுவை கோப்பையில் நிரப்புவான். அதை தன் உதட்டில் பொருத்தி உறுஞ்சிக்கொண்டிருப்பான். விளக்கின் ஒளி கண்ணாடிக் கோப்பையில் பட்டுத்தெறிக்கையில் அது மாயத்தனமான கிளர்ச்சியை என் இருதயத்துள் இட்டு நிரப்பும்.

மதுவின் மயக்கத்தில் அவன் கண்கள் பூஞ்சி

தலை தொங்க மீண்டும் வீணையின் நரம்புகளை தன் விரல்களால் வருடத்தொடங்குவான். அந்த இசைதான் இந்த உலகத்தையே புலர்விக்கும் இசையாக இருக்கும் என நான் நம்பத்தொடங்கினேன். அவன் அதிகாலை வரை தன் இசையைத் ததும்பவிட்டுக்கொண்டே இருப்பான்.

பகற்பொழுதுகளில் காலிங்கள் எதிர்பாராத விதமாகத் தென்படுவதுண்டு. சிறுவர்களாகிய எங்களுக்கு பகலில் அவனைக் காண்பது பெரும் பாக்கியமாக இருந்தது. அப்போதெல்லாம் எங்கள் ஊரின் வீதிகள் எல்லாம் புதுவிதமான கிளர்ச்சி கொண்டிருப்பதாகத் தெரியும். பெண்கள் வேலிகளுக்குப் பின்னால் நின்று அவனை இரகசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். திரையில் தென்படும் சினிமா நட்சத்திரம் போல அவன் மிடுக்காக நடந்து செல்லுவான். அவனது முதுகில் கனமான தோற்பை ஒன்று தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். அதற்குள் என்ன வைத்திருக்கின்றானோ என தெரியாது. சில வேளைகளில் தன் மதுக்குவளையையும் புத்தகங்களையும் அதனுள் வைத்திருக்கக்கூடும். சூனியக்காரனின் மந்திரக்கோலைப் போல அது எப்போதும் அவனோடேயே இருக்கும்.

காலிங்கள் நேர்த்தியாக உடுத்தியிருப்பான். தாடியையும் மீசையையும் அழகாக ஒதுக்கியிருப்பான். காதின் கீழ்வரை கிருதா நீண்டிருக்கும். ஊதிவத்தியின் புகை நெளிவதுபோல தலைமயிர் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருக்கும். அவன் கண்களை நான் ஒரு போதும் கூர்ந்து பார்த்ததில்லை. அவ்வளவுக்கு கண்களை கூசச்செய்யும் பிரகாசத்தோடு அவை இருக்கும்.

காலிங்களின் கண்கள் வசியம் நிரம்பியவை என்றும், அவன் கண்களை கூர்ந்து பார்ப்பவர்கள் காலஞ்செல்லச் செல்ல கண் பார்வை மங்கிச் செத்துப் போய்விடுவார்கள் என்றும் ஊருக்குள் ஒரு கதை உலாவிக்கொண்டும் இருந்தது. அந்தக் கதையை நாங்கள் உருவாக்கி இருக்கவில்லை என்பதால் அது எங்களை அச்சப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அந்தக் கதையின் உண்மை பொய் பற்றி பகுத்தறியும் அறிவும் ஆவலும் எங்களுக்கு இருந்தில்லை. பெரியவர்கள் அச்சமுட்டுவதற்காக எண்ணற்ற கதைகளைச் சிறுவர்கள் மீது திணித்திருக்கிறார்கள். அக்கதைகள் அடித்தள மற்றவை என்பதை சிறுவர்களாகிய நான் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

நான் தவறுசெய்யும் போதெல்லாம் அம்மா ஒவ்வொரு கதைகளைக் கூறுவார். அந்தக் கதைகள் பெரும்பாலும் அச்சமுட்டும் கதைகளாகவே இருந்தன. அப்பா அப்படியில்லை அவருக்கு கதை சொல்ல நேரம் கூட இல்லை. அதிக கோபம் என்மீது ஏற்படும் போதெல்லாம் ஒன்று அதியுச்சமான வன்முறையைக் கையிலெடுப்பார். வீட்டுக்கு முன் வளர்ந்திருந்த வேப்பமரத்தில் கட்டிவைத்து பூவரசம் தடியால் சாத்துவார். அத்தோடு அப்பாவின் கோபம் முடிந்துவிடும். இரவு எதுவுமே நடக்காததைப் போல எனக்கு சோறை ஊட்டிக்கொண்டே தானும் சாப்பிடுவார். அப்பாவின் கடின உழைப்பு அவர் தேகம் முழுவதிலும் தெரியும். கைகள் முறுக்கேறி மலயுத்த வீரனின் தோற்றத்தோடு இருக்கும். அப்பா பெரிதாக கதைத்துக் கொள்ள மாட்டார். அதிதமான தன் மகிழ்ச்சியை என்னைக்

கட்டி அணைத்து முத்தமிடுவதன் மூலம் வெளிப் படுத்திக்கொள்வார். அந்த வகையில் நான் என் சகோதரனை விடவும் அதிஸ்ரம் குறைந்தவன். அவன் அப்பாவிடமிருந்து அதிக முத்தங்களையும் நான் அதிக அடிகளையும் வாங்கியிருக்கிறேன். சமயங்களில் என் சகோதரன் “நீ அப்பாவிடம் எத்தனை முத்தங்கள் வாங்கியிருக்கிறாய். உன்னை விடவும் நான் எத்தனை மடங்கு பெற்றிருக்கிறேன் தெரியுமா” என்று கேட்டு ஏளனமாகப் புன்னகை செய்வான். அப்போது நான் “உன்னை விட நான்தான் அதிக அடிவாங்கியிருக்கிறேன். அந்த வகையில் என் கணக்குக்கு கிட்டக்கூட நீ வரமாட்டாய்” என்று சொல்லி அவனை எரிச்சலூட்டுவேன்.

காலிங்கனை நான் காண்ப்புறப்படும ஒவ்வொரு இரவிலும் நான் கடவுளிடம் அப்பா கண் விழித்து அருண்டு என்னை கையும் மெய்யுமாக பிடித்துவிடக்கூடாது என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்வேன். அப்பாவுக்கு காலிங்கன் என்ற நபர் ஊரில் இருக்கிறாரா என்று தெரிந்திருக்குமோ தெரியாது. அப்பா ஊர் சோலிகளில் ஈடுபடுவதில்லை. மாலை ஆறுமணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார். அன்று வேலைக்காகப் பெற்றுக்கொண்ட சம்பளத்தை அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டு தன் காரியங்களை ஆற்றத்தொடங்கிவிடுவார். அம்மாவோடுகூட அதிகம் பேசமாட்டார். அம்மாவும் அப்படித்தான் அப்பா வந்தவுடன் அவருக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றையும் நியமம் தவறாது செய்துகொடுப்பார். நானும் என் சகோதரனும் அப்பா வீட்டுக்குள் வந்தவுடன் புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு எமக்காக ஒதுக்கப் பட்ட மூலைகளுக்குச் சென்று படிக்கத்தொடங்குவோம். நான் பெரும்பாலும் படிப்பதாகப் பாசாங்கு தான் செய்துகொண்டிருப்பேன்.

ஊரின் மேற்குக் கரை வயல்களாலானது. ஒருநாள் மாலை நான் வயலில் விளைந்திருந்த கதிர்களை அளைந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த போது தான் அந்த அதிசயத்தைக் கண்டேன். சூரியன் வானத்திலிருந்து சடுதியாக கீழிறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நெற்கதிர்களின் மேலே மஞ்சள் பூஞ்சனை போல சூரியனின் ஒளி படர்ந்திருந்தது. வரம்பில் வெள்ளைக் குதிரையின் கடிவாளத்தை கையில் பற்றிக் கொண்டு காலிங்கன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ஆங்கிலத் திரைப்படமொன்றின் கதாநாயகன் போல அவனது தோற்றம் இருந்தது. அவனது குதிரையின் உடல் பொன்னிறமாக சூரியனின் ஒளியில் தகதகத்தது. காலிங்கன் தன் கணக்கும் தோற்பையை குதிரையின் முதுகின் மேலே வைத்திருந்தான். குதிரை மிடுக்காக நடந்துகொண்டிருந்தது. அவன் என்னைத் தாண்டி ஊருக்குள் நுழைந்தான். அவனது பார்வை என்மீது பட்டுவிடாதா என்று நான் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவன் என்னைப் பொருட் படுத்தவில்லை தாண்டிச் சென்றுகொண்டேயிருந்தான்.

காலிங்கன் வெள்ளைக் குதிரையோடு ஊருக்குள் வந்த செய்தியை நான் என் நண்பன் அகிலுக்கு பகிர்ந்துகொண்ட போது அவனது கண்ணகள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. அவன் என்னை

பொறாமையுடன் பார்த்தான். நாங்கள் அன்றிரவு காலிங்கனைக் காணுவதற்கான நேரத்தில் அவனது வெள்ளைக் குதிரையைப் பார்த்துவிட முடியும் என்று நம்பிக்கையுடன் நள்ளிரவுக்காக காத்திருத்தோம்.

நள்ளிரவில் மிதந்துவந்த வீணையின் ஒலியைப் பிடித்தபடி காலிங்கனின் இருப்பிடத்தை அடைந்தேன். அங்கு என் நண்பர்கள் பலரும் காத்திருந்தனர். அவர்களிடம் வெள்ளைக் குதிரை பற்றிய கதை பரவியிருந்தது. எல்லோரும் என்னை நெருங்கியவர்களாக தம் குரல்களை மந்தமாக்கி “உண்மையில் நீ குதிரையைக் கண்டாயா?” என்றார்கள். நான் அவர்களின் குரலிலும் மந்தமான குரலில் “அம்மா மீது சத்தியமாகக் கண்டனான்” என்றேன். “அப்படி என்றால் இப்ப குதிரை எங்கே?” என்று இன்னொருவன் கேட்டான். “எனக்குத் தெரியாது” என்றேன். அவர்களை என்னை ஒரு மாதிரி யாகப் பார்த்தார்கள். “நல்லா கதை விடுறாயடா” என்று ஒருமித்த குரலில் சொல்லி மந்தமாகச் சிரித்தார்கள்.

காலிங்கன் கண்ணாடிக் குவளையில் செந்நிற மான திரவத்தை ஊற்றி வைத்திருந்தான். அவனது மங்கலான விளக்கு வழமையிலும் மங்கலாக ஒளிர்ந்தது. அவனின் கைகள் வீணையின் தந்திகளை மீட்டிக் கொண்டிருந்திருந்தன. இடைக்கிடை மதுவையும் பருகிக்கொண்டான். அவனது கண்கள் பூணையின் கண்களைப் போல பச்சையாக ஒளிர்ந்தன. அகில் “உந்த பச்சைக் கண்களைப் பார்க்காதையடா இரத்தம் கக்கிச் செத்துப்போய்விடுவாய்” என்ற புதுக் கதையைச் சொன்னான். நான் என் கண்களை காலிங்கனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டேன். மனதை புதுவிதமான அச்சம் சூழ்ந்துகொண்டது.

நண்பர்களின் அவமானத்தைத் தரும் வார்த்தை களுடனும் அச்சத்தோடும் நான் அந்த இரவில் வீடு திரும்பினேன். என் கால்கள் எலியைப் பின்தொடரும் பூணையின் கால்களைப் போல மெதுவாக வீட்டினுள் நுழைந்தன. அப்பா திண்ணையில் படுத்திருந்தார். அவரின் குறட்டை ஒலி வழமையிலும் தாழ்வாகக் கேட்டது. காலிங்கனின் இசையால் வசியப்பட்ட பின் நான் வெளி விராந்தையில்த்தான் படுக்கத்தொடங்கியிருந்தேன். அப்பா வெளித் திண்ணைக் குந்தில் படுத்திருப்பார். அறையினுள்ளே அம்மாவும் தம்பியும் உறங்குவார்கள். எனக்கு வெளி விராந்தையே பலவழிகளிலும் வசதியாக இருந்தது. அப்பாதான் வீட்டுக்கான காவல் அரணின் முதல் அரணில் காவல். நான் இரண்டாவது அரணில் காவல் அப்பாவைத் தாண்டித்தான் யாராயினும் வீட்டினுள் நுழைய முடியும். அப்பாவை தாண்டுவது ஒன்றும் சிரமமனதில்லை. அப்பா படுத்தார் என்றால் அடுத்தநாள் காலையில்ல்த்தான் விழிப்பார். நடுவில் வீட்டுக்குள் திருடன் புகுந்தாலும் அப்பாவுக்கு தெரிந்துவிட நியாயமில்லை. அப்பாவின் குணம் அறிந்துதான் கடவுள் எங்கள் வீட்டுக்கு திருடர்களை அனுப்புவதில்லை என்று நான் நினைத்துக்கொள்வேன். அப்பாவின் கடின உழைப்பு அவரை அசதியாக்கித் தூங்க வைத்துவிடுகிறது.

என்னால் அந்த இரவு தூங்க முடியவில்லை. காலிங்கன் ஊருக்குள் குதிரையுடன்தான் நுழைந்தான். இப்போது அவனது குதிரைகள் எங்கே இருக்கும்? ஒரு வேளை அவன் எங்கயாவது தரவையில் குதிரையை

மேய்ச்சலுக்கு கட்டியிருக்கக்கூடும். ஆனால் அவனது குடிவை அண்டியதாக எங்கும் தரவைகள் இல்லை. ஒரே மர்மாக எனக்குள் தோன்றியது. இரவு தன் கால்களால் மெல்ல நடந்துகொண்டிருப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். வீட்டின் முன்புறத்தில் வளர்ந்திருந்த வேப்பமரத்திலிருந்து சில்வண்டு ஒன்று இரைந்துகொண்டிருந்தது. அதன் இரைச்சல் இரவை துயிலெழுப்பி அருட்டியது போன்றிருந்தது. அந்த இரைச்சலிலும் அப்பாவின் தாழ்ந்த குறட்டையொலி தெளிவாகக் கேட்டது.

மறுநாள் நான் நண்பர்களைச் சந்தித்தபோது, அவர்கள் என்னை ஏளனம் ததும்பப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். எனக்கு அவமானமாக இருந்தது. நான் அகிலை அழைத்து “காலிங்கனிடம் வெள்ளைக் குதிரை இருப்பது உண்மை. அதை நான் என் இருண்ட கண்களால் கண்டேன்” அவன் என்னை பொருட் படுத்தாதவன் போல ஒரு ஏளனப் புன்னகையுடன் கடந்துபோனான்.

0

நெஞ்சுரம் கோதை இறந்த அந்த நாள் எங்கள் ஊரே துயரத்தில் ஆழ்ந்துபோனது. ஊரின் மேல் யாரோ கறுப்புத் துணியைப் போர்த்திவிட்டது போல வாணத்தில் கருமுகில் மூடிகிடந்தது. எங்கள் ஊரில் உள்ள பெண்களில் கோதைதான் அழகானவள். அவள் மீது மையல் கொண்டு பல ஆடவர்கள் அவளின் பின்னால் அலைவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். கோதையிடம் அழகைப் போலவே திமிரும் அதிகமாக இருந்தது. அவள் யாரின் காதல் வலையிலும் விழுந்தவள் இல்லை. பெண்ணுக்குரியதான நளினமும் வனப்புமும் நிறைந்த அவள், மனவலிமை மிகவும் உடையவளாக இருந்தாள். அவளின் மனவறுதியே நெஞ்சுரம் என்ற அடைமொழியாகியிருந்தது. கோதையின் கூந்தல் அவளின் பிருட்டத்திற்கும் கீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். தலை மயிரை நடுவுச்சியாக வகிட்டுத்து ஒற்றைப் பின்னலாக கட்டியிருப்பாள். அவளது இமைகள் பறவையின் இறகுகள் போல படபடத்துக்கொண்டிருக்கும். உதடுகளில் நிரந்தர குறுநகை தேங்கிக்கிடக்கும்.

நாங்கள் அவளை கோதை அக்கா என்றுதான் கூப்பிடுவோம். எங்களில் அவளுக்கு நிறைந்த அன்பு, நாங்கள் பாடசாலை முடிந்து வரும் போதெல்லாம் தன் தோட்டத்தில் பறித்த ஏதாவது கனிகளை எங்களுக்கு தின்னக்கொடுப்பாள். அவளது நகைச்சுவை ததும்பும் பேச்சைக் கேட்பதற்காகவே மாலை வேளைகளில் அவளது வீட்டுக்குச் செல்வோம். ஓயாது ஒலியெழுப்பும் பறவையைப் போல அவள் பேசிக்கொண்டே இருப்பாள். அவள் கூறும் கதைகள் பெரும்பாலும் சரித்திரகாலத்துக் கதைகளாக இருக்கும். அவளின் கதை மாந்தர்கள் இரவுகளில் அலைபவர்களாகவும் பறவைகளுடன் சிநேகம் கொள்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். அவள் கதை சொல்லும் போதெல்லாம் தன் உதடுகளை அடிக்கடி பல கோணங்களில் நெளித்துநெளித்து சுவாரசியம் ததும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாள். அவளது வார்த்தைகள் வசிகரிக்கும் மந்திரம் போல எம்மை ஈர்த்துக்கொண்டேயிருக்கும். கோதையக்காதான்

எங்களுக்கு கிட்டிப்புள் விளையாடச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். அவரும் எங்களோடு சேர்ந்து விளையாடுவது முண்டு. அப்போதெல்லாம் எங்களிலும் வயது குறைந்த சிறுமியைப்போலாகிவிடுவாள். அவளது தாய் “நீ குமர் பொட்டையல்லோ குஞ்சு குருமனுகளைக் கூட்டி வைச்ச விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்று கோதையக்காவை ஏசுவாள். “யார் சொன்னது நான் குமர் என்று நானும் சின்னப் புள்ளைதான்” என்று தாய்க்குச் சொல்லிவிட்டு எங்களோடு விளையாடிக் கொண்டிருப்பாள்.

கோதையக்காவை யாதவன் அண்ணன் நீண்ட நாட்களாக சுற்றிக்கொண்டு திரிந்தான். யாதவன் அண்ணன் கோதையின் நிறத்துக்கு எதிரான நிறம். அவனது தேகம் எப்போதும் எண்ணையில் ஊறியதைப் போல மினுங்கிக்கொண்டிருக்கும். தலை மயிரை சீப்பிடாது பறக்கவிட்டிருப்பான். அவனது தலை மயிர்கள் நீண்டு வளர்ந்த கோரைப் புற்கள் போல காற்றில் அசைந்துகொண்டிருக்கும். உதடுகள் மேலே சிற்றெறும்புகள் மொய்த்திருப்பதைப் போல வழித்து முளைத்த மீசை முடிகள் இருக்கும். கட்டுக்கோப்பான கம்பீரமான தேகத்துடன்தான் அவன் இருந்தான். நான்கூட இரண்டு மூன்று தடவைகள் அவன் கோதையக்காவின் வீட்டின் முன்னால் சைக்கிளில் வட்ட மடிப்பதைப் பார்த்திருக்கின்றேன். அவளது காதலை கோதையக்கா ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவன் தன் முயற்சியை கைவிட்டதாகவும் தெரியவில்லை. கரைப் பார் கரைச்சால் கல்லும் கரையும் என்ற பழமொழியை அவனுக்கு யாரோ சொல்லிக்கொடுத்திருக்க வேண்டும் தன் முயற்சியில் சற்றும் தளராது தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தான்.

ஒரு நாள் யாதவன் வீட்டில் தூக்கிட்டு தற்கொலை செய்துகொண்டான். அவனது சாவுக்கு காதல் தோல்விதான் காரணம் என்று ஊரில் கதைத்துக் கொண்டார்கள். கோதையக்காவிடம் தன் விருப்பத்தை அவன் சொன்னதாகவும், அவன் “உன் மூஞ்சிக்கு கோதை கிடைப்பான் என்று மனப்பால் குடிக்காதே” என்று அவனை இகழ்ந்து பேசியதாகவும் அதனால் மனமுடைந்து அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டதாகவும் கதை பரவியிருந்தது. சிறுவர்களாகிய நாங்கள் அன்றிலிருந்து கோதையக்கா வீட்டுக்கு செல்வதைத் தவிர்த்துக்கொண்டோம். இது ஒரு பெரிய காரணமாக இல்லாத போதும் நாங்கள் நண்பர்கள் ஒருமித்த முடிவாக இதை எடுத்திருந்தோம். கோதையக்காவுக்காக நாங்கள் ஒதுக்கிய மாலை நேரத்தின் பொழுதை வயல் வரம்புகளில் ஓடித்திரிந்து தும்பிகளை பிடிப்பதற்காகச் செல்வழித்துக்கொண்டோம். நாங்கள் பாடசாலை விட்டு வரும்போது அவளது வீட்டின் முன்னால் கோதையக்கா நின்றுகொண்டிருந்தால் நாங்கள் வேறுபாதையால் திரும்பிச் சென்றுவிடுவோம். ஏதேர்ச்சையாக தனித்து சந்தித்துக்கொண்டால் ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லிவிட்டு தப்பித்துவிடுவோம்.

கோதை அக்காவின் உடல் வயற்கரையில் கிடந்ததை வயலுக்கு தண்ணீர் கட்டச் சென்ற காந்தி அண்ணன்தான் காலையில் கண்டு, அவளின் வீட்டுக்கு அறிவித்திருந்தார். அவளின் இறப்பு கொலையா தற்கொலையா என்று புரிந்துகொள்ள முடியாத மர்மாக

இருந்தது. ஊர்ச்சனமெல்லாம் வயற்கரையில் திரண்டு நின்றனர். அவளது முகத்தை நான் மிக அண்மையாகச் சென்று பார்த்தேன். அவளது உதடுகளில் அதே குறு நகை தேங்கிக்கிடந்தது. கண்களின் மடல்கள் மெல்லத்திறந்திருந்தன. இரண்டு பிறை நிழல்கள் போல அவளது கண்களின் வெண்திரைகள் தெரிந்தன. என் நெஞ்சு துக்கத்தால் அடைத்துக்கொண்டது. எங்கள் ஊரின் பேரழகியை இழந்த துயரத்தில் துக்கித்து நின்றேன்.

வயலில் திரண்டு நின்ற சனக்கூட்டத்தின் நடுவே நான் காலிங்கனைக் கண்டேன். வழமையாக அவன் கூட்டங்களில் தென்படுவதில்லை. தனியனாகத் தான் திரிவான். அதுவும் அவனைக் காண்பதென்பது அபூர்வமானது. காலிங்கனின் முகத்தில் எவ்விதமான உணர்ச்சிகளும் வெளிப்படவில்லை. வெள்ளை சேட்டும் நீல ரெனியும் ஜீன்கும் அணிந்திருந்தான். தோளில் கனக்கும் தோற்பை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. நீண்டதொரு பயணத்தை முடித்து வருபவனைப் போலிருந்தான். விடுப்புப் பார்க்கும் எண்ணத்தில் அவன் அங்கு வந்திருக்கக்கூடும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். அவனுக்கும் எங்கள் ஊருக்கும் எந்த நெருக்கமும் இருந்ததில்லை. அவனது பிரசன்னம் எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவனையே சிலர் வேடிக்கை பார்ப்பதையும் கண்டேன். சில பெண்கள் அவனைக் கடைக் கண்ணால் விழங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

மதியத்தை அண்மித்த பொழுதில்தான் காவல்துறை வயற்கரைக்கு வந்தது. அது வரை கோதையக்காவின் உடல் வெய்யிலில் உலர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவளது வெண்ணிறச் சரீரத்தில் ஈக்கள் கூட மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவளது தாயும் தந்தையும் அழுது சோர்ந்துபோய் தென்னை மரத்தின் கீழே கிடந்தனர். காவல்துறை, காந்தி அண்ணையைக் கூப்பிட்டு ஏதோவெல்லாம் விசாரித்தது. பிறகு கோதையின் தாய் தந்தையிடம் வந்து விசாரித்துக்கொண்டிருந்தனர். அரை மயக்கத்தில் அவர்கள் ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். மரண விசாரணை அதிகாரிகள் எல்லாம் வந்திருந்தனர். யார்யாரையோவெல்லாம் விசாரித்து எதை யெதையோவெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு சென்றனர். யாதவன்தான் அவளை தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டதாய் அம்மா சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். “அந்தப் பொடியன் கேக்கேக்கையே இவள் ஓமெண்டு சொல்லியிருக்கலாம். பெரிய அழகாம் அதில என்ன இருக்கு கடைசியாக அற்ப ஆயுசில் செத்ததுதான் மிச்சம். கடைசில நெருப்புத்தான் தின்னப் போகுது. இருக்கேக்க என்ன ஆட்டம் ஆடுவினம் செத்தால் ஒண்டுமில்லை. இனி இரண்டும் பேயாக ஊரில் அலையப் போகுதுகள் ஆசை நிறைவேறாத ஆவிகள் ஆண்டவனிடம் போகாது அந்தரித்துத்தான் திரியுங்கள்.”

அம்மாவின் வார்த்தைகள் திகிலூட்டின. ஒரு வேளை என்னை அச்சப்படுத்தவும் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடும் எனவும் நினைத்தேன்.

கோதையக்கா யாதவனை காதலிச்சிருக்கலாம். எனக்கும் அது சரியெண்டுதான்

படுகிறது. கடைசியில இரண்டு பேரும்தான் செத்தது மிச்சம்.

நாங்கள் நண்பர்கள் மாலையில் சந்தித்துக் கொண்ட போது கோதையக்கா பற்றியே கதைத்துக் கொண்டோம். அவளோடு கோவம் கொள்ளாதிருந்திருக்கலாம் என்று அகில் எங்கள் குற்றவுணர்ச்சியை தூண்டிவிட்டான். இளைஞர்கள் ஊரின் சனசமூக நிலையத்தில் ஸ்பீக்கர் கூட்டி சோக கீதத்தை இசைக்க விட்டனர். இடைக்கிடை கவிதைகளும் வாசித்தனர். ஊரே துக்கத்தில் உறைந்துகிடந்தது.

நாங்கள் கோதையக்காவின் வீட்டுக்குச் சென்றோம். வீட்டின் வரவேற்புக் கூடத்தில் அவளின் உடல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பெண்கள் உடலைச் சூழ்ந்திருந்து அழுதுகொண்டிருந்தனர். கோதையக்காவின் உடல் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. சிவப்பு நிற சோலை உடுத்திவிடப்பட்டிருந்தாள். அவளது நெற்றியில் கூம்பு வடிவப் பொட்டு இடப்பட்டிருந்தது. முகம் உலர்ந்துகிடந்தது. கண்கள் இப்போது இறுகி மூடியிருந்தன. அவளது உதடுகளில் அதே குறுநகை தேங்கிக்கிடந்தது. சிறுவர்களாகிய நாங்கள் அவளுக்கு முன்னால் கண்கள் பனிக்க நின்றுகொண்டிருந்தோம். எங்கள் ஊரின் பேரழகி பேசாது படுத்திருந்தாள். அவளது உதடுகளை யாரோ பசையிட்டு ஒட்டிவிட்டது போலிருந்தது. நாங்கள் மரணவீட்டிலிருந்து வெளியேறி நேராக மைதானத்துக்குத்தான் சென்றோம். கோதையக்காவின் நினைவாக அன்று கிட்டிப்புள் விளையாடினோம். அவளும் எங்களோடு சேர்ந்து விளையாடுவதுபோலிருந்தது.

மறுநாள் கோதையக்காவின் சடலத்தை மயானத்துக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். நீண்டதொரு ஊர்வலமாக இருந்தது. எங்கள் ஊரின் பேரழகியின் கடைசி ஊர்வலமது. ஊர் இளைஞர்கள்தான் பாடையைக் காவிச் சென்றார்கள். சோககீதம் எங்கள் ஊரையே நிறைத்திருந்தது. சிறுவர்களாகிய நாங்கள் சனசமூக நிலையத்தின் முன்னாலிருந்த மண்டபத்திலிருந்து அந்த ஊர்வலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். எங்களை அறியாமலேயே கைகளை அசைத்து கோதையக்காவிற்கு இறுதி விடைகொடுத்தோம். அவளது வார்த்தைகளை இனி கேட்க முடியாது. அவளது குறுநகையை இனிப் பார்க்க முடியாது. துக்கம் இதயத்தை மூடிப் பெருஞ்சுவராக வளர்ந்தது. நாங்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக்கொள்ளவில்லை.

சூரியன் உருகி வழிந்துகொண்டிருந்த அந்த மதியத்தில் கோதையக்காவின் உடலை தீ தின்னக்கொடுத்துவிட்டு எல்லோரும் திரும்பி வந்தனர். மாபெரும் வெறுமை ஊரையே சூழ்ந்துகொண்டதான பிரமை எனக்குள் ஏற்பட்டது.

நெஞ்சரம் கோதை தற்கொலை செய்துகொள்ளத்தக்கவள் அல்ல. அவளின் மனவறுதி பாறையிலும் உறுதியானது என்பதை நான் அறிவேன். அவளின் சாவின் மர்மம் அவிழ்க்க முடியாத புதிரைப் போல என்னை அலைக்கழித்துக்கொண்டிருந்தது.

0

மாலையில் அப்பா வழமைக்கு மாறான தடுமாற்றத்துடன் தான் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். அவரது கண்கள் சிவப்பேறியிருந்தன. அவரிடமிருந்து

குமட்டத்தக்கதான நெடி வீசிக்கொண்டிருந்து. வந்தவர் திண்ணையில் அப்படியே சரிந்துகொண்டார். அப்பாவிடமிருந்த மாற்றம் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. நான் அம்மாவிடம் “ஏன் அப்பா ஒரு மாதிரியிருக்கிறார். கெட்ட மணம் அடிக்கிது” என்றேன். “அவருக்கு கசுமில்லையடா. அதுதான் மருந்து குடித்திட்டு வந்திருக்கிறார் போல” என்றவாறு அப்பாவுக்கு அருகில் அமர்ந்துகொண்டார். அப்பா மது அருந்துவதை அம்மா மறைக்கின்றார் என்பதை புரியாமலிருக்கும் வயதில்லை எனக்கு. ஆனால் ஏன் அப்பா இன்று குடித்துவிட்டு வரவேண்டும் என்பதுதான் எனக்குப் புரியாமலிருந்தது.

அம்மா அன்று அப்பாவுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தார். அவளது முகத்தில் எந்தச் சலனமும் இருக்கவில்லை. அவளது கண்கள் இரவையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. நிறை போதையின் மயக்கத்தில் அப்பா புரியாத மொழியில் ஏதேதோவெல்லாம் புசத்திக்கொண்டிருந்தார். அம்மா அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

மங்கி எரிந்து கொண்டிருந்த சிமிலி விளக்கில் ஒறிரு பூச்சிகள் முட்டி முட்டிப் பறந்துகொண்டிருந்தன. இருளின் கணத்த சுவரில் ஏதோ ஒரு பட்சியின் குரல் மோதி எதிரொலித்துக்கொண்டிருந்தது. திடுமென எழுந்து கொண்ட அம்மா சிமிலி விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு அறையினுள் சென்று கதவைச் சாத்திக்கொண்டார். எனக்கு அந்த இரவு ஒரு புதிர்போலவே இருந்தது.

அந்த இரவு காலிங்களின் வீணையிலிருந்து இசையெழவில்லை. எனது மனம் அவனது இசைக்காக தாக்கித்தது. இமைகளுக்கிடையில் ஈக்குத்துண்டு ஒன்றை வைத்ததைப் போல இமைகள் அண்ட மறுத்தன. நான் இரவின் நடுவில் ஒரு பறவையின் சிறகிழை போல மிதந்துகொண்டிருந்தேன். அப்பா வின் குறட்டை ஒலி காலிங்களின் வீணையொலிக்குப் பதிலாக உரத்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. காதுகளை கூர்மையாக்கி திறந்து வைத்துக்கொண்டேன். காலிங்களின் வீணையிலிருந்து ஒலி பிறக்கவில்லை. நான் பித்துப்பிடித்தவனாகி படுக்கையிலிருந்து எழுந்து காலிங்களின் குடிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன்.

காலிங்கள் முன்னால் அவனது வீணை கவிழ்ந்து கிடந்தது. கையில் மதுக்கோப்பையை நிரப்பி வைத்திருந்தான். நான் மட்டுமே தனியனாக நின்றிருந்தேன். என்னை ஒரு விதமான அச்சம் சூழ்ந்துகொண்டது. நான் சடைத்து வளர்ந்திருந்த பூவரசின் பின்னால் பதுங்கியிருந்து காலிங்கனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவன் மதுவை இடைக்கிடை உறிஞ்சிக்கொண்டு யாரோடோ உரையாடுவதைப் போல பேசிக்கொண்டிருந்தான். அவன் போதையின் மயக்கத்தில் புலம்புவது போல எனக்குத் தோன்றியது. சற்றுக்கெல்லாம் குலுங்கிக் குலுங்கி அமுதவாரே எதையோ புசத்திக் கொண்டிருந்தான். அவன் என்ன பேசுகின்றான் என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னைத் தூண்டியது. நான் சருகுகளில் ஒலி எழுவதாறு முன்னகர்ந்து அவனை

அண்மித்தேன். அவன் குரலை என்னால் கேட்க முடிந்தது.

“பெண்ணே நான் உனது சரீரத்தில் மயங்கிக் கிடந்தேன். அது மது தரும் போதையிலும் மிகுந்த மயக்கந் தருவது. உன் சரீரத்தில் ஒரு அட்டையாய் உள்வதற்காகத்தான் பெண்ணே உன் கோப்பையில் என் மதுவை நிரப்பினேன். உன் தேகம் சிலிரக்கும் மரமாகி பின் காடாகக் கிளைக்கும் காலத்திற்காகத்தான் காத்திருந்தேன்..” அவனது வார்த்தைகள் உடைந்த கண்ணாச் சில்லுகளாய்ச் சிதறின. மதுவின் மயக்கத்தில் அவனது உதடுகள் கட்டை மீறி திறந்தன. அவனது வார்த்தைகள் நெளிந்து வளைந்து குழிகளில் தேங்கிச் சுழிக்கும் சிற்றோடையாய் பெருகிக்கொண்டிருந்தன.

இரவின் நிசபத்தில் விழுந்து சிதறும் அவனது குரல் என்னை அச்சமுட்டியது. அவனது கண்களில் செந்நிறம் ஏறித் ததும்புவது போல விளக்கின் ஒளியில் கண்கள் பிரதிபலித்தன. சட்டை அணியாத அவன் தேகத்தில் உரோமங்கள் வரிவரியாக அடர்ந்திருந்தன. கழுத்திலிருந்து வியர்வை வழிந்துகொண்டிருந்தது. கன்னங்களில் உப்பிப் பெருத்திருப்பதைப் போலத் தெரிந்தன. மிகு வெறியின் உச்சத்தில் களி கொண்டவன் போல திடீரென எழுந்து ஆட்தொடங்கினான். அவனது கால்கள் தரையை ஊன்றி மிதித்தன. விளக்கின் ஒளியில் அவனது நிழல் விசுபுரபம் போல் ஓங்கி வளர்ந்த மரங்களில் தெரிந்தது. ஊழியின் கடைக்கூத்துப் போல அவனது ஆட்டம் இருந்தது.

“பெண்ணே நீ மகத்தானவள். பெண்ணே நீ மகத்தானவள்”

அவனது குரலே அவனது சரீரத்தை பிளப்பது போலிருந்தது. திடுமென தரையில் கிடந்த வீணையை எடுத்து ஓங்கி நிலத்தில் அடித்தான். அது நூறு துண்டுகளாய்ச் சிதறியது.

அவனது நெஞ்சு மேலும் கீழுமா எழுந்து தாழ்ந்தது. தரையில் விழுந்து கைகளால் மண்ணை அள்ளி வானத்தை நோக்கி எறிந்தான். கணநேரத்தின் பின் இயல்பாக துயில் நீங்கி எழுபவனைப் போல எழுந்து மீளவும் மதுக் கோப்பையை நிரப்பிப் பருகத்தொடங்கினான்.

நான் அங்கிருந்து வெளியேறினேன். காலிங்களின் விசித்திரமான செயல்கள் எனக்குள் அச்சத்தை ஓங்கி வளர்த்தன. அவன் “பெண்ணே! பெண்ணே!” என விழித்தது ஒரு வேளை கோதையைத்தானா? என் மனம் நிலைகொள்ளாமல் சுழன்றது. கோதையக்கா காலிங்களின் அழகில் மயங்கியிருப்பானா? அவன் நெஞ்சுரம் மிக்கவள் சாத்தியமே இருக்காது. காலிங்கள் வேறுயாரையாவது நினைத்துப் புலம்பியிருக்கக்கூடும் என்று நினைத்தேன்.

வீட்டினுள் நுழைந்தபோது அப்பாவின் உடல் திண்ணையில் அசைவதைக் கண்டேன். பாதங்களை மெதுவாகத் தரையில் பொருத்தி வீட்டினுள் நுழைந்தேன். “டேய் எங்கையடா... போட்டுவாற..” மதுவின் நெடியடிக்கும் அப்பாவின் குரலில் வெருண்டு தரையில் விழுந்தேன். அவர் எழுமதற்கு முயற்சி செய்து தோற்றுக்கொண்டேயிருந்தார். அது எனக்கு சந்தோசமாக இருந்தது. நான் எனது படுக்கையில் விழுந்தேன். இருள் முழுமையும் என்னில் சூழ்ந்து

அழுத்துவது போல இருந்தது. ஒரு வேளை அப்பா விடிய போதை தெளிந்து எங்கே இரவு போய் வந்தாய் எனக் கேட்கக்கூடும் ஒண்டுக்கிருக்க போனனான் என்று ஒரு பொய்யைச் சொல்ல முடியும். ஆனால் சவுக்காய் வளைந்து விசுக்கும் பூவரசம் கம்புக்கு என்ன பதிலைத்தான் சொல்ல முடியும்.

0

அகிலை மறுநாள் சந்தித்தபோது அவன் எனக்குக்கூறிய விடயம் என்னை அதிர்ச்சிகொள்ள வைத்தது. “டேய் கோதையக்கா சாகேக் அவவவினர் வயித்துக்குள்ள குழந்தையிருந்ததாமடா” இரகசிய முலாமிட்ட வார்த்தைகளை என் காதுக்கள் செலுத்தினான். பூனையின் சிலிர்த்த தேகம் போல் என் தேகம் சிலிர்த்தது.

“உனக்கு யாராடா சொன்னது”

“அப்பா அம்மாவுக்கு சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டனான். அதுதானாம் அவ செத்துப்போனவா”

“அப்ப அந்த குழந்தைக்கு யாரடா அப்பாவாம்”

“அது யாரென்று தெரியாதாம்”

எனக்குப் புதிரொன்று அவிழ்ந்ததைப் போலிருந்தது. நான் அசிலுக்கு இரவு காலிங்கன் நடந்து கொண்ட விதம் பற்றியும் அவன் புலம்பிய வார்த்தைகள் பற்றியும் சொன்னேன். அவனது கண்கள் ஆச்சரியமும் அச்சமும் ஒருங்கு சேர விரிந்தன.

நானும் அகிலும் காலிங்கனின் குடில் இருந்த இடத்தை நோக்கி ஓடினோம். குடில் இருந்த அடையாளமே அங்கிருக்கவில்லை. நான், அவன் ஓங்கி உடைத்த வீணையின் துண்டுகள் எங்காவது இருக்குமா எனத் தேடினேன். ஒன்றும் கையில் சிக்குப்படவில்லை. சருகள் குவிந்த வெறும் முற்றமாக அந்த இடம் காட்சியளித்தது.

மாலையில் சிறுவர்கள் நாங்கள் மைதானத்தில் கூடியிருந்தோம்.

“காலிங்கன் எங்கே சென்றிருப்பான்” என்பதே எங்கள் இருவரிடமும் பெருங்கேள்வியாக இருந்தது. வழமையாக அவன் பகற்பொழுதில் தென்படுவது குறைவாக இருந்தாலும், அவனது கூடாரம் அவனது இருப்பை சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும். இன்று கூடாரம் இல்லை என்பது கவலையாகவும் இருந்தது. சிறுவர்களாகிய நாங்கள் எங்களது கோணங்களிலேயே காலிங்கனின் இன்மை குறித்து கருத்துக்களை சொல்லிக்கொண்டிருந்தோம்.

“காலிங்கன் மாயத்தனங்கள் மிக்கவன். அவன் தன் இருப்பிடத்தோடு மறைந்திருக்கக்கூடும். பிறகு ஒருநாள் அவன் மீளவும் தோன்றக்கூடும்” என்று கமலக்கண்ணன் சொன்னான்.

“காலிங்கன் பிறப்பும் இறப்பும் அற்றவன். இசையில் நிரம்பியிருப்பவன். அவன் வீணையிலிருந்து மாறி புல்லாங்குழலுடன் எங்காவது சென்று வசிக்கக்கூடும்” என்று குமரன் சொன்னான்.

“காலிங்கன் பேரழகன். அவன் அழகில் மயங்கிய தேவதைகள் அவனை எடுத்துச்சென்றிருக்கக்கூடும்” என்று விநோதன் சொன்னான்.

“காலிங்கன் மதுப்பிரியன். அவன் எங்காவது தனித்திருந்து மதுவை அருந்திக்கொண்டிருக்கக்கூடும்” என்று சாதுளன் சொன்னான்.

காலந்தாழ்த்தித்தான் மாதுளன் மைதானத்துக்கு வந்திருந்தான். அவன்தான் சொன்னான். தான் இன்று காலை வயலுக்கு தந்தையுடன் சென்றபோது வயலின் மேற்குக் கரையில் காலிங்கன் வெள்ளைக்குதிரையில் சென்றதாகவும் அந்தக் குதிரையின் மேலே அசப்பில் கோதை அக்காவை போல ஒரு பெண் இருந்ததாகவும் சொன்னான்.

நாங்கள் எல்லோரும் மாதுளனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

காலிங்கனின் வெள்ளைக் குதிரை ஒரு அவிழ்க்க முடியாத புதிரைப் போல குளம்பொலி சிதற என் மனதினுள் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

0

“நான் என்ன குறை வைச்சன். என்னட்ட இல்லாத என்னத்தை அவளிட்டை கண்டன்” அம்மாவின் குரல் இரவின் மையத்தில் விழுந்து சிதறியது. “வாயை மூடி வேசை” “யார் வேசை நானோ அவளோ” குரலில் உரப்புத் தொனிக்க அம்மா கத்தினாள். தொடர்ந்து அம்மாவின் கன்னங்கள் அதிர அப்பாவின் மரத்த கை அம்மாவைத் தாக்கியது. நான் என் தேகத்தை சுவரோடு ஒட்டிக்கொண்டு ஒதுங்கிக்கொண்டேன். அப்பாவின் வார்த்தைகள் கனத்து உறைந்து போயின. அம்மாவின் வார்த்தைகள் விசம்பலோடு வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. துயரத்தின் உச்சத்தில் அம்மா ஓலமிட்டு அழுதாள். எனக்கு அம்மாவின் அழகையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு போதுமே எங்கள் வீட்டில் நிகழ்ந்திராத காட்சிகளை யார்யாரோவெல்லாம் விளக்குகளைக் கொழுத்திக்கொண்டு கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது. அந்த இரவில் காலிங்கனின் வீணையின் ஒலி கூட இல்லை. வெறுமையான வெளியில் எங்கள் வீடுமட்டும் ஒரு நாடக அரங்காகக் காட்சியளித்தது. தூக்கமற்ற என் கண்களின் வழி பாம்புகள் நுழைந்து மனதைத் தீண்டிக்கொண்டிருந்தன. நான் மெதுவாக எழுந்து அறையின் கதவைத் திறந்து என் சகோரனுடன் படுத்துக்கொண்டேன். அவன் எந்தச் சலனங்களாலும் அருட்டப்படாதவனாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். என் மனத்தை குடைந்துகொண்டிருந்தது ஒரு கேள்வி “இந்த இரவை குழப்பிவிட்டிருக்கும் அவன் யார்?” நான் தூக்கமில்லாத இரவின் திருப்பங்களற்ற பாதையில் நடந்துகொண்டிருந்தேன்.

0

இந்த இடத்தில் இன்னொரு விடயத்தை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். காலிங்கனை கடைசியாக மாதுளன் கண்ட அன்றைய நாளின் இரவுதான் என் அப்பாவும் காணாமல் போயிருந்தார்.

0

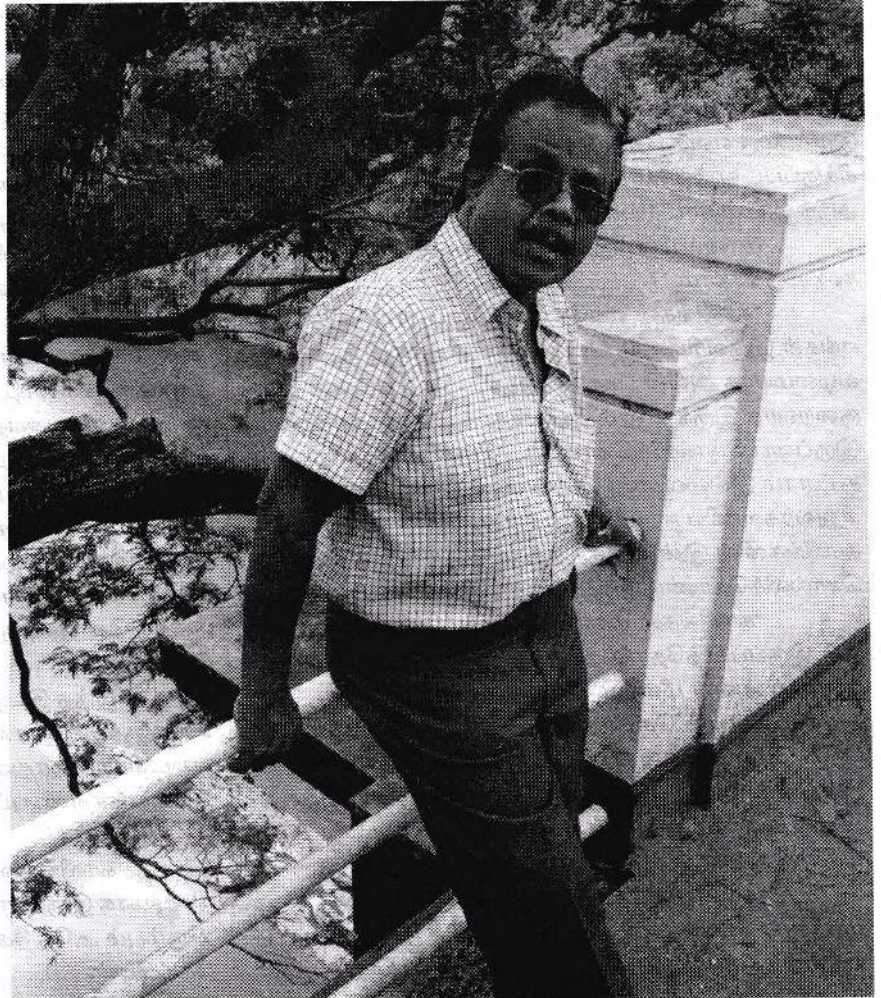
காலிங்கனை மீண்டும் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் நிகழாமல் இருந்தால், நீங்கள் அவனிடம் கேட்க விரும்பும் அதே கேள்வியைத்தான் நானும் கேட்பேன்.

0

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவமான ஆளுமைகளில் ஒருவர் ஐயாத்துரை சாந்தன். ஐம்பது ஆறு ஆண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாக எழுதி வரும் சாந்தன் 1966 ஆம் ஆண்டு கலைச் செல்வியில் வெளியான “பார்வை” சிறுகதைக்கூடாகத் தமிழில் கால்பதித்தவர். “பார்வை”, “கடுகு”, “ஓரே ஒரு ஊரிலே”, “முளைகள்”, “கிருஷ்ணன் தூது”, “இன்னொரு வெண்ணிரவு”, “காலங்கள்”, “யாழ் இனிது”, “ஒரு பிடி மண்”, “எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்”, “சிட்டுக்குருவி” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளின் வாயிலாகப் பரவலாக அறியப்பட்டவர். இவருடைய மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுதி “என் முதல் வாத்து” என்ற பெயரில் கொடகே பிரசுராலய தொகுப்பாக வெளிவந்தது. “ஒட்டுமா”, “ஆரைகள்” என்னும் புதினங்களின் ஊடாகப் பேசப்பட்ட சாந்தன் “விளிம்பில் உலாவுதல்” என்னும் குறுநாவல்கள் தொகுப்பினையும் வெளிக் கொணர்ந்தவர். “ஒளி சிறந்த நாட்டிலே” என்னும் சோவியத் பயணநூலையும் “காட்டு வெளியிடை” என்ற கென்யப் பயணநூலையும் எழுதிய சாந்தனின் ஆக்கங்கள் “சாந்தனின் படைப்புலகம்” என்ற பெயரில் நூலுருவாக்கம் பெற்றன. “இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்” என்ற இவருடைய நூல் “உள்ளங்கையில் உலக இலக்கியம்” என்ற பெயரில் தமிழகத்தில் மறுபிரசுரம் கண்டது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கதைகளின் தொகுதியொன்று விமல் சாமிநாதனால் சிங்களத்தில் பெயர்க்கப்பட்டு “மினிஸ்ஸு சஹ மினிஸ்ஸு” என்ற பெயரில் கொடகே வெளியீடாக வெளிவந்தது. இலங்கையில் 1975ஆம் ஆண்டு “ஓரே ஒரு ஊரிலே” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புக் காக இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்ற சாந்தன் 2016ஆம் ஆண்டு

யாழ்ப்பாண சமூகப் பண்பாட்டும் புலத்தில் சாந்தனின் சித்தன் சரிதம்

இந்தியாவின் ராஜஸ்தானில் இடம் பெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் விழா வில் சாஹித்ய ஸ்ரீ விருதினையும் 2017ஆம் ஆண்டு கொடகே வாழ்நாள் சாதனை விருதினையும் பெற்றுக் கொண்டவர். State literary Awardஐனைப் பெற்ற சாந்தன் சார்க் நாடுகளில் இருந்து எழுதும் எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு இந்திய சாகித்ய அகாடமியினால் வழங்கப்படும் பெருமை மிக்க விருதுகளில் ஒன்றான “மிரேம்சந்த்” விருதினையும் பெற்றுக் கொண்டவர். இலக்கியவாதிகளான சுமதி சிவமோகன் (2011), ஜஸ்மின் குணரத்தன (2012), ஜீன் அரசநாயகம் (2014) ஆகியோர் ஏற்கனவே மிரேம்சந்த் விருதினைப் பெற்றிருந்த நிலையில் சாந்தனுக்கு இவ்விருது வழங்கப்பட்டுள்ளமை

இலங்கையருக்கு கிடைத்த அதி சிறந்த கௌரவங்களில் ஒன்று. எழுத்துலகில் ஐந்தாவது தசாப்தத்தை எட்டியுள்ள சாந்தன் மூன்று தசாப்தகால போர்ச்சுழலில் மக்கள் எதிர் கொண்ட கொடுமைகள், எமது வாழ்வுமுறைகள், விருப்பங்கள், என்பவற்றை எமக்குள்ளேயே எழுதிக்கொண்டிருப்பதை விடுத்து வேற்று மொழியினர் முக்கியமாக எமது சிங்கள சகோதரர்கள் மற்றும் உலகின் பிற மொழியினர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆவலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதத் தொடங்கினார். "In Their Own Worlds" என்ற ஆங்கில சிறுகதைத்தொகுப்புக்கு இலங்கை அரசால் 2000 ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப்பரிசு வழங்கி கௌரவிக்கப்பட்டவர். ஆங்கில படைப்பிலக்கியத்துக்காக இப்பரிசினைப் பெற்ற முதல் தமிழராகவும் ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டுக்கும் சாஹித்ய மண்டலப்பரிசு பெற்ற ஒரே எழுத்தாளராகவும் சாந்தன் திகழ்கிறார். இவருடைய "The Whirlwind", "Every Journey Ends" என்ற இரு நாவல்களும் "கிறேஷியன்" குறும்பட்டியலில் இடம்பெற்றதன் மூலம் தென்னிலங்கையில் தேர்ந்த வாசகரால் அறியப்பட்டார். இவருடைய "Rails Run Parallel" என்கிற நாவல் Fairway Best Novel Award, Godage Best Novel Award என்பவற்றைப் பெற்றிருந்த நிலையில் இவருடைய "Every Journey Ends" என்ற நாவல் State literary Award குறும்பட்டியலில் இடம் பெற்றிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவருடைய prose poems எனப்படும் வசன கவிதைகள் Survival and Simple Things என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்தன. இதுவரை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக சாந்தனின் இருபத்தி ஐந்து நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்திலக்கிய வரலாற்றுப் பாதையில் புராதன பண்பாட்டு எல்லையில் வேர்கொண்டு அதன் அகங்களையும் முகங்களையும் நவீன முறையில் பேசும் புதுமையான நாவலே சாந்தனின் "சித்தன் சரிதம்". தமிழில் வெளிவந்த எந்த நாவல் இலக்கியத்துடனும் ஒப்பிட்டுக் கூறமுடியாத சுயாதீனமான நாவலான இந்நாவல் யாழ்ப்பாண மத்தியதரவர்க்கத்தின் சமூக வாழ்வை அதன் இயல்பு பண்போடு எடுத்து விளக்குகிறது. இந்நாவல் யாழ்ப்பாண கிராமப் புற மக்களின் இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்வையும் அம்மக்கள் வாழ்வில் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளையும் காட்சிப் படிமங்களுக்கூடாக நுண்மையாகச் சித்திரிக்கிறது. இந்நாவல் ஆறு தலைமுறைகளின் வாழ்வைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. தலைமுறையினர் வாழ்வு என்றவுடன் சினுவா அச்சிபியின் சிதைவுகள் நாவலுக்கும் அலெக்ஸ் ஹெய்லியின் வேர்கள் நாவலுக்கும் இதனை ஒப்பிட்டுப் பேசுவர்.

சித்தனின் வாழ்வுக்கூடாக நகரும் இந்நாவலை இவ்விரு நாவல்களுடனும் முழுமையாக ஒப்பிட முடியாது. ஏனெனில் இவ்விருநாவல்களின் கதைக்கருவும் அவற்றின் பேசுபொருளும் கதைச் சித்திரிப்பு முறைமையும் வெவ்வேறானவை. ஆயினும் இம்மூன்று நாவல்களும் தம் பரம்பரைக்கதைக்கூறல் என்னும் மையப்புள்ளியில் சந்திக்கின்றன. நைஜீரியாவின் தென் கிழக்கில் தொன்று தொட்டு வாழும் ஈபோ

இனத்தின் ஒக்கொங்க்வோ என்ற மனிதனின் வாழ்வுக் கூடாக அவனுடைய தலைமுறையினின் வாழ்வையும் நாகரிகத்தையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் சினுவா அச்சிபியின் சிதைவுகள் நாவல் 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் வருகையால் நிகழும் மாற்றங்களை பேசிநிற்கிறது. இபோ மக்களின் கணவன், மனைவி உறவுகளையும் தகப்பனுக்கும் குழந்தைக்கும் இடையிலான உறவுமுறைகளையும் நண்பர்களுக்கிடையே நிகழும் உறவுமுறைகளையும் பழங்குடி மக்களின் நம்பிக்கைகள், பண்டிக்கைகள் மற்றும் அவர்களின் மதச்சடங்குகளையும் பேசும் இந்நாவல் பழங்குடி மக்களின் வாழ்க்கையின் உச்சக்கட்ட சிதைவுகளையும் பேசிநிற்கிறது. இவ்வடிப்படையில் "சித்தன் சரிதம்" "சிதைவுகள்" நாவலுடன் ஒன்றுபட்டாலும் கதை கூறும் முறை, களம், அரசியல், பண்பாட்டு வாழ்க்கைமுறை மற்றும் சித்திரிப்புமுறையினால் இரண்டும் வேறுபடுகின்றன.

அலெக்ஸ் ஹெலியின் "வேர்கள்" நாவல் 1750ஆம் ஆண்டில் மேற்கு ஆப்பிரிக்காவின் காம்பியா நாட்டிலுள்ள ஜப்பூர் கிராமத்தில் "குன்டா கின்டே"வின் பிறப்புடன் தொடங்குகிறது. எழு தலைமுறைகளின் வாழ்வைப் பேசும் இந்நாவல் அமெரிக்காவில் முதலாளி ஒருவருக்கு விற்கப்படும் குன்டா கின்டே அடிமைச் சூழலில் எவ்வாறு மாட்டிக்கொண்டார் என்பதையும் அவருடைய பரம்பரையினர் அவ்வடிமை வாழ்க்கை முறையில் இருந்து எப்படி விடுதலையானார்கள் என்பதையும் ஆழ்ந்த வலியுடனும் வேதனையுடனும் பதிவு செய்கிறது. இந்நாவலில் தன் இனத்தின் வரலாறு தெரிய வேண்டும் என்பதற்காய் குன்டா கின்டே தன் பாட்டன் முப்பாட்டனின் கதைகளைத் தன் மகளுக்குச் கூறுகிறார். அதனைக் குன்டா கின்டேயின் மகள் தன் மகனுக்குச் சொல்கிறார். இப்படி பரம்பரை பரம்பரையாய் அவர்கள் தன் முன்னோர்களின் வாழ்க்கையைத் தனது அடுத்த தலைமுறையுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். இவ்விரு நாவல்களின் போக்கில் இருந்து விலகி சித்தன் சரிதம் யாழ்ப்பாண அரசியல் பண்பாட்டுச் சூழலை ஆறுதலைமுறையினரின் வாழ்வுக்கூடாகச் சித்திரிக்க முயல்கிறது.

இந்நூலின் தலைப்பு குறித்து நோக்கும் போது மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளையின் "பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்", ராஜமையரின் "கமலாம்பாள் சரித்திரம்", மாதவையரின் "பத்மாவதி சரித்திரம்", வித்துவான் தூ.வீ. சேஷையங்காரின் "ஆதிபூர் அவதானி சரிதம்" போல சித்தனின் பூர்வீக வரலாற்றைக் கூறும் நாவல் என்பதால் சாந்தனின் இந்நூலும் "சித்தன் சரிதம்" என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. பெண்களுக்கு பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என ஏழு பருவங்கள் இருப்பது போல் ஆண்களின் பருவ நிலையையும் பன்னிரு பாட்டியல் ஏழென மொழியும்.

"பாலன் யாண்டே யேழென மொழிப
மீளியாண்டே பத்தியை காறும்
மறவோன் யாண்டே பதினான் காறும்
பதினா றெல்லை காளைக் கியாண்டே
அத்திறம் இறந்த முப்பதின் காறும்

விடலைக் காகும் மிகினே முதுமகன்”

என்னும் பாடலின் அடிப்படையில் ஆண்களின் பருவத்தை பாலன் (1-7), மீளி (8-10), மறவோன் (11-14), திறவோன் (15), காளை (16), விடலை (17-30), முதுமகன் (30 வயதுக்கு மேல்) என வரையறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் விக்கிபீடியா இதனைத் தவறாகப் பதிவு செய்துள்ளது. பாலகன் (1-12), விடலை (12-24), காளை (24-36), மீளி (36-48), மறவோன் (48-60), திறவோன் (60-72) முதுமகன் (72 வயதுக்கு மேல்) என ஏழாக விக்கிபீடியாவில் இடம்பெறும் பருவப்பிரிப்புகள் தவறானவை.

பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் ஏழு பருவநிலைகளில் சித்தன் சரிதம் பாலன் - விடலை, காளை, முதுமகன் என மூன்று பருவநிலைகளை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்துப் பேசுகிறது. இப்பருவ நிலையினை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்நூலின் அமைப்பு முறை ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளது. பாலன் - விடலை பருவத்தில் 21 பகுதிகளும் காளை பருவத்தில் 12 பகுதிகளும் முதுமகன் பருவத்தில் 16 பகுதிகளும் காணப்படுகின்றன. சி.சு.செல்லப்பாவின் “சுதந்திரதாகம்”, எம்.வி.வெங்கடராமின் “காதுகள்”, நீலபத்மநாபனின் “தலைமுறைகள்”, “உறவுகள்”, “தேரோடும் வீதி” கோவிந்தனின் “புதியதோர் உலகம்”, செழியனின் “வானத்தைப் பிழந்த கதை”, பாரததேவியின் “நிலாக் கள் தூரதாரமாய்”, தேனி சீருடையானின் “நிறங்களின் உலகம்”, சுந்தரராமசாமியின் “குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்”, பாமாவின் “கருக்கு”, ராஜ்கௌதனின் “சிவ்வவராஜ் சரித்திரம்” முதலான பல நாவல்கள் தன் வரலாற்று நாவல்களாக வெளிவந்த நிலையில் “சாந்தனின் சித்தன் சரிதமும் தன் வரலாற்று அம்சங்களை உள்ளடக்கி வெளிவந்துள்ளது. சிவசங்கரியின் பாலங்கள், தலைமுறைகள் முதலானவை மூன்று தலைமுறையினரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறிநிற்க சாந்தனின் சித்தன் சரிதமும் ஆறு தலைமுறைகளின் வாழ்வைப் பேசின்கிறது.

சித்தன் சரிதம் “முன்னீடு” என்ற பகுதி யாழ்ப்பாணத்தில் வைகாசி தொடக்கம் புரட்டாதி வரை வீசும் சோழகத்துடன் தொடங்கி சித்தனுக்கும் செந்தில்நாயகம் என்ற பம்பருக்கும் இடையிலான நட்பை மேலெழுந்தவாரியாகக் கூறினாலும் “சோழகம்” யாழ்ப்பாண மண்ணின் குறியீடு. ஆரம்ப கால சிறுகதைகளில் கதைக்குள் நுழைவதற்காக வ.வே.சு. ஐயர் போன்றோர் துசிகை என்ற பகுதியை கையாண்டதைப் போல சாந்தன் தன் நாவலுக்குள் நுழைவதற்கான மனோநிலையை வாசகனுக்கு உருவாக்குவதற்காகவே முன்னீடு என்ற பகுதியைக் கையாள்கிறார். கடந்த கால வாழ்வுக்கும் நிகழ் கால இருப்புக்கும் இடையிலான வாழ்வின் ஆதார சருதியே முன்னீடு. ஆறிலிருந்து ஒன்பதாம் வகுப்பு வரையுள்ள மாணவர்கள் ஒன்றுகூடுகின்ற மாணவர் மன்றத்தில் “பம்பரக்கண்ணாலே காதல் சங்கதி சொன்னாளே” பாட்டோடு அறிமுகமாகும் பம்பர் 1989 ஆம் ஆண்டு நாடு இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு பொருட்கள் பலவற்றுக்கு தட்டுப்பாடு நிலவுகின்ற காலத்தில் புலம்

பெயர்ந்து செல்கிறார். பின்னர் 29 ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில் நாடு திரும்பும் பம்பர் பழைய மாணவர் கூட்டத்தில் சித்தனைச் சந்தித்து உரையாடுகிறார். அதன்பின் நிகழும் கடந்தகால நினைவோட்டமே நாவலாக விரிகிறது. நெருக்கடிகளையும் அழிவையும் கடந்து, வாழும் மக்களின் நிலையை இப்பகுதி நுண்மையாகச் சித்திரிக்கிறது.

1950களில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள அல்லிப் புலத்தில் வாழ்ந்த சித்தனின் அப்பு அருணாசலப் பரிகாரியோடு தொடங்கும் இந்நாவல் 1996 இடம் பெயர்வுக்குப் பின் சொந்த வீட்டுக்கு வந்து தம்மை ஆசுவாசப்படுத்துவதுடன் முடிவுக்கு வருகிறது. இந்தியாவின் நாகப் பட்டினத்தில் இருந்து வந்து திருமணம் செய்து கொண்ட மாணிக்கப்பாவின் சந்ததியினரின் வாழ்வை இந்நாவல் பேசியுள்ளது. சித்தனின் அப்புவின் பாட்டனும் அம்மாவின் பூட்டனமாகிய மாணிக்கர் கட்டிய வீடு விபரணப்பாங்கில் நாவலில் அணு அணுவாய் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. மாவும் பலாவும் வேம்பும் நிறைந்த பத்து பரப்பு வளவில் நிற்கும் ஓட்டுவீடு, பெரியதும் சின்னதும் அல்லாத இரண்டு அறைகளுடன் கூடிய கல்வீடாக இரண்டு திண்ணை விநாந்தைகளோடு நிற்கும் காட்சி ஓவியம் போல் தீட்டப்படுகிறது. வீட்டைச் சுற்றிப் போடப்பட்ட மூன்று கொட்டில்களில் ஒன்றான மருந்து கொட்டில் அதன் இயல்புகளோடு நுட்பமாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“எண்ணெய் காய்ச்ச. மருந்துகள் இடிக்க. அரைக்க என்று தனித்தனி இடங்கள். பெரிய பெரிய அடுப்புகள், அண்டாக்கள் என்றும். மண்ணில் புதைக்கப்பட்ட கருங்கல் உரல்கள், அம்மி குழவிகள் என்றும் எங்கும் நிரம்பியிருந்தன. மருந்துகளையும் காடிகளையும் பதப்படுத்த வென்று சாறு பிழிகிற செக்குக்களை ஒரு பத்தியும் கொட்டிலோடு தொடுத்தார் போல் பின்னால் அடுப்பெரிகின்ற பகுதி மாத்திரம் தகரக்கூரை மற்ற தெல்லாம் கிடுகு. உயரமான பெரிய மரக்கப்புகள். நிலமெல்லாமே மண் போட்டு நிரப்பியது.”

வளவின் கிழக்கு வேலியோடு வடக்கு படலையில் இருந்து தெற்குப் படலைவரை இருபதடி அகலத்தில் நீண்டு கிடக்கும் அக்கொட்டிலில் ஏழெட்டுப் பேர் நாளந்தம் வேலை செய்வதையும் இயல்பு வாழ்வோடு இணைத்துச் சாந்தன் பேசியுள்ளது.

சித்தனின் அப்புவின் மருந்துக் கொட்டில் களைக் காட்சிப்படுத்தும்போது மருந்தறைக்குள் தூங்கும் சின்னத்துரையும் நாவலில் வந்து செல்கிறார். இரவில் மருந்துக்கு யாராவது வந்தால் அதனை அருணாசலப் பரிகாரியாரிடம் கூறும் ஒருவராக வரும் சின்னத்துரைக் கூடாகவே பரிகாரியாரின் கிணற்றடிக்காட்சிகள் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. பைப்பீர் புளக்கத்துக்கு வந்தும் கிணற்றை நாடி வரும் பழைய தலைமுறையினரின் வாழ்வும் அவர்கள் கைக்கொண்ட பழக்கமும் பட்டவர்த்தனமாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. கிணற்றடி காட்சிகளுக்கூடாக வெளிப்படுகின்ற மற்றொரு பாத்திரம் சின்னமணி. இரவில் வடலி படலையைத் திறந்து பனைக்குப் போகும் சின்னமணியின் நடவடிக்கைக்கூடாக அக்காலத்தில் பனம்வளவை நிறைத்திருக்கும் நாயுருவி, காண்டை, அன்னமுன்னா, காஞ்சோண்டி முதலான

பற்றைகள் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. சின்னமணியின் வேலைகளில் ஒன்று பொழுதுபட விளக்குகள் கொளுத்துவது. புகைபடிந்த சிமினிகளைத் துடைத்து விளக்கு கொளுத்தும் காட்சிக்கூடாக சாமியறைக் காட்சிகள் நாவலில் வந்து செல்கின்றன. சுவர் மாடத்துக்குள் வீற்றிருக்கும் பின்னையாரில் ஆரம்பித்து சிவன் - பார்வதி, வள்ளி - முருகன் - தெய்வானை, ஸ்ரீதேவி, பூதேவி சகிதம் கருடனில் அமர்ந்திருக்கும் கரிய பெருமாள் என இறையருக்களை எடுத்துரைக்கும் சாந்தன், சாமியறை மாடத்துக்குள் இருக்கும் திரு நீற்றுக்குடுவையையும் தூண்டாமணி விளக்கையும் அதற்குள்ளிருக்கும் குத்துவிளக்கையும் கிராமத்துக்கே யுரிய பண்பாட்டு அம்சங்களுடன் வெளிப்படுத்திச் செல்கிறார்.

வீட்டின் பின்பக்க வளவின் தெற்கே இரட்டை படலைக்கருகில் இருக்கும் கார்கொட்டிலும் மாடுகளுக்காகக் கட்டப்பட்ட மாட்டுக்கொட்டிலும் கதை நிகழும் சம்பவங்கள் வாயிலாக எடுத்துக்கப்படுகின்றன. வயல்களில் இருந்து வைக்கோலோடு வண்டில் வரும் நாட்களை நாவல் கிராமியப் பின்னணியோடு யதார்த்த பூர்வமாக முன்வைக்கிறது. பூநகரி, மறவன் புலவு ஆகிய இடங்களில் இருந்து வைக்கோல் ஏற்றப்பட்டு நாவற்குழி, செம்மணி, கள்ளியங்காடு, கொக்குவில் பாறை ஊடாக வைக்கோல் கொண்டு வரப்பட்டு, அது மலை போல் சித்தன் வீட்டில் குவிக்கப்பட்டு வைக்கோல் பட்டடைகள் போடப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் உச்சியில் மூரியும் வைக்கப்படுவதை சித்தனின் நினைவுகளுக்கூடாக சாந்தன் பதிவு செய்கிறார். வைக்கோல் குவிக்கப்படும்போது சிறுவர்களுக்கு ஏற்படும் புகழமும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சியும் இயல்புநிலை குலையாது நாவலில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

நாவலில் வைக்கோல் ஏற்றி வரும்போது அவ்வைக்கோலோடு சேர்ந்து வரும் கதிர வேலண்ணை பாத்திரமும் அவருடைய மாடுகளும் உள்ளத்தை தொடும் வகையில் உணர்வுபூர்வமாக நாவலில் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. பித்தளைக் கொப்பிகள் போடப்பட்ட நீளக்கொம்புகளுடன் வெள்ளை வெளேரெனக்காட்சியளிக்கும் அம்மாடுகளுக்கு உண்ணி மாட்டிலையான் தீண்டாதபடி கதிர வேலண்ணை வைக்கோலாலால் தேய்த்து விடுவதும் காற்றுகளம்புகளுக்கு வேப்பண்ணை போட்டுவிடுவதும் கிராமியப் பின்னணியோடு சாந்தனால் நாவலில் விவரிக்கப்படுகின்றன. கதிரவேலண்ணை மாட்டு வண்டிகளின் அச்சுகளுக்கு கொழுப்புக்கள் போடுவதும் அதை உருவாக்க வைக்கோலை எரித்து வருகிற கரியை எஞ்சின் ஓயிலுடன் கலந்து அதனைக் கொழுப்புடன் கரைத்து கூழாக்குவதும் அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் சம்பவங்கள் வாயிலாகவே வெளிப்படுகின்றன.

வடக்குவாசல் வேலி மூலையோடு கிழக்கு பார்த்து மாணிக்கர் வளவில் நிற்கும் ஆளுயர் நிற்கும் வைரவர் கோவிலையும் அல்லிப்புலத்தின் மத்தியில் குறிஞ்சிலி பழைய புலத் தெருவில் இருக்கும் அம்மன்

கோவிலையும் நாவல் சரித்திர நிகழ்வுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறது. மாணிக்கர் வளவில் கதவின்றி கற்பீடத்தில் நிற்கும் வைரவர் துலமும் கூரையில் இரும்புக் கொழுக்கில் இருந்து தொங்கும் தூண்டா மணி விளக்கும் பீடத்தின் கீழே இருக்கும் சங்கும் ஒரு சோடி பாதக்குறடுகளும் கண்முன் காட்சியாக விரிகிறது. இயற்கை எழிலுடன் அக்கோயில் எழுந்து நிற்கும் அழகையும் கிராம மக்களால் அக்கோயில் வழிபடப்படுகின்ற முறையையும் அங்கு நிகழ்த்தப்படுகின்ற பூசை, பொங்கல் குறித்த விடயங்களையும் நாவல் உணர்வு பூர்வமாக விபரித்துச் செல்கிறது. ஆரம்பத்தில் இருந்த கண்ணகி அம்மன் கோவில்கள் அம்மன் கோவில்களாக மாற்றப்பட்ட சங்கதியையும் தமிழர்களால் வழிபடப்பட்ட கொற்றவை எப்படி கொத்திப்பேய் ஆனது என்ற விடயத்தையும் கடந்த காலத் தமிழர்களின் வாழ்க்கைக் கூடாக இந்நாவல் எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது. கோயில்கள் யாவற்றையும் சாஸ்திரமுறைக்கு மாத்திரன் எண்டு நாவலர் புறப்பட்ட சேதியையும் நாவல் போகிற போக்கில் கூறிவிட்டுச் செல்கிறது.

அதேசமயம் அம்மன் கோயிலின் வரலாற்றுப் பெருமையையும் நாவல் கண்முன் நிறுத்துகிறது. அம்மன் கோயிலில் நடந்த ஆராய்ச்சி மாமரங்கள் ஊடாக அருணாசல அப்புலின் தகப்பன் நல்லதம்பியின் கதை கூறப்படுகிறது. அல்லிப்புலத்துக்குப் பக்கத்து ஊரான இரட்டைக் குளத்தில் வாழும் கதிர்காமரின் மகள் கனகம்மாலை நல்லதம்பி திருமணம் முடித்து யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறைவீதியில் குறிஞ்சிலி முனியப்பர் கோவிலுக்கும் நாலாம் கட்டைக்கும் இடையில் இருக்கும் பின்னையார் கோயிலின் மடத்தடியில் உப்பு வியாபாரம் செய்வதையும் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. இதனால் தானோ என்னவோ அவ்விடம் இற்றைவரை உப்புமடத்தடி என அழைக்கப்படுகிறது. நாவலை வாசிக்கும் வாசகன் இவர்காட்டும் விபரணைகளை வைத்துக் கொண்டு அல்லிப்புலம் என்பது சுதுமலையையும் இரட்டைக்குளம் என்பது இணுவிலை அண்டிய பகுதியையும் குறிஞ்சிலி என்பது தாவடியையும் உப்புமடத்தடி என்பது கோண்டாவில் சந்தியில் இருக்கும் உப்புமடத்தடியையும் சிப்பித்திட்டி என்பது கடற்கரையையும் கல்லுவழி என்பது கல்லுண்டாவெளியையும் குறிக்கும் என்பதையும் அறிந்துவிடுவான். திருமணமாகி ஆறு வருடங்களாகியும் நல்லதம்பி கனகம்மா தம்பதியினருக்கு குழந்தைப்பேறு கிட்டாமையால் திருவண்ணாமலைக்கு நேர்த்திக் கடன் வைத்து கார்த்திகை விளக்கீட்டன்று பிறந்த பிள்ளையே அருணாசலம். நாவலின் முதல் பாகம் முழுவதும் அருணாசலப் பரிகாரியாரே நிறைந்திருக்கிறார். இவர் பிறந்து பத்து வயதில் தாய் இறக்க தம் சொந்த ஊரான அல்லிப்புலத்துக்கே வந்தார் நல்லதம்பி.

கூரிய மூக்கும் அகன்ற நெற்றியும் கரிய தாடியும் தோள்வரை நீண்ட முடியுமாய் அருணாசலப் பரிகாரியார் வீட்டில் வலம் வரும் காட்சிகள் தத்துருபமாய் நாவலில் தீட்டப்படுகின்றன. வீட்டில் பெரியையாவாக வலம் வரும் அருணாசலப் பரிகாரியார் தன்னை நாடி வருகின்ற வருக்கு நேரம் காலம் பாராமல் வைத்தியம் செய்கிறார்.

குடும்பத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவர் மீதும் அக்கறை கொண்டவராகக் காணப்படுகிறார். தன்னிடம் வேலை செய்யும் ஏழெட்டுப் பேரையும் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனித்துக் கொள்ளும் இவர் வீட்டுக்கு வந்தவரை உபசரிப்பவராகவும் சித்தன் மீது மிகுந்த அன்புடையராகவும் காணப்படுகிறார். மயில் - கழுத்துப் போன்ற நீலக்காரில் ஏறி அருணாசலப்பரிகாரியார் வீதிவலம் வரும் அழகைக் கதைப் போக்கில் ஆலாபனையற்றுச் சாந்தன் சித்திரித்துச் செல்கிறார். அப்பு கிராமபோனில் பாட்டுப் போடும் அழகும் கலாசிருஷ்டியோடு நாவலில் கூறப்படுகிறது. அவரோடு கூடப் பயணிக்கும் சின்னமணி, சண்முகம், சின்னத்துரையார், தம்பிராசா, ராமலிங்கம் யாவரும் கவனத்தை ஈர்க்கும் பாத்திரங்களாகவே நாவலில் வந்து செல்கின்றனர். பழையபுலம் பேரம்பலமும் சாந்தனால் இயல்புநிலை மாறாது படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகும். முதற்பகுதியின் ஈற்றில் திடீரென நிகழும் அருணாசலப் பரிகாரியாரின் இறப்பு சித்தனை மாத்திரமன்றி நாவலைப் படிக்கும் யாவரையும் கலங்கச் செய்கிறது. இறப்பின் வலி ஓர் அத்தியாயத்தில் குவியப்படுத்தப் பட்டது நாவலில் பாத்திரங்களுக்கு இடையில் நிகழும் உரையாடல்கள் மற்றும் சம்பவங்களின் வாயிலாகவே சொல்லப்படுகிறது. கதைப்பின்னலின் வளர்ச்சியுடன் கலந்து பயணிக்கும் அருணாசலப் பரிகாரியார் மனதைவிட்டு நீங்காத ஜீவனுள்ள பாத்திரமாகவே நாவலின் முடிவு வரை வருகிறார்.

நாவலில் அப்புவின் வீட்டு உதவியாளராக வரும் கண்ணுசாமியப்பா, அவருடைய மனைவி பொன்னம்மா ஆச்சியும், அவர்களுடைய குழந்தைகளான சண்முகம், தங்கவேலு முதலானவர்களும் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்களாகவே சித்திரிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் யாழ்ப்பாண சமூகத்தவரால் மரியாதையாக நடாத்தப்படுகிறார்கள் புளிடிக் காணியில் அவர்களுக்கு மணவீடு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டு அவர்கள் கனம் பண்ணப்படுகிறார்கள். கண்ணுசாமியப்பாவின் மகன் சண்முகம் காரை ஓட்டுபவராகவும் வைத்தியருக்கு உதவி புரிபவராகவும் வீட்டில் நடக்கும் விசேட காரியங்களில் பங்கெடுப்பவராகவும் நாவலில் வந்து செல்கிறார். சண்முகத்தை தம்பிராசா பேசிய போது அதைக் கூப்பிட்டு கண்டிக்கும் அருணாசலப் பரிகாரியார் தானும் வடகத்தையான் எனக்கூறி தன் அப்பப்பா மாணிக்கம் என்பவரின் கதையைக் கூறுவதன் வாயிலாக முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவரின் கதை கூறப்படுகிறது. மாணிக்கம் இந்தியாவில் இருந்து வந்து பெரியநாச்சியைத் திருமணம் முடிக்கிறார். அவர்களுக்கு சிதம்பரம், மூத்ததம்பி, நல்லதம்பி, நல்லநாச்சி என நாலு பிள்ளைகள். கோவில் சித்திரிப்பின் வழி அருணாசலப் பரிகாரியாரின் தகப்பன் நல்லதம்பியின் கதையும் கூறப்படுகிறது. நல்லநாச்சிக்கு நாகம்மாவும் நல்லம்மாவும் என இரண்டு மகள்மார். நாகம்மாவின் தும் நல்லம்மாவின் தமையன் செல்லத்துரை. அவருடைய மகனே குஞ்சக்கா. நல்லதம்பிக்கு ஒரே மகன் அருணாசலம். நல்லம்மா தன் சொந்த மச்சான்

அருணாசலத்தையே திருமணம் செய்தார். சித்தனின் அப்பு அருணாசலத்துக்கு பிள்ளைகள் இல்லை. ஒரு பிள்ளை பிறந்து இறந்து போனதாகவும் நாவலில் கூறப்படுகிறது. நாகம்மாவுக்கு ஒரே மகன் லோகேஸ்வரி. அவரே சித்தனின் தாயார். வட்டண்ணன், மூத்தண்ணன் இருவரும் சிதம்பரத்தாருடைய பூட்டமக்கள். நந்தன் மூத்ததம்பியின் பூட்டன். இவர்களுடைய வம்சம் பற்றிய கதையே சித்தன் சரிதம்.

சித்தனைச் சுற்றியே நாவலின் கதை பின்னப்படுகிறது. பொன்னையா பள்ளிக் கூடத்தில் ஆரம்பக் கல்வி பயிலும் பையனாக அறிமுகமாகும் சித்தன் நாவலின் முடிவில் முதுமகனாய்த் தோற்றம் கொள்கிறார். நாவலில் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் சித்தனுடன் தொடர்புபட்டதாகவே காணப்படுகிறது. சித்தனோடு சேர்ந்து விளையாடும் வட்டண்ணையும் நாவலின் முற்பகுதியில் கவனம் பெறுகிறார். வட்டண்ணைக்கு வாழைக்காய் என்று பட்டம் வைக்கும் போது சித்தன் கோபப்படும் இடங்கள் யாவும் யதார்த்தமானவையாகவே நாவலில் காட்டப்படுகின்றன. சித்தன் ஆடும் குதிரையே நாவலின் அட்டைப் படமாய் துலங்குகிறது. சித்தன் குதிரையாடும் அழகும் அவன் ஆடும் போது அதனைக் கண்டு ரசிக்கும் உறவுகளும் கதைக்கும் தமிழர் பண்பாட்டு ஆசாரத்துக்கும் வலுச் சேர்பவராகவே காணப்படுகின்றனர். சித்தனுடன் ஊஞ்சல் ஆடும் ஆறண்ணை பாத்திரமும் சிறுவனுக்குரிய மனோவியல்புடன் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. காலநகர்வை வெளிப்படுத்தும் காலசக்கரமே குதிரை ஆகும். மேல்படிப்புக்காக மொறட்டுவைக்குச் செல்லும் சித்தன் கொழும்புச் சூழலுக்கு முகம் கொடுப்பதையும் பின்னர் அங்கேயே ஒருசில காலம் தங்கி வேலை பார்பதையும் எடுத்துரைக்கும் நாவல், சித்தன் யுத்த நெருக்கடிக்குள் தள்ளப்பட்டு அல்லற்பட்டு மீள்வதையும் உணர்வுபூர்வமாக பதிவிடுகிறது. எழுபத்திரண்டு வருட காலவோட்டத்தின் நகர்வையே சாந்தன் குதிரையாக கொண்டிருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இதுபோல நாவலில் இடம்பெறும் கிராம போனும் காலத்தின் குறியீடு. காலமாற்றங்களால் உரு மாறும் வாழ்க்கையை நுட்பமாக எடுத்துக்காட்ட கிராம போனை காலக் குறியீடாகச் சாந்தன் கையாண்டுள்ளார். இழக்கப்படும் அக்கால வாழ்க்கையின் குறியீடாக வரும் கிராமபோன் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்தேறும் மாற்றங்களைக் கூறிநிற்கிறது. பண்பாடுகள், மரபுகள் எனத் தொடரும் கடந்தகால வாழ்க்கை குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பின்னர் நம்மவராலேயே சிதைக்கப்படுகிறது. இது போல் ஆரம்ப காலம் முதல் இடம்பெயர்வு வரை தொடர்ந்து வரும் கிராமபோன் இந்நாவலின் ஈற்றில் இடம்பெயர்வுக்குப்பின் நம்மவர்களாலேயே திருடப்படுகிறது. சித்தனுக்கு எல்லா இழப்புக்களையும் விட கிராம போனின் இழப்பு பெரிதும் பாதிக்கிறது. கூட்டுக்குடும்பங்களின் உடைவையும் தனியன்களாக சிதறி வாழும் நடைமுறை வாழ்க்கையையும் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. அவ்வாழ்க்கைக்கு நாமே பொறுப்பாளி. நம்வாழ்க்கையைச் சிதைத்தவர்களும் தொலைத்தவர்களும் நாமே என்பதை கிராமபோன்

திருட்டுப் போன நிலைமைக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார் சாந்தன். கிராமபோனை திருடியவர்கள் அந்நியரல்ல. நம்மவர்தான் அதை திருடினார்கள் என்பதை அழுத்தமாக நாவலில் வெளிப்படுத்தும்போது இவ்வுண்மை தெளிவாகிறது. அருணாசலப் பரிகாரியார் இறப்புக்குப் பின் அவருடைய வீடு நிலைகுலைந்து போவதையும் கிராமபோன் குறியீடு உணர்த்தி நிற்கிறது. பரிகாரியாருடைய வீட்டுக்கிணற்றுக்குள் பாய்ந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளும் மோகன கோபாலு இந்திய இராணுவத்தினருக்குப் பயந்து தம் மனைவி உடலை பரிகாரியாருடைய வீட்டு வளவுக்குள் புதைக்கும் தம்பித்துரையும் கூட இப்பின்னணியில் ஆராயத்தக்கவர்கள். சித்தன் கிராமபோனில் போடும் பாடல்கள் இன்றும் மனத்தில் நிலைத்திருக்கும் பாடல்கள். அது போல அக்கால வாழ்க்கைமுறையும் நிலைத்து நிற்பவை. அன்று பிரபலமாக இருந்த எச்.எம்.வி இசைத்தட்டுக்கள், கொலம்பியா இசைத் தட்டுக்களை கண்முன் சாந்தன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் திறனும் அலாதி. 1950இல் எஸ்.வி.வெங்கட் ராமன் இசையமைத்த இதயகீதம் படத்தில் டி.ஆர்.மகாலிங்கம், டி.ஆர்.ராஜ குமாரி பாடிய “வானுலாவும் தாரை நீ என் இதயகீதமே” பாடலும் 1957 இல் பி.எஸ்.ஆனந்தராமன் இசையமைப்பில் வள்ளியின் செல்வன் படத்தில் “ஊதும் ஓடும் ரயில்” என்ற பாடலும் ஏமணி சங்கர சாஸ்திரி, எம்.டி.பார்த்த சாரதி இசையமைப்பில் சம்சாரம் படத்தில் ஏ.எம்.ராஜா, ஜிக்கி பாடிய கட கட கட லொடலொட வண்டி மாடு இரண்டும் சண்டி என்ற பாடலும் சி.என்.பாண்டிரங்கன் இசையமைப்பில் எதிர்பார்த்து படத்தில் ஏ.எம்.ராஜா பாடிய “சிற்றி செதுக்காத பொற்சிலையே” பாடலும் எம்.டி.பார்த்தசாரதி இசையமைப்பில் சந்திரலேகா திரைப்படத்தில் இடம்பெறும் நாட்டியக் குதிரைப் பாடலும் மனதை விட்டுநீங்காத பாடல்களாகும்.

றேடியோ வந்த புதிதில் ஊரில் நிகழும் மாற்றங்களையும் இந்நாவல் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரிக்கிறது. சித்தன் வீட்டில் இருந்த எச்.எம்.வி.ரேடியோ குறித்த சேதிகளை வழங்கும் இந்நாவல் பத்து மணிக்கு வர்த்தக ஒலிபரப்பில் ஒலிபரப்பாகும் பாடலுக்கு வீட்டில் உள்ள அத்தனை பேருடன் ஊரே திரண்டு நிற்கும் சங்கதிகளையும் கூறிச் செல்கிறது. தேர்தல் நடைபெற்று முடிந்தபோது அம்முடிவுகளை வானொலியில் அறிவிக்கும் போது அன்றிரவு சித்தனின் வீட்டு வாசலில் ஊரே ஒன்று கூடி அச்செய்தியைக் கேட்பதையும் இந்நாவலில் சாந்தன் மிகநுண்மையாக எடுத்துரைக்கிறார். றேடியோவுக்குப் பின் வால்வு ரேடியோ, டிரான்சிஸ்டர் என றேடியோக்கள் வெளிவந்த காலப் பகுதியையும் அதன் பின்னர் சித்தன் ஒலிநாடாக்களில் பாடல் கேட்கத் தொடங்கிய நாட்களையும் உணர்வின் இழையில் நாவல் பதிவு செய்கிறது. “சிந்து பைரவி”, “திருவிளையாடல்”, “தெய்வம்”, ஸ்ரீவள்ளித் திரைப் படங்களில் வெளிவந்த மனதுக்கு நெருக்கமான பாடல் களை ஒலிநாடாவில் சித்தன் கேட்பது வாசிப்பவன் மனதுக்கும் நிறைவைத் தருகிறது. சித்தன் சரிதத்தில் இடம்பெறும் டி.ஆர்

மகாலிங்கத்தின் “காயாத கானகத்தே”, பாகவதரின் “சுட்டும் விழிச் சுடர்தான்”, தேசிகரின் “இன்பக் கனவொன்று கண்டேன்” முதலான பாடல்கள் காலத்தால் அழியாத பாடல்களாகும்.

1.9 பகுதி 1950களில் இருந்த யாழ்ப்பாணத்தை துல்லியமாகக் கண்முன் நிறுத்துகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் சைக்கிள் வந்த புதிதில் பாரில்லாத சைக்கிள் ஓடுகிற பெண் மணியைக் காட்டும் இப்பகுதி பூநாறிமரத்தடி, நாச்சிமார் கோவிலடி, தட்டாரச்சந்தி கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி, யாழ் இந்துக்கல்லூரி, சிவதொண்டன் நிலையம், பட்டணத்துச் சிவன்கோவில், கொட்டடிவீதி, ஆஸ்பத்திரி, மலாயன் டிஸ்பென்சரி, தாமோதரம் விலாஸ், மிட்டாஸ்கடைச்சந்தி, துணிக் கடை, மருந்துக்கடை, கிருஷ்ணசாயியின் புத்தகக்கடை, பழக்கடைகள், விளையாட்டுச்சாமன்கடைகள் என விரிந்து செல்கிறது. இப்பகுதி பூர்வீக யாழ்ப்பாணத்தைச் சம்பவக்கோவைகளின் வாயிலாகவும் பாத்திரங்களின் ஊடாட்டத்தினூடாகவும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. பட்டணத்தில் மின்பிறப்பாக்கிகளில் இருந்து எழும் சக், சக் சத்தமும் கொட்டடிவீதியில் கெங்கா சத்திரத்தில் இருக்கும் கல்தொட்டியில் மாடுகள் தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் அழகும் குறிப்பிட்ட சந்தி ஒன்றில் சீமெந்தால் போடப்பட்டிருக்கும் வட்டமேடையில் நின்றுகொண்டு போலிஸார் வீதி ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதையும் இப்பகுதி நுட்பமாகப் பேசிச் செல்கிறது. அமெரிக்கத் தயாரிப்பான ஃபோர்ட் காரும் ஒஸ்டின் 8, ஒஸ்டின் 10, ஏ40, கொன்சல் என கார்களோடு காணப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தையும் 1.14 அத்தியாயத்திலும் காட்டுகிறார் சாந்தன். பரத் ஸ்டேடியோ பற்றிய செய்திகளும் இந்நாவலில் சுவாரசியம் குறையாது உரைக்கப்படுகின்றன. கிறீன் கட்டிய மானிப்

பாய் ஆஸ்பத்திரி பற்றிய செய்திகளுக்கூடாக அவர் கற்பித்த மருத்துவம் பற்றிய செய்திகளும் நாவலில் வந்து செல்கின்றன. கிராமப்புறங்களுக்குள் மின்சாரம் வந்த போது ஏற்படுகின்ற விளைவுகளையும் இந்நாவல் சித்திரிக்கிறது. புதுமை சஞ்சிகையில் அ.செ.முருகானந்தன் எழுதிய “பசுந்தளிர்கள்” சிறுகதை மின்சாரம் வந்த பின் துழலில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் துல்லியமாக அலசி ஆராய்ந்தது போல சித்தன் சரிதம் நாவலும் மின்கம்பக் கம்பிகளுக்காக வளர்ந்த மரங்கள் தறிக்கப்படும் கொடுமையைப் பதிவு செய்கிறது. யாழ்ப்பாண பண்பாட்டு சார் விடயங்களுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்தேறிய மதமாற்றங்கள் தொடர்பான விடயங்களையும் நாவல் பேசிச் செல்கிறது.

தமிழரின் பழைய பழக்கவழக்கங்களையும் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. வருடத்துக்கு ஒரு தரம் பேதிமருந்து குடிக்கிறது. மாதத்துக்கொருமுறை முடி வெட்டுவது ஒவ்வொரு கிழமையும் எண்ணெய் வைத்து தோய்வது முதலான பழக்கவழக்கங்களும் இயல்பு வாழ்க்கைக்கூடாக நாவலில் காட்டப்படுகிறது. முடிவெட்டவரும் வீரகத்தி பாத்திரம் தோற்றப் பொலிவுடன் நெஞ்சில் நிறையும் வண்ணம் சாந்தனால் தீட்டப்படுகிறது. புதுவீடு கட்டும்போது நாள், கோள் பார்த்து கற்பூரம் கொழுத்தி தேங்காய் உடைத்து மூன்று தரம் சாந்தை கல்லில் வைத்து கட்டுவதும் துளை வைப்பதுவும் அக்கால தமிழர்களின் பழக்கவழக்கங்கள். அவற்றையும் இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. காங்கேசன்துறை சீமேந்து வருவதற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிநாட்டில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட சீமேந்தே பழக்கத்தில் இருந்த தகவலையும் இந்நாவல் உரைத்து நிற்கிறது. பின்னரே சீமேந்து ஃபக்ரறி வந்த செய்தியை சித்தனின் மனவோட்டத்துக்கூடாக சாந்தன் காட்சிப்படுத்துகிறார். என்ன நோய்க்கு என்ன மருந்து பற்றிய சித்த வைத்தியம் குறிப்புக்களும் நாவலில் வருகிறது. புலிமுகச் சிலந்திக் கடிக்கு சிறுவர்களின் சிறுநீரும் மருந்தாகும் என்ற விடயமும் சண்முகம் பாத்திரத்துக்கூடாக நாவலில் வெளிப்படுகிறது. கரகத்தில் வேப்பிலைகளைக் கட்டியாடும் கர காட்டமும் நாவலில் வந்து செல்கிறது. தட்சண மூர்த்தி, ராஜரத்தினம்பிள்ளை, டி.கே.ஸி.நடராஜன் முதலானவர்களின் மேளச்சமா பற்றிய செய்திகளும் நாவலில் வந்து செல்கின்றன. தூரிய கிரகணம் பற்றிய செய்திகளும் நாவலில் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையோடு தொடர்புபடுத்தி வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. கதிர்காம யாத்திரை, தண்ணீர் பந்தல் அமைத்தல், அன்னதானம், பூசை, வேள்வி, பொங்கல், கோவில்த் திருவிழா, தூரன்போர், சின்னமேளம் என வரும் நிகழ்வுகள் எமது வைதீக பண்பாட்டு அம்சங்களுடன் தொடர்புடையவை.

யாழ்ப்பாண மக்களின் அரசியல், பண்பாட்டு பொருளாரநிலைகளைப் பேசும் சித்தன் சரிதம் அம்மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கையை அதன் நெறி முறைகளோடு வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் 1985க்குப் பின் கட்டிய பல வீடுகளுக்கு அஸ்பெஸ்ரஸ் சீற் போடும் வழக்கம் இருந்தது. காரணம் செலவு சிக்கனம். அதே சமயம் அக்காலப் பகுதியில் ஓடுகளுக்கு தட்டுப்பாடு நிலவியது. அஸ்பெஸ்ரஸ் சீற் நுரையீரலுக்கு கேடு விளைவிக்கும் என்பதால் பலர் இதனை விரும்பவில்லை. இதனை சாந்தன் “அஸ்பெஸ்ரஸ்” என்ற சிறுகதையிலும் பதிவு செய்தது போல இந்நாவலிலும் அதே உணர்ச்சியுடன் நாவலிலும் இதனைப் பதிவு செய்கிறார். அக்கால நூல்வாசிப்பு குறித்தான பதிவையும் சித்தன் சரிதத்தில் காணலாம். அருணாசலப் பரிகாரியார் வீரகேசரி படிப்பவராகக் காணப்படுகிறார். அதேசமயம் கல்கி, விகடன், கலை மகள் முதலான சஞ்சிகைகளைப் படிப்பவராகவும் காணப்பட சித்தன் பாலர் மலர் படிப்பவராகக் காணப்படுகின்றான். அக்காலத்தில் பாலர் மலரில் வந்த விடயங்களும் அலசப்படுகின்றன. கொக்குவிலில் படிக்கும் மூத்தண்ணை மு.வரதராசனின் கள்ளோ காவியமோ, கயமை, கரித்துண்டு வாசிக்கும் ஒருவராகக் காணப்படுகின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அக்காலப் பகுதியில் நடைபெற்ற மலையுத்த போட்டிகள் குறித்த செய்திகளையும் இந்நாவல் எமக்கு வழங்குகிறது. முற்றவெளி மைதானத்தில் மோதவிருக்கின்ற மலையுத்தப் போட்டியை நோட்டிஸ் அடித்து ஸ்பீக்கரில் அறிவித்து காரில் விநியோகிப்பதை கூறும் சாந்தன் ஒவ்வொரு மல்லர்களும் காலையில் என்ன சாப்பிடுவார்கள் என்பது பத்திரிகைச் செய்திகளில் வருவதையும் மலையுத்தத்தில் என்ன என்ன பூட்டுப் போடுவார்கள் என்பதையும் சித்திரிச்செல்கிறார்.

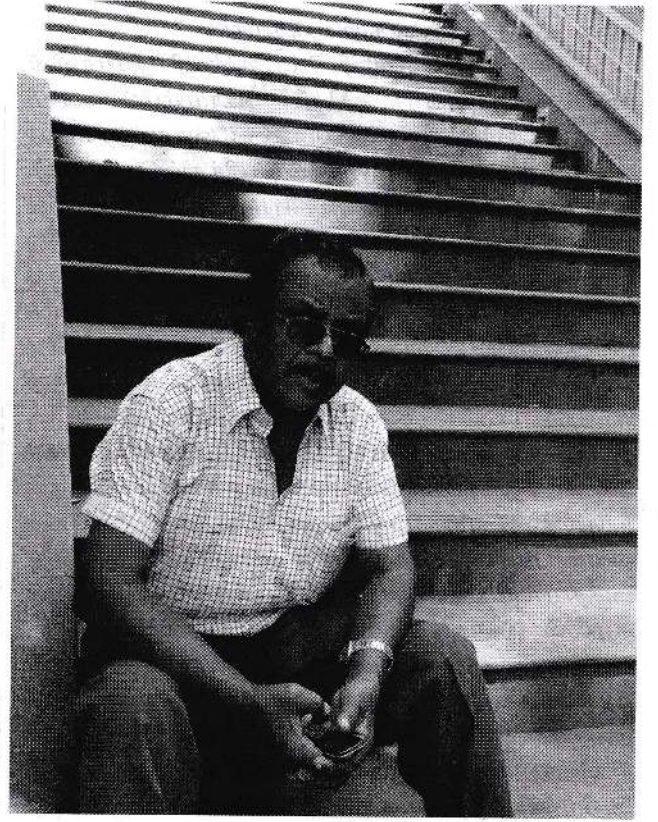
அக்கால நகரங்களில் தள்ளுவண்டிகளில் வீடுதோறும் மலங்களை அள்ளிச் செல்கின்ற தொழிலாளிகள் குறித்த பதிவு களும் நாவலில் இடம்பெறுகின்றன. காக்கிக்கட்டைக் கழுசானும் முரட்டு நீலத்துணிச் சட்டையும் போட்டபடி அத்தொழிலாளர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று மலசல கூடத்தை துப்பரவு செய்து விட்டு நெருப்பு தண்ணி ஊத்திவிட்டு செல்வதை கறுப்பையா பாத்திரத்தின் வாயிலாக இந்நாவலில் சாந்தன் பதிவு செய்கிறார். நெருப்புத்தண்ணி தெளித்த பின்னர் சாம்பிராணிப் புகைபோடும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது என்பதை நாகம்மை சாம்பிராணிப் புகையுடன் வருவதற்கூடாக இந்நாவல் எடுத்துரைக்கிறது.

சோழகம் வீசத் தொடங்கும் காலங்களில் பொடியலின் பொழுது போக்காக விளங்கும் பட்டம் ஏற்றுதலையும் சித்தன் சரிதம் நுட்பமாகச் சித்திரித்துச் செல்கிறது. தென்னங் ஈர்க்கைச் சீவிக் கட்டி ரிஸ்பூப் பேப்பர் ஓட்டி பழந்துணியால் வால் பொருத்தி பாம்பன், சானா, எட்டு மூலை, பிராந்தன், கொக்கன் எனப் பட்டங்கள் ஏற்றப்படுவதையும் நாவல் விளக்கி நிற்கிறது. பட்டம் எனப்படும் வண்ண வண்ணக் கொடிகள் கட்டுவதையும் அக்கொடிகளைக் கட்டும் விண்ணர்களையும் ஐந்தாம் அத்தியாயம் எடுத்துக் கூறுகிறது. இப்பகுதியிலேயே பட்டம் ஏற்றுவதில் வல்லவரான பொன்னப்பா வின் கதையை நாவல் விபரணப்பாணியில் அணுகுகிறது.

சிங்கள, முஸ்லிம் மக்களுடனான உறவு முறைகளை மீண்டும் கட்டி எழுப்பவும் மதங்களுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தவும் உறவுப் பாலமாக இந்நாவல் அமைகின்றது எனலாம். இன, மத நல்லினக்கத்தை உருவாக்கும் நோக்கில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் இனவொற்றுமையுடன் இருந்த பூர்வீக வரலாற்றையும் தேசபக்தியையும் எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது. மம்மதப்பாவுக்கும் அருணாசல அப்புவுக்கும் இடையிலான நட்பு வாயிலாக முஸ்லிங்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் இடையில் நிலவிய பூர்வீக உறவு முறைகளையும் இப்பகுதி பேசிய்செல்கிறது. முகமது டெக்ஸ்டைல்ஸ், ஏ.கே.முகமது அன் சன்ஸ் முதலான சோனகக் கடைகளின் வாயிலாக முஸ்லிங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வர்த்தக நடவடிக்கையில் முன்னுக்கு இருந்த சம்பவங்களும் விபரிக்கப்படுகிறது. அருணா சலம் பரிகாரியாருக்கும் அவரோடு கூடப் படித்த மம்மதப்பாவுக்கும் இடையிலான குடும்ப உறவு முறையை விபரிக்கும் இந்நாவல் சிவகணேசனுக்கும் காதலருக்கும் இடையிலான உறவுமுறையை யும் ஆழமாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் விபரித்துச் செல்கிறது.

முஸ்லிம் தமிழ் உறவுகளைப் போல தமிழருக்கு சிங்களவர்களுடன் இருந்த அன்னியயொன்னியமான உறவுமுறைகளையும் இந்நாவல் வருங்கால சங்கதியினருக்கு கட்டத்துகிறது. சித்தனின் வீட்டில் உதவிக் காக அமர்த்தப்பட்ட சிங்களப் பெண்மணி பிஞ்சியம்மாவுடன் அவீட்டில் உள்ளவர்கள் அக்கா தங்கைமாதிரி பழகியதையும் இந்நாவல் சுட்டிநிற்கிறது. முத்துவேலு விடம் வேலை செய்யும் றொபேட் அப்புஹாமியும் சிங்களவர். அதுபோல அவரின் உறவுக்காரனாக வந்து அருணாசலப் பரிகாரியாரிடம் கார் ஓட்டுநராக வேலை செய்த கில்பேட் மற்றும் பிஞ்சியம்மாவின் தகப்பன் லொக்குபண்டா, சுதுஹாமி முதலியோரும் சிங்களவரே. இவர்களுடன் இருந்த நெருக்கமான தொடர்பை நாவல் எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது. தென்மகாணத்திலுள்ள திஸ்ஸமஹாராமா வுக்குத் தேர்தல் கடமைக்காகச் சித்தன் சென்றபோது அங்கு வாக்காளர் பட்டியல் இருந்த சிங்களவரின் பெயர்கள் “வேங்கப்பலி”, “சிங்கப்பலி”, “இளம்பலி”, “வீரப்பலி” எனத் தமிழ்ப் பெயர்களாக இருந்தமையையும் நாவல் விபரித்துச் செல்கிறது. பெயரில் கூட ஒற்றுமையுடைய இரு இனத்தவர்களுக்கும் அரசியலால் வேற்றுமை பட்டு ஒருவரை ஒருவர் குரோதத்துடனும் காழ்ப்புடனும் விரோதித்துக் கொண்டு முரண்பட்டு நிற்பதையும் இலை மறைகாயாக சித்தன் சரிதம் எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது.

இலங்கையின் பூர்வீக வரலாற்றைச் சம்பவங்களுடன் தொடர்புபடுத்தி ஆவணப்படுத்தும் நாவலாகவும் சித்தன் சரிதம் விளங்குகிறது. அதிபராகவும் காந்தியவாதியாகவும் சமூக சேவையாளராகவும் யாழ்ப்பாணம் இளைஞர் காங்கிரஸை உருவாக்கியவர்களில் ஒருவராகவும் விளங்கிய ஹண்டி பேரின்பநாயகம் குறித்த தகவல்களையும் இளைஞர் காங்கிரஸின் முயற்சியால் மகாத்மா காந்தி 1927 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த சம்பவங்களையும் இந்நாவல் எடுத்த

துரைக்கிறது. கொழும்பு துறைமுகத்திலேயும் திரு கோணமலை துறைமுகத்திலேயும் ஐப்பான்காரன் குண்டு போட்ட செய்தியையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. குண்டு விமானங்கள் வரப்போவதை அறிவிக்கும் முகமாக எச்சரிக்கை சங்குகள் ஒலிக்க விடப்படுவதையும் அக்காலப்பகுதியிலேயே மக்கள் பங்கர் அமைத்து வாழ்ந்தமையையும் இந்நாவல் உணர்த்தி நிற்கிறது. சிங்கப்பூர், மலேசியாவில் வேலை செய்து அப்பென்சனில் வாழ்கின்ற மத்தியதர மக்களின் வாழ்வையும் இந்நாவல் கண்முன் காட்டிச் செல்கிறது. நாற்பத்திரண்டாம் ஆண்டு சண்டைக்குள் மாட்டிக் கொண்டு றங்குகளில் இருக்கவும் ஏலாமல் வெளிக்கிடவும் ஏலாமல் வலுகண்டப்பட்டு கால் நடையாகப் பிரயாணம் செய்து இந்தியாவுக்குள்ள வந்து பின் ரயிலேறி மெட்ராஸ் வந்து அங்கிருந்து தனுஸ்கோடி போய் தலைமன்னாருக்கு வந்து சேர்ந்த கதையை நாவல் கூறிநிற்கிறது. உலக யுத்தம் தொடரும் பட்சத்தில் ரங்குகளில் வேலை செய்தவர்கள் நாட்டுக் குத் திரும்பியமை குறித்த பதிவுகளை பா.சிங்காரத்தின் புயலில் ஒரு தோணிக்குப் பின் ஈழத்தில் இப்பின்னணி யின் உண்மை நிலையை எமக்குணர்த்தி நிற்கும் நாவல் இதுதான். வீட்டுக் குடியேற்றத்திட்டங்களையும் விளக்கிநிற்கும் இந்நாவல் முத்திரையன் கட்டுப் பிரதேசத்தில் அரசாங்கம் காணி கொடுத்த செய்திகளையும் கூறிநிற்கிறது. இலங்கையின் மூன்றாவது பிரதமராக இருந்த ஜோன் கொத்தலாவ யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்த விடயத்தையும் இந்நாவல் பேசினிற்கிறது. கொக்குவில் கூட்டத்தில் தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்கும் சமஅந்தஸ்து தரப்படுமென பிரதமர் பேசிய விடயங்களும் இந்நாவலில் நினைவு கூரப்படுகிறது. அதுபோல இலங்கையின் முதல் பிரதமர் D.S.சேனநாயக்கா குதிரையால் விழுந்து இறந்த

கதையும் இந்நாவலில் கூறப்படுகிறது.

சித்தனின் தாயார் லோகேஸ்வரி அம்மாளின் கல்வியைக் கூறவந்த சாந்தன் கொழும்பில் சுவாமி விபுலாநந்தரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட விவேகானந்தா பாடசாலையின் தோற்றம் குறித்தும் விபரித்துச் செல்கிறார். பெண்பிள்ளைகள் கற்கக் கூடிய சைவப்பாடசாலை யாகவும் அக்கல்லூரி சிறந்து விளங்கியதையும் இந் நாவல் எடுத்துரைக்கிறது. செட்டியார் தெருவில் இருந்த புகழ் பெற்ற சரஸ்வதி புத்தகசாலை மற்றும் ஆங்கிலப் புத்தகங்களை இறக்குமதி செய்யும் “பிளாக் அண்ட் கோ” குறித்த தகவல்களையும் “சித்தன் சரிதம்” கூறி நிற்கிறது.

ஈழத்து இனப்பிரச்சினையை பின்னணியாகக் கொண்டு நாவல்கள் பல வெளிவந்தநிலையில் சித்தன் சரிதம் தனித்து நிற்கிறது. “கிருஷ்ணன் தூது”, “அசோக வனம் அல்லது வேலிகளின் கதை”, “எழுதப்பட்ட அத்தியாயம்”, “ஓட்டுமா” ஆகிய படைப்புக்கள் போர்ச் சூழலில் இனப்பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட படைப்புக்கள் ஆகும். இப்படைப்புக்களில் பிரதிபலிக்கப்பட்ட பிரதிபலிக்கப்படாத பல விடயங்களைச் சித்தன் சரிதம் பேசுகிறது. தமிழருக்கெதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட கல்லோயா கலவரம், 1956ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டம் அதைத் தொடர்ந்து வெடித்த 1958ஆம் ஆண்டு இளக்கலவரம் என தமிழர்கள் சந்தித்த துன்பியல் நிகழ்வுகளையும் நாவல் பேசிச் செல்கிறது.

தமிழீழ இயக்கங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலை கொண்ட காலத்தையும் அமைதிப்படையினர் இலங்கையில் நிலை கொண்ட சூழலில் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்த இடர்களையும் உணர்வுபூர்வமாக இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. யாழ்ப்பாண தமிழர்கள் 1996 காலப்பகுதியில் தம் சொந்த வாழ்விடங்களை விட்டு இடம்பெயர்ந்த சூழலைப் அனுபவ வெஞ்சூட்டில் சாந்தன் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறார். சாந்தனுக்கு மொழி குறித்தான பேதம் இருந்ததேயில்லை. இதனை அவர் தனது கிருஷ்ணன் தூது குறுநாவலில் முன் வைத்திருந்த நிலையில் சித்தன் சரிதமும் அது குறித்து விரிவாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகிறது.

“சித்தன் இப்போதே தன்பாட்டில் சிங்களம் படித்துக் கொண்டான் இருக்கிறான். ஆனால் கட்டாயத்தின் கீழ் படி என்று சொல்லும்போதுதான் படிக்க வெறுப்பு வருகிறது!”

நாவலில் வரும் இப்பதிவு முக்கியமானது. ஒரே நாட்டில் வாழும் தமிழ், சிங்கள மக்களிடையே தேசிய ஒற்றுமையைக் கட்டி எழுப்புவதற்கும் உறவு முறை கொண்டு உரையாடி மகிழ்வதற்கும் மொழியறிவு தேவை என்பதை உரைக்கும் சாந்தன் அது கட்டாயத்தின் பேரில் அறிமுகமாகும் போது அது எவ்வித பயனையும் தரப்போவதுமில்லை என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறார். இந்நாவல் இலங்கைப் படைத்துறை அதிகாரியும், அரசியல்வாதியுமாக இருந்த சேர் ஜோன் லயனல் கொத்தலாவலை குறித்த செய்திகளை வெளிப்படுத்துவதுடன் அவர் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருகை தந்து பொதுக் கூட்டத்தில் பேசும்போது தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்கும் சம அந்தஸ்து தரப்படும்

என்று கூறியதையும் எமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. வெட்டுப் புள்ளி முறையால் தமிழ்மக்கள் பாதிக்கப்படுவதை விளக்கும் இந்நாவலில் 1977ஆம் ஆண்டு கலவரமும் அதனை தமிழ் மக்கள் எதிர்கொண்ட நிலையும் சம்பவங்கள் வாயிலாக விபரிக்கப்படுகிறது. 1961ஆம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தின் போது தமிழரசு கட்சியினரால் அச்சிடப்பட்ட தபால் முத்திரை குறித்தும் இந்நாவல் பேசுகிறது. முத்திரையன் கட்டு குடியேற்றத் திட்டம் குறித்தும் இந்நாவலில் கலந்துரை யாடப்படுகிறது. தமிழ் மாணவர் பேரவையின் தோற்றம், 1981ஆம் ஆண்டு நூலக எரிப்பு, ஈழநாடு பத்திரிகை அலுவலக எரிப்பு, 1990ஆம் ஆண்டு சோனகர் வெளி யேற்றம், பூநாரி மடத்தடி சித்திரவதை, வீடு பார்க்கச் சென்றவர்களின் கைது, பொருளாதாரத்தடை, இந்தியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்து படகில் செல்லும்போது படகு கவிழ்ந்து மக்கள் இறப்பது, புலிகளின் நிர்வாகத் திறன், வாகனங்களுக்கு தமிழீழ இலக்கங்கள் வழங்கப் பட்டு அதற்கு வரிகட்டும் நிலைப்பாடு, இயக்கங்கள் வீடு களைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து அடாத்தாக குடி யேறுதல், இயக்கப் பயிற்சிக்காகக் கடலில் இயக்கங்கள் செல் கின்றமை, குமுதினிப்படுகொலை, சிப்பித்திட்டியில் மூன்று மீனவர்கள் கடற்படையினரால் படுகொலை செய்யப்பட்டமை முதலான பலவிடயங்களை இனப்பிரச் சினையுடன் தொடர்புபடுத்தி இந்நாவல் பேசிச்செல்கிறது.

இந்திய இராணுவத்தினரின் அடக்குமுறை யினால் தமிழர்கள் பாதிக்கப்பட்ட பல சம்பவங்களை நாவல் கோவைப்படுத்தி சொல்கிறது. அமைதிப்படை யினரின் ஷெல்லடியால் பாதிக்கப்பட்ட கிராமங்களைக் காட்சிப்படுத்தும் இந்நாவல் அவர்களின் ஈன, இரக்க மற்ற செயலினால் மக்கள் தற்காலிகமாக “உயரப் புலம்”, “கேணியடி” என அயலூர்களுக்கு இடம்பெயரும் சூழலையும் எடுத்துரைக்கிறது. அமைதிப்படை காலத்தில் வீடுகளுக்குள் தங்க முடியாத சூழ்நிலை வரும்போது மக்கள் எதிர் கொண்ட நெருக்கடிகளைத் “தம்பிராசா” பாத்திரத்தின் வாயிலாகச் சாந்தன் பேசிச் செல்கிறார். இடம்பெயர்ந்து போக முடியாத சூழலில் தம்பிராசாவின் மனைவியின் இழப்பை நாவல் உணர்வு பூர்வமாகக் காட்சிப்படுத்துகிறது. அதை நினைத்து அழ முடியாத துரப்பாக்கிய நிலையில் மனைவியை அருணா சலப் பரிகாரியாரின் வளவிற்குள்ளேயே புதைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையும் நாவல் எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது.

இயக்கங்கள் தமிழ் மக்களுக்காகவும் மண்ணின் விடுதலைக்காகவும் போராடினாலும் அருகில் வாழும் சிங்கள மக்களில் நேசம் கொண்டவர்களாக இருப்பதை மக்கள் தொடர்பகத்தில் உலகக் கோப்பையை இலங்கை வென்றமை குறித்து இயக்கப் போராளிகளுக்கிடையே நிகழ்ந்த உரையாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்தி நிற்கின்றன. உலகக் கோப்பையை இலங்கை வென்றமை குறித்தும் ஆட்ட நாயகன் விருது அரவிந்த டீ சில்வாவுக்கும் தொடர்நாயகன் விருது சனத்துக்கும் கிடைத்தமை குறித்து உரையாடுவது நாம் இலங்கைத் தீவினர் என்ற எண்ணம் இயக்கத்து உறுப்பினர் களுக்குள் இருந்தமையை இந்நாவல் எமக்கு தெளிவாக உணர்த்தி நிற்கிறது.

1996ஆம் ஆண்டு வேதனைகளுடன் தம் உடமை களை இழந்து மக்கள் அநாதரவாக இடம்பெயர்ந்த துர்பாக்கிய நிலைமையை நாவலின் பின்பகுதிகள் பதிவுசெய்கின்றன. எரிபொருள் இன்றி மக்கள் பரிதவித்த கணங்களையும் இருப்பிடமின்றி அந்தரித்து உலைந்த பொழுதுகளையும் நாவல் வெளிப்படுத்திச் செல்கிறது. தென்மராட்சியில் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து இருந்த போது மக்கள் எதிர்நோக்கிய பொருளாதார நெருக்கடிகள், துயர்படிந்த வாழ்க்கை நிலை, அடிப்படை வசதியற்று ஆதரவற்று நின்ற கையறுநிலை முதலானவற்றையும் நாவல் உயிரோட்ட மாகக் காட்சிப்படுத்திச் செல்கிறது.

சாதிச்சண்டைகள் நிறைந்த யாழ்ப்பாணத்தில் சாதியமற்ற ஒரு குடும்பத்தின் பிரதிநிதியைக் கண்முன் நிறுத்துகிறார் சாந்தன். கட்டிய கொடியைத் தவறுதலாக அறுத்த சண்முகத்தை தம்பிராசா வடக்கத்தை யான் எனப் பேசி முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில் அரசுக்கும் விடுதலைப் போராளிக் குழுக் களுக்கிடையிலான யுத்தம் பலரை இந்தியாவுக்கு இடம் பெயர வைத்தது. அதே போல தம்பிராசாவின் மகனையும் இடம் பெயரவைத்தது. மகன் இந்தியாவுக்குச் செல்வதாகத் தீர்மானம் எடுத்த போது எப்படி போகிறாய்? எனத் தம்பிராசா கேட்க மகன் “போட்” எனக் கூறுகிறான். அப்போது களவாயோ? எனக் கேட்கிறார். அவன் வேறையெப்படி போறது எனக் கூற சண்முகத்துக்கு அன்று தான் கூறிய “கள்ளத்தோணி” என்ற வார்த்தை நினைவுக்கு வருகிறது. கடவுளின் தீர்ப்பை எண்ணி தம்பிராசா மனம் நொந்து வெம்புகிறார். அதேசமயம் இந்நாவல் சாதியத்தை இலைமறை காயாகவும் பேசுகிறது. மேசன் வேலை செய்யும் பெரிய கிளி கந்தோரில் மேசன் வேலைக்கு ஆள் எடுப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு சித்தனிடம் வருகிறார். ஒரு மாதத்துக்கு முன்னரே ஆள் எடுத்துவிட்டதாகக் கூறும் சித்தன் தான் வேறு ஆளிடம் வேலைக்கு கேட்டுப் பார்ப்பதாகக் கூறி அனுப்பிவிட்டு குமாருவிடம் கேட்கிறார். அவரும் ஆமாம் எனச் சொல்ல சந்தோசம் தாங்காமல் அதனைக் கிளியிடம் சொல் கிறார். குமாருவின் பெயரைச் சித்தன் சொன்னதும் பெரியபுலமோ எனக் கேட்கிறார் கிளி. ஆம் எனச் சித்தன் கூறியதும் வெள்ளக்கிடங்கடி ஆள் எனக் கிளி கூற சித்தன் “இருக்கும்” எனக் கூறுகிறார். பெரிய கிளியின் முகம் சட்டென மாற சலிப்பும் வெறுப்பும் நிறைந்த குரலில் “இதென்ன தம்பி” எனக் கேட்கிறார். ஏன் எனப் பதிலுக்குச் சித்தன் கேட்க “அவரிடம் நான் போய் வேலை செய்யட்டே” எனக் கேட்கிறார் அவரிடம் என்ற சொல்லை அழுத்திச் சொல்கிறார். நான் வாரான் என்று கூறிவிட்டு கிளியார் போய்விட்டார். பின்னர் இந்தக் கதையை கந்தோர் நண்பன் கார்த்தியிடம் கூற அதற்கு அவர் “குமாரு பொன்னு மூப்பரின்ட மகன்” என்கிறார். இழவு வீட்டுக்கு பொன்னு மூப்பர் அடிக்கிற பறை ஒலியைச் நினைவுபடுத்தி கொள்கிறார் சித்தன். அலைந்த நேரத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சாதியைக் கைவிடாதநிலையைக் கிண்டலும் கேலியுமாகச் சொல்கிறார் சாந்தன். நாவலில் பஞ்சவர்ணம்

வாயிலாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு காலப்பகுதியில் இருந்த சின்ன மேளம் குறித்த பிரச்சினையும் இந்நாவலில் அலசப்படு கிறது. சிங்களவர் தமக்குள் சாதி பார்க்கின்ற நிலையையும் பிஞ்சியம்மாவின் திருமணம் குறித்து அவளின் தகப்பன் லொக்குபண்டா பேசும்போது உடறட்ட(மலைநாட்டுச் சிங்களவர்), பகத்த றட்ட (கரையோரச் சிங்களவர்) என இருசாதிப்பிரிவினர் இருந்த செய்தியையும் அறியமுடிகிறது. சாதியமற்ற அமைப்பொன்றினை தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்கள் கட்டி எழுப்ப முனைந்த செயற்பாடுகளை நாவல் இலை மறை காயாக விளக்குகிறது. தங்கவேலுவின் மகன், வட்டண்ணையின் மகன், எண்பத்தொன்று மலையகத் தமிழருக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்பட்ட கலவரத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்த ரங்கசாமியின் மகன், செல்லரப்பா வின் இரண்டு பேரப்பிள்ளைகள், இலங்கை நாயகம் கொண்டு வந்து வளர்த்த சிங்களப்பிள்ளையின் மகனான நடேசலிங்கம், என பல சமூகங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் இயக்கத்துக்குள் உள்வாங்கப் பட்ட நிலையையும் நாவல் நுட்பமாக பதிவு செய்கிறது. அருணாசலம் வீதியில் கள்ளு கோப்பறேசன் வருவதை எதிர்த்து நற்குணமும் சின்னராசவும் பெட்டிசம் போட முனைந்த நேரத்தில் அதனைச் சித்தன் தடுத்து நிறுத்துவதும் மனிதநேயச் செயற்பாடாக நாவலில் வந்து போகிறது. அந்தக் குறிச்சியில் முப்பது சீவல் குடும்பங்கள் இருக்கும்போது அவர்கள் கள்ளை எங்கே கொண்டு வந்து விற்பது என நற்குணத்தாரிடம் சின்னராசவிடமும் சித்தன் கேட்கும் கேள்விகள் நியாயமானதே. அதே சமயம் சீவல் தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே அவர்களுக்கு எதிராகப் பெட்டிசம் போட முனைந்த நன்றி கெட்ட செயலையும் நாவல் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. சாதிய மற்ற சமூகத்தை கட்டி எழுப்ப முனைந்த நாவல்களில் சித்தன் சரிதம் தனித்து துலங்கும் நாவலாகும்.

மனித சமூகத் தோற்றப்பாடுகளையும் அதன் பண்பாட்டுநிலைகளையும் சித்தன் சரிதம் விளக்கி நிற்பதால் இதனை இன வரையியல் நாவலாகவும் அதேசமயம் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் ஆறு தலைமுறை வாழ்வைப் பேசுவதால் இந்நாவலை வரலாற்று நாவலாகவும் கொள்ளலாம். எமது சமூகத்தின் பண்பாட்டை அறிவதற்கும் குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்தேறிய நிகழ்வுகளைக் காரண காரியங்களுடன் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கும் இந்நாவல் துணை செய்வதுடன் வாழ்க்கையிலிருந்து பெறப்பட்ட அனுபவங்களின் சாரம்சத்தை சமூகத்தின் நுண்ணிய வாழ்க்கைக்கூறுகளுடன் இணைத்து ரசனை குறையாது விளக்கிச் செல்கிறது. ஈழத் தமிழர் களின் அடையாளங்களை அவர்களின் உறவுமுறைகளை வரலாற்றுக் கருவூலங்களை வருங்காலச் சந்ததி யினருக்கு கையளித்துச்செல்லும் இந்நாவல் தான் வாழ்ந்த சமூகத்தையும் தன் சுற்றத்தையும் நேசித்தவனுடைய அனுபவப் பகிர்வாகும். யதார்த்த வாழ்வின் வலிகளைத் துயரிசையாய் வெளிப்படுத்தும் சித்தன் சரிதம், கோர்வைப்படுத்தப்பட்ட மொழியாலும் கதை சொல்லும் முறைமையாலும் சிறந்து நிற்கிறது.

முத்து கடத்தியதால் பதவியிழந்த யாழ்ப்பாண டச்சு தளபதி யொஹான் நியூஹொப்

■ என்.சரவணன் ■

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து முத்து கடத்தலுக்காக தண்டனை பெற்று பதவியிழந்த யாழ்ப்பாணத்துக்கான டச்சு தளபதி யொஹான் நியூஹொப் (Johan Nieuhof - 1618 -1672). இவர் மிகவும் பிரசித்தம் பெற்ற ஒரு நாடுகாண் பயணி. ஆரம்பத்தில் டச்சு மேற்கிந்தியக் கம்பனியின் (WIC) அதிகாரியாக பணிபுரிவதற்காக பிரேசில் சென்றிருந்த அவர் பின்னர் அங்கிருந்து ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் 1649 ஆம் ஆண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டு தனது நாடுகாண் பயணத்தை நிறுத்திக்கொண்டு டச்சு கிழக்கிந்திய கம்பனியில் (VOC) சேர்ந்து அதன் தலைமையகமாக அன்று இருந்த பத்தாவியாவில் பணிபுரிந்தார்.

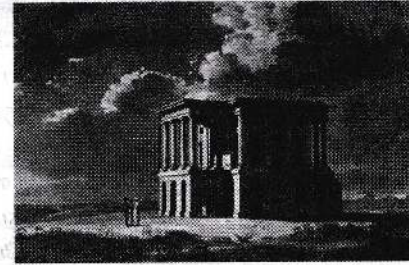
சீனாவில் அக்கம்பனியின் பிரதிநிதியாக பணிபுரிந்துகொண்டிருந்த போது தான் அவருக்கு இலங்கையில் பணிபுரிவதற்காக பரிந்துரை செய்யப் பட்டது. 1663 ஆம் ஆண்டு அவர் தொடக்கம் அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பணி புரிந்தார். போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும், ஆங்கிலேயரும் இலங்கையின் வட பகுதியை முத்துக்குளிப்பு, யானை ஏற்றுமதி என்பவற்றுக்கு தான் பயன்படுத்தி வந்தார்கள். அவை தான் வடபகுதியின் பிரதான ஆதாயமாக இருந்தன.

யொஹான் நியூஹொப் யாழ்ப்பாணத்தில் 1669 வரை பணிபுரிந்தார். இந்த காலத்தில் அவர் தனிப்பட்ட ரீதியில் முத்துக் கடத்தலை மேற்கொண்டதை டச்சு அரசாங்கம் கண்டுபிடித்தது. அக்குற்றத்துக்காக அவரை ஏழு மாதங்கள் சிறைத் தண்டனை அளித்து, அவரை மீள அழைத்து பதவிகளில் இருந்தும் நீக்கினார்கள். அப்போது டச்சு அதிகாரிகளின் ஊழல்களை விசாரிப்பதற்காகவே ஒரு தனி அதிகாரி நியமிக்கப் பட்டிருந்தார். அவ்வாறு யொஹானை மீள அழைத்தவர் Hendrik van Rheede என்கிற ஊழல் விசாரணை அதிகாரி தான்.

இலங்கையின் முதலாவது ஆங்கிலேய ஆளுநரான பிரெடெரிக் நோர்த் இலங்கையை ஆண்டபோது அவர் தனக்கென மூன்று மாடிகளைக் கொண்ட கிரேக்க கட்டிட அமைப்பிலான ஒரு பெரிய மாளிகையைக் கட்டினார். (1827 இல் அவர் இறந்தபோது அவரை கிரேக்க முறையில் தான் அடக்கம் செய்தார்கள்.) அந்த மாளிகையை அவர் கொழும்பிலே, யாழ்ப்பாணத்திலோ கட்டவில்லை. அவர் மன்னார் தீவில் தான் கட்டினார். கடற்கரையில் மேடான ஒரு பகுதியை தெரிவு செய்து அதைக் கட்டினார். ஏன் தெரியுமா? முத்துக்குளிப்பு மேற்கொள்வதை கண்காணிக்கக் கூடிய வாயு அந்த மாளிகையைக் கட்டினார். அப்போது இலங்கையிலேயே மிகவும் அழகான மாளிகை அதுதான் என்று பல நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அந்த மாளிகை தான் இன்றும் வெறும் கட்டிட எச்சங்கள் மட்டுமே எஞ்சியிருக்கிற மன்னார் டொரிக் பங்களா. அக்கட்டிடம் சிலாபத்துறை அரிப்பு வீதியில் களிமண் ஓடைக்கு மேற்காகவும், வீதிக்கு தெற்கிலும் கடற்கரைப் பக்கமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இக்கட்டிடம் அமைக்கும் போது கடல் தூரத்தில் இருந்ததாக அறிய முடிகின்றது. இன்று இக்கட்டிடம் கடல் அலையால் மோதப்பட்டு கட்டிடத்தின் ஒரு பகுதி கடலில் விழுந்து அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. இன்றும் மன்னார் வாழ் மக்கள் அதனை “அல்லி ராணிக்கோட்டை” என்று அழைக்கின்றனர்.

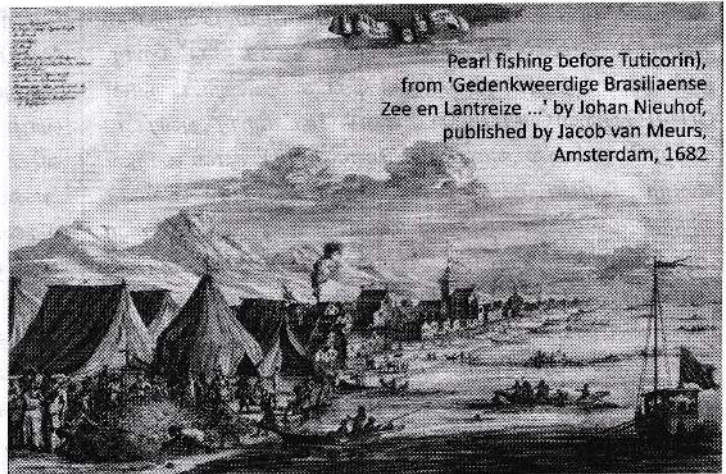
முத்துக்குளிப்பு இலங்கையில் அந்தளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருந்தது என்பதை இங்கே புரிந்துகொள்வதற்காக இங்கே

Doric-Bungalow

சூறுகிறேன்.

யொஹான் நியூஹொப் தனது கடற்பயணம் குறித்து பின்னர் எழுதிய Het gezantschap der Neêrlandsche Oost-Indische Compagnie, aan den grooten Tartarischen Cham, den tegenwoordigen keizer van China என்கிற நூல் பயண இலக்கியங்களில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக கருதப்படுகிறது.

Pearl fishing before Tuticorin), from 'Gedenkwerdige Brasiliaense Zee en Lantreize ...' by Johan Nieuhof, published by Jacob van Meurs, Amsterdam, 1682

அதிகமாக தனது சீன அனுபவங்களைத் தான் பதிவு செய்திருந்தாலும் சுமார் 570 பக்கங்களைக் கொண்ட அந்த நூலில் அதற்கு

வெளியிலும் பல விபரங்களைத் தந்திருக்கிறார். அந்த நூல் 1665 இல் ஆம்ஸ்டர்டாமில் வெளியானது. அதாவது அவர் யாழ்ப்பாணத்தின் தளபதியாக இருந்த காலத்தில் தான் அது வெளியானது. வெளியாகி சில ஆண்டுகளுக்குள் அதுவும் அவர் இலங்கையில் இருந்த காலத்துக்குள் பிரெஞ்சு, லத்தீன், ஆங்கில

மொழிகளில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டுவிட்டது. ஆங்கிலத் தில் வெளிவந்தது 1669 இல் தான். அதன் பின்னர் பல்வேறு மொழிகளில் அந்த நூல் வெளியிடப்பட்டுவிட்டது.

ஏறத்தாழ இதே காலப்பகுதியில் இலங்கைப் பற்றியும், யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றியும் பல பதிவுகளைச் செய்த பால்தேயுவின் (Philippus Baldaeus) நூலில் இடம்பெற்ற படங்களுக்கு நிகராக இவரின் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள நூற்றி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட கொட்டோவியப் படங்கள் பார்க்கப்படுகிறது. இலங்கை பற்றிய விபரங்களும் அந்த நூலில் அடங்குகின்றன. இலங்கை என்றாலே அப்போது வாசனைத் திரவியங்களுக்கு பேர் போனது தானே. போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையில் இருந்து அதைத் தானே அள்ளிக்கொண்டு சென்றார்கள். எனவே அவர் இலங்கைப் பற்றி எழுதியதில் கருவா பற்றி அதிகமாக விதந்துரைத்திருக்கிறார். இலங்கையின் கருவா உற்பத்தி பற்றிய ஒரு கொட்டோவியமும் அந்நூலில் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

தூத்துக்குடியில் முத்துக்குளிப்பு மேற்கொண்டு முத்துக்குளிப்பவர்கள் படகுகளில் வந்து கரையிறங்கி முத்து சிப்பிகளை கடலில் கொண்டு வந்து சேர்கின்ற காட்சியைக் கொண்ட ஒரு ஓவியமும் இந்த நூலில் உள்ளது.

எகிப்திய அரசியும் பேரழகியுமான கிளியோப்பட்ரா காதினிலே அணிந்திருந்த காதணியில் முசலிக் கடலில் (மன்னார்) இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட முத்துபதிக்கப்பட்டிருந்ததாக கூறுகிறது,

சிலாபம் தொடங்கி பாக்குநீரிணையின் மன்னார் வளைகுடாவும், அன்றைய மலபார் கரையோரங்கள் என்று கூறப்படுகின்ற தூத்துக்குடி, கொச்சின் வரையான கடற் பரப்பு உலகின் தரமான முத்துக்களுக்கு பேர் போயிருந்தது. சங்கு குளிப்புக்கும் இப்பகுதிகள் சிறந்து விளங்கின. கரையோர வாழ் பரதவர் சமூகம் இதில் அதிகமாக ஈடுபடுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். அதன் பின்னர் முஸ்லிம்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

பாக்கு நீரிணைக் கடற்பகுதிகளில் நிலவும் தனித்தன்மை வாய்ந்த பருவநிலையும் தழுவியலும் பல்லுயிர் வளத்துக்குச் சாதகமாக அமைந்திருக்கின்றன. உலகிலேயே கடலுயிர்ச் செறிவு மிகுந்த இடங்களின் பட்டியலில் மன்னார் கடல்பகுதி ஐந்தாவது இடத்திலுள்ளது. பவளத்தீட்டுகளும் கடற்கோரைகளும் பாலூட்டி இனங்களும் இங்கே மிகுந்துள்ளன. அதுபோலவே, சங்குகளும் முத்துச்சிப்பி இனங்களும் அமைந்துபட்டன. முடியரசுகளும் காலனியரும் மிஷனரிகளும் முத்துக் குளித்துறையைக் கைப்பற்றப் போட்டியிட்டது முத்து, சங்கு, சலாபத்தை முன்னிட்டுத்தான்.

பிரபல வெளிசிய கடற்பயணி மார்க்கோபோலோ; 14ம் நூற்றாண்டில் மலையாளக் கரைகளில் மன்னார் முத்துக்கள் அதிகமாக விற்கப்பட்டுள்ளதாக கூறியுள்ளார்.

போர்த்துக்கேயரும், ஒல்லாந்தரும், ஆங்கிலேயரும் மாறி மாறி கடலில் முத்துக்களை வழித்து அள்ளிச் சென்றதில் முத்துகுளிப்புத் துறைகளுக்குப் பேர் போன பாக்குநீரிணைக் கடல் முற்றாக முத்துச்சிப்பிகள் அழிந்தே போய்விட்டன. நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக அன்னிய காலனித்துவ நாடுகள் தொடர்ச்சியாக கரண்டிச் சென்ற முத்து தொழிலில்

அவ்வதிகரிகளின் ஊழல் நமக்கு ஆச்சரி மனிக்காது. ஒல்லாந்தர்கள் தமது நிர்வாகத்தில் இத்தகைய துஷ்பிரயோகத்தை கட்டுப்படுத்துவதற்காகான இறுக்கமான பொறி முறைகளைக் கொண்டிருந்தும் யொஹான் நியூஹொப் போன்ற தளபதி தரத்தில் இருந்த அதிகாரிகளே கையும்களவுமாக பிடிபட்டு பல மாதங்கள் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்து பதவியிழந்துள்ளனர்.

முத்து விடயத்தில் என்பது அப்படி சர்வ சாதாரணமாக மன்னித்துவிட்டு போகும் விடயம் அல்ல என்கிற அளவுக்கு அது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வருமானத்துறையாக அவர்களுக்கு இருந்தது.

Doric, Bangalore.

ஜேர்மனியில் பிறந்து இலங்கையில் வாழ்ந்து, மறைந்து போன ஒருகவிஞர்

ஆன் ரணசிங்க (ANNE RANASINGAHE) என்ற பெண், ஹிட்லரின் கொடூர ஆட்சின் போது, தப்பி அவரது கணவரான பேராசிரியரான வைத்தியருடன் இலங்கை வந்து சேர்ந்து ஆங்கில மொழியில் தேர்ச்சிபெற்று முக்கிய கவிஞராக விளங்கி தமது 90+ வயதின் போது மறைந்தார்.

SONG AT DOSK (கருக்கலில் ஒரு பாட்டு) என்பது அவரது கவிதைகளில் ஒன்று

1995 ஆம் ஆண்டில் ஒக்டோபர் 25 ஆம் திகதி, "படித்துச் சுவைப்போம்" என்ற எனது வாராந்த வானொலி நிகழ்ச்சியொன்றில், நேயர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டினனான். பின்னர் அதன் தமிழாக்கத்தையும் ஒலிபரப்பினேன்.

இந்தக் குறமிரவில்

இக்கணமே
ஒளியேற்றாதே

நாம் உட்கார்ந்து
நெல்வியலூடாக
ஏங்கிவரும்
காற்றைக் காது கொடுத்துக் கேட்போமே!

பனித்துளி கவிந்த
புற்களுடாக
காற்றின் பாட்டு
தவழ்ந்து வருகையில்
எனது இதயம் நீட்டும்
கம்மிய மேற் சுரத்தை
நீ கேட்கவே முடியாதா?

அங்கே பார்
உதயச் சந்திரனை
அந்த ஒற்றைப் பனை
தொடுவதை!
அவை மிக அண்மையிலிருப்பதாய்
தோன்றுது.

ஆயினும் அவற்றிற்கிடையே
காற்றின், வானின்
எல்லையற்ற பரப்பு!

நீயும் நானும்
மரமும் மதியும்

விரைவில் நானும்
செல்ல வேண்டுமென்பதை
நாமிருவரும் யறிவோம்.

தகவலுக்காக, "படித்துச் சுவைப்போம்" வானொலி நிகழ்ச்சியில், 1995 ஆம் ஆண்டு முதல் இலங்கையின் பரபல எழுத்தாளர்கள் ஆக்கங்களுக்கு ஒலி வடிவம் கொடுத்துள்ளேன்.

மறைந்த ஈழத்துக் கவிஞர் அல்பெரடா டி சில்வா

மறைந்த ஈழத்துக் கவிஞர் அல்பெரடா டி சில்வா (ALEREDA DE SILVA) ஒரு பெண்மணி. ஆங்கில இலக்கியப் புலமை கொண்டவர். உலகக் கவிதைப் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றவர். இவர் எழுதிய கவிதைகளில் ஒன்றின் பெயர் THE RIVER (நதி)

நதி

மரணம்
இதுவாகத் தானிருக்க வேண்டும்
புயங்கள், முலைகள், தொடைகள் மீது
நீரலை மோதும் சுகம்
விழிகள் முடியவாரே
திக்கற்ற வெளியிலோர் மிதப்பு
இந்தக்குளிர்மை
சூழ்ந்திடும் நீரினுள்
அர்பணிக்கும் குளிர்ச்சி
இன்றிரவு வெறும் கருமையே
நீயும் நானும் மாத்திரமே
குளிப்பவர்

மரணம் சற்று ஒதுங்கிடட்டும்
வாழ்க்கையில் நான்
கட்டுண்டிருக்கும் வரை

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

கால்களை மடித்துவைத்துக்கொண்டு, தெருவைப்பார்த்தபடி அந்த நாற்காலியில் சாய்ந்திருப்பது ஏதோ நன்றாகத்தான் இருந்தது செல்வகுமாருக்கு. அது அப்பாவின் நாற்காலி. மத்தியான உணவருந்தியபின், கால்களை ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று போட்டுக்கொண்டு, அப்பா கோழித் தூக்கம் போடும் நாற்காலி. அதில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது ஏனோ அப்பாவின் மடியில் உட்கார்ந்திருப்பது போன்ற உணர்வு அவனுக்குள் தோன்றியது.

அப்பா இறந்து மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. ஆவர் இல்லை என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது அவனுக்கு. ஏதோ கொஞ்சநேரத்தில் தனது மிதிவண்டியை உருட்டியபடி அப்பா எந்நேரமும் வீட்டுக்குள் வருவார் என்கிற மாதிரியான எதிர்பார்ப்பு உள்ளத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தது. நேற்றுமாலை வரை வீட்டை நிறைத்திருந்த உறவுக்காரர்கள் இன்று மதியப்பொழுதுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் போய்விட்டார்கள்.

அண்ணியும், அம்மாவின் ஒன்றுவிட்ட அக்காவும், அயல்வீட்டு மங்கையக்காவும் தான்

அம்மாவுக்கு துணையாகவும் ஆறுதலாகவும் சிலநாட்கள் இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். துயரத்தால் நிரம்பிக்கிடக்கும் அம்மாவை அவர்களின் அருகாமை ஆறுதல்படுத்தக்கூடும் என அவன் நம்பினான். இன்றுதான் ஒருசில பெண்கள் அம்மாவுடன் அமர்ந்திருக்க வாய்ப்புக்

கிடைத்திருக்கிறது.

அப்பாவுக்கு இதெல்லாம் பிடித்தமான விடயமாக இருந்ததில்லை. அம்மாவைத்தேடி வருபவர்கள் முற்றத்தில் நின்றே பேசிவிட்டுத் திரும்புவதுதான் வழமையாக இருந்தது.

அம்மாவைப் பார்க்க செல்வகுமாருக்கு பாவமாகத் தோன்றியது. வெள்ளையில் மண்ணிறப் பூக்கள் நிறைந்த சேலையை அம்மா உடுத்தியிருந்தாள். வீட்டிலும் அம்மா சேலைதான் அணிந்துகொள்வாள். மதிய உணவை உட்கொண்டபின்னர் கழுவிய கையை அம்மாவின் சேலையில் துடைத்துக்கொள்வான் அவன். அப்போது அம்மா காட்டும் செல்லக்கோபம் அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். இப்போது எல்லாமே கண்களில் கண்ணீராகவே கரைகின்றன அவனுக்கு.

நாற்பத்தியாறு ஆண்டுகள் இன்பத்திலும் துன்பத்திலும், ஏற்றத்திலும் இறக்கத்திலும் சரிபாதிக்கும் மேலாகப்பகிர்ந்து கொண்டு வாழ்ந்தவளுக்கு அப்பா கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கும் பரிசு இதுதானா என்ற சீற்றம் மேலெழுந்தது அவனுக்கு.

அப்பா இறக்கும் நாள்வரை நன்றாகத்தான் இருந்தார். காலையில் கூட மிதிவண்டியில் சந்தைக்குப்போய் சமையலுக்கான காய்கறிகள் வாங்கிவந்தவர் தான். அவருக்கு எப்படி இறப்பு நேர்ந்தது என்று அவனால் ஊகிக்க முடியவில்லை.

அப்பா இறந்து இரண்டுநாட்களாக அம்மா

கொடை

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

அழுதுகொண்டே இருந்தான். அம்மாவின் அழகைக் கூட அவளைப்போல் மென்மையானதாகவே தோன்றிற்று. பெருங்குரல் எடுத்துக் கதறாமல், ஒப்புச் சொல்லிப்பாடாமல் சன்னமாகத் தனித்திருந்தே அழுதான். கட்டியணைத்து அழ்வந்தவர்களிடமும் அம்மா பெரிதாக ஒட்டிக்கொள்ளவில்லை. வாழ்க்கையின் எல்லாத் துயரங்களையும் தனியாகவே தாங்கிப்பழக்கப்பட்டுப்போனவள் அம்மா. அப்பாவின் இறப்பையும் அப்படியே தாங்கிக்கொள்ளலாம் என நினைத்திருக்கக்கூடும் எனச் செல்வகுமார் நினைத்துக்கொண்டான்.

அப்பாவும் அம்மாவும் உறவுக்காரர்கள் தான். ஒரே அயலில் வாழ்ந்தவர்கள் தான். அப்பாவின் இறுக்கத்துக்குள் இருக்கும் கனிவை அம்மாவும், அம்மாவின் நெகிழ்விற்குள் இருக்கும் இறுக்கத்தை அப்பாவும் புரிந்துகொண்டுதான் அவர்களின் வாழ்க்கை தொய்வின்றித் தொடர்ந்ததென்பதை செல்வகுமார் அறிவான்.

அப்பா அம்மாவைக் கொடுமைப் படுத்தியதில்லை. ஆனாலும் அப்பாவின் விடாப்பிடியான இயல்புகள் அம்மாவைக் காயத்துக்குமேல் காயம்பட வைத்ததாக அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

உண்ணும்போது சோற்றுக்குள் கல் கடிபட்டால் சோற்றுக் கோப்பையை தூக்கி எறியும் பெரியமாமா போன்றவரில்லை அப்பா. வீட்டுக்கு வரும் உறவினர்களிடம் எள்ளலாகப் பேசும் சித்தப்பா போல சின்னத்தனம் கொண்டவரல்ல அப்பா. ஒவ்வொரு பின்னேரப் பொழுதுகளிலும் குடித்துவிட்டு தலைகால் புரியாமல் வீட்டுக்கு வந்து கும்மாளம் போடும் தங்கவேலுமாமா போன்றவருமல்ல அப்பா.

ஆனாலும் அம்மா மற்றவரையும் விட மனக்காயங்களால் ஆறாதவலியுடன் தான் இருந்தான் என்றுதான் செல்வகுமாரின் மனம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

முற்றத்தில் அப்பாவின் சடங்குகளுக்காகப் போடப்பட்ட பந்தலின்கீழ் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வாடகைநாற்காலிகள் இருந்தன. அண்ணனின் இரண்டு பெண்முழந்தைகளும் அயல்வீட்டுப் பையனும் பந்தலின் நடுவே ஏதோ விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

செல்வகுமாரின் கைகள் ஒருமுறை தலையை தடவிக்கொண்டபோது தான், மொட்டையடித்திருப்பது நினைவு வந்தது. அண்ணனை ஒற்றையாக மொட்டை போடவிடாமல் தானும் மொட்டை போட்டுக்கொண்டதை நினைத்துக்கொண்டான்.

வாசல் படலையைத்திறந்து யாரோ வருவது தெரிந்தது. தலையை நிமிர்த்தி எட்டிப் பார்த்தான். மருந்துக்கடை முருகேசம்மாளின் மகள் பின்னேரத் தேநீரும், ஓலைப்பெட்டியில் பலகாரமும் கொண்டு அடுப்படிப் பக்கமாகப் போனாள்.

அடுப்படிக்க கதவைத்திறந்து வைத்துக்கொண்டுதான் பின்பக்கமாக அம்மாவும்

மற்றைய பெண்களும் அமர்ந்திருந்தார்கள். வீட்டில் இன்னும் நான்கைந்து நாட்களுக்கு அடுப்பு பற்றவைக்கமாட்டார்கள். அதுதான் குடும்ப வழமை.

அம்மா அழுகிறாளா என்று செல்வகுமார் எட்டிப்பார்த்தான். துயரம் வழியும் முகத்தோடு சுவரில் சாய்ந்தபடி அம்மா இருந்தான். அம்மா கண்ணீர் வடிக்காமல் இருப்பதே அவனுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

அவனுக்கு அம்மாவிடம் எவ்வளவு கருணை நிரம்பியிருந்ததோ அந்தளவுக்கும் அதிகமாக அப்பாவிடம் உடன்பாடில்லாமல் இருந்தான். அப்பா எப்போதும் எளிமை என்கிற பெயரில் சிக்கனத்தை கடைப்பிடித்தவர். அப்பா தன்னளவில் மட்டும் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்தவரல்ல. அது வெறும் வரட்டுப்பிடிவாதமாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தது. தனது அந்த இறுக்கமான குணத்தினால் அம்மாவினதும் தங்களினதும் கனவுகளை அவர் பொசுக்கிவிட்டதாகவே அவனுடைய மனமும் குமுறியது.

அப்பா வீண்செலவு எனப் புறக்கணித்த எல்லாமே அவனுக்கு இன்றியமையாதனவையாக இருந்தன. சின்னவயதில் அயல்வீட்டுச் சிறுவர்கள் பொங்கல், தீபாவளிக்கு சீனவெடி கொளுத்தி வெடிக்கும்போது பலதடைவைகள் அப்பாவிடம் தனக்கும் வாங்கித் தரும்படி கெஞ்சியிருக்கிறான்.

ஒருமுறைதானும் அவர் வாங்கித்தந்தது கிடையாது.

“அதெல்லாம் வீண்காசு... காசைக்கரியாக்கக் கூடாது...” என்று மறுத்துவிடுவார்.

தன்னுடைய பிறந்தநாளுக்கு ஒருமுறையாவது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து ஒரு சினிமாப்படம் பார்க்கவேண்டும் எனக் கேட்பான்.

“எதுக்கு வீண்செலவு? பேசாம படிச்ச முன்னேற்ற வழியைப் பார்... உன்னைப்போல வயதில் எத்தனை பிள்ளையள் எவ்வளவு கஸ்டங்களை படுத்துகள்...” என்பார்.

கொஞ்சம் வளர்ந்தபிறகு, சமைப்பதும் துவைப்பதும் பெருக்குவதும் என்றிருக்கும் அம்மாவுக்காக, அவளுக்கு சற்றே ஓய்வுகொடுப்பதற்காக வீட்டில் ஒரு சிறிய தொலைக்காட்சிப்பெட்டி வாங்கிவைக்கலாம் என்று கேட்டான்.

“அதைப் பார்த்து குடும்பமே குட்டிச்சவராப் போயிடும்... அதுக்கு செலவு செய்யிற காசை வேற எதுவும் நல்லகாரியத்துக்கு செலவழிக்கலாம்... பொழுது போகேல்லை எண்டால் வேற எத்தனை வேலை இருக்கு... அத விட்டுவிட்டு ... அந்தக் கருமாதியளப் பாக்கவேணுமோ...”

அப்பாவிடம் இனி எதுவுமே கேட்கக்கூடாது என செல்வகுமார் முடிவு செய்து பலகாலமாயிற்று.

அவன் அப்பாவிடமிருந்து மனதளவில் விலகிப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

“இப்படியொரு கஞ்சத்தனமான மனிதருக்கு மகனாகப் பிறந்தோமே...” எனச் சிலவேளைகளில் மனம் வெறுப்புற்று தகிக்கும். அவனுடைய மனத்தகிப்பை

எப்படியோ மோப்பம் பிடித்துவிடுவாள் அம்மா.

“அப்பா நல்லவரடா... உங்களுக்காக எவ்வளவு கஸ்டப்படுறார் தெரியுமா...” என்று அம்மா அப்பாவின் புராணத்தை தொடங்கும்போது அவனது மனம் எரிச்சலுற்றுக் கடுக்கும்.

அப்பாவிடம் அதிகமான வேட்டிகளோ மேலாடைகளோ இல்லை. அம்மாவும் எப்போதும் மிகமலிவுவிலைச் சேலைகளையே உடுத்திக்கொள்வார். பிள்ளைகளுக்கும் பார்த்துப்பார்த்து, கைத்தறி நெசவுத்துணிகளையே அப்பா வாங்கிவருவார். செல்வகுமார் சிலவேளைகளில் அந்தத் துணிகளைத் தொடவே மாட்டான்.

“என்ன... எங்கட நிலத்தினர் காலநிலைக்கு பொருந்துகிற உடைகளைத்தான் நாங்கள் போடவேணும்... அதைவிட்டுட்டு... உடம்பை சூடாக்கிற துணியளை உடுத்தக்கூடாது...” என்பார் அப்பா.

அம்மா சொல்வது போல அப்பா நல்லவர் தான் என்பது செல்வகுமாருக்கும் தெரியும்.

அவர் ஒருபோதும் அறந்தவறி நடந்துகொண்டது இல்லை. அடுத்தவர்களின் பிரச்சனைகளில் அவன் அறிந்தவரை அவர் தலையிட்டது இல்லை. நேர்மையான கடும் உழைப்பாளி. ஆனால் அவரின் வருமானத்தில் குடும்பச் செலவை இறுக்கிப் பிடிக்கும் அவர் மிகுதிப் பணத்தை என்னசெய்கிறார் என்று எவருக்கும் தெரியாது.

அவரிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்கும் துணிச்சல் எவரிடமும் இல்லை என்றுதான் அவன் நினைத்துக் கொள்வான். அப்பா வீண்செலவும் செய்வதில்லை.

அப்பாவின் வயதொத்த பலர் வெளிநாடுகளில் இருந்து பிள்ளைகளோ, உறவினரோ அனுப்பும் பணத்தில் புதுப்புது ஈருருளிகளை வாங்கிச் சந்தைக்கும் கோயிலுக்கும் திரிகிறார்கள். அப்பா இப்போதும் தன்னுடைய பழைய மிதிவண்டியில்தானே திரிகிறார். அவரிடம் எப்படிக்கேள்வி கேட்டுவிடமுடியும் என அவன் எண்ணிக்கொள்வதுண்டு.

செல்வகுமார் நிமிர்ந்து ஒருமுறை அப்பாவின் படத்தைப் பார்த்தான். வெள்ளை வேட்டியும், அரைக்கைச் சட்டையும் அணிந்த அப்பா, மீசையற்ற முகத்துடன் எப்போதும் இருப்பது போலவே அமைதியாகத் தெரிந்தார். அவரின் நெற்றியில் வைக்கப்பட்டிருந்த சந்தனப்பொட்டுத்தான் புதியதாக இருந்தது. மனதுக்குள் கொஞ்சம் வருத்தமாகவும் நிறைய கோபமாகவும் இருந்தது.

“இவ்வளவு விரைவில் வெறும் படமாகிப்போனாரா அப்பா... இனி அம்மாதான் பாவம்...” நினைத்துக்கொண்டான்.

அம்மா ஒருமுறை கூட அப்பாவிடம் சீற்றம் காட்டியதில்லை. சிலவேளைகளில் அப்பா அம்மாவை எதற்காவது கடிந்துகொண்டிருப்பார். அம்மாவோ எதையும் பொருட்படுத்தாமல் உறைந்துபோன

பாறாங்கல்போல நிற்பாள். அடுத்த நொடியிலேயே அதை மறந்தும் விடுவாள்.

அவனைப் பொறுத்தவரை அம்மாவும் அப்பாவும் அவனால் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாத இருநுருவங்கள் தான். இனி என்ன செய்யவேண்டும் என்கின்ற கேள்வி அவன் முன்னே பேருருவம் எடுத்து நின்றது. மனதினுள்ளே பலவகையான எண்ணங்களும் நினைவுகளும் சேர்ந்து முட்டிமோதின.

“அம்மாவுக்கோ பிள்ளைகளுக்கோ இவர் எதைத் தேடிவைத்தார்?... சடங்குகள் முடிந்து அவரவர் தத்தம் குடும்பம்... வேலை என்று போய்விடுவார்கள்... அம்மாவுக்கு இனி என்ன ஆறுதல் கிடைக்கப்போகிறது?...”

செல்வகுமாருக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது. அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு தெருவை வேடிக்கை பார்க்க முனைந்தான்.

அப்போது பார்த்து எதிர்ப்புறமதிலோரமாக ஈருருளியை நிறுத்திவிட்டு,

அதிலிருந்து இறங்கிய ஓர் ஆணும் பெண்ணும் நுழைவாயிலில் நுழைந்தார்கள்.

அவன் நாற்காலியை விட்டு எழுந்தான். அவர்களை யாரென்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாத குழப்பம் அவனுக்குள் எழுந்தது.

அவர்கள் அப்பாவின் படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

உள்ளேயிருந்து அம்மாவும் உறவுக்காரப் பெண்கள் சிலரும் எழுந்துவந்தார்கள்.

வெளியேயிருந்து வந்த பெண் அம்மாவின் தோள்களை அணைத்தபடி,

“நாங்கள் செய்தித்தாளில பார்த்து தான் காசி மாஸ்ரர் இறந்ததை அறிஞ்சம்... உடனேயே வெளிக்கிட்டு வாறம்...”

“நீங்கள்....”

“ஓ.. நான் சத்தியவாணி... வாணிநலநிலையம் என்ற சிறுவர்காப்பகத்தினர் பொருளாளர்... இவர்... எங்களோட பணி புரிகிற சபாநாதன்... எங்கட காப்பக பிள்ளையளுக்கு நீண்டகாலமாக கல்வி ஊக்கத்தொகையை காசி மாஸ்ரர் தான் அதிகளவில் செய்துகொண்டிருந்தவர்...”

அவன் புருவங்களைச் சுருக்கி அம்மாவைப் பார்த்தான்.

“தான் காப்பக பிள்ளைகளுக்கு செய்யிற ஊக்குவிப்பை எந்தநேரத்திலையும் எங்கையும் நாங்கள் விளம்பரப்படுத்தக்கூடாது என்ற வேண்டுகையோடே தான் அவர் தந்துகொண்டிருந்தவர்...”

“.....”

“அதால்தான் அவருக்கு காணிக்கையாக துண்டுப்பிரசுரம் ஒண்டும் வெளியிடாம நேரவந்திருக்கிறம்... மாஸ்ரர் நினைவாக எங்கட காப்பகத்திலை விளம்பரமில்லாம... வீண்செலவு செய்யாம... ஒரு வழிபாடு நடத்த விரும்புறம்... அதிலை நீங்கள் எல்லாரும், கலந்துகொள்ள வேணும்...”

அந்தப்பெண் சொல்லி முடிப்பதற்குள் செல்வகுமாரின் அழுகை அங்கு வெடித்துச் சிதறியது.

1 குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலே...

■ கோகிலா மகேந்திரன்

விதிவிலக்கேயில் லாமல் எமது வாழ்வு குடும்பம் என்றொரு கோயிலிலேதான் ஆரம்பமாகிறது. இறுதியில் வாழ்வு குடும்பத்தின் மத்தியில் நிறைவடைய லாம். அப்படி இல்லாமலும் போகலாம். குடும்பத்தினர் சுற்றியிருக்கமரணம் நிகழ்வது ஒரு பேறு.

வாழ்வின் மிகக்கஷ்டமான ஒரு கணப்பொழுதியும் ஒருவர் போவதற்கும் ஆறுதல் பெறுவதற்கும் ஒரு இடம் இருக்குமென்றால் அது தான் குடும்பம். அதீத நெருக்கீடு தரும் ஒரு நேரத்திலும் உண்மையான அன்பு செய்ய ஓரிருவர் இருப்பார் என்றால் அவர்கள் குடும்ப அங்கத்தவராகவே இருப்பார். நாங்கள் ஒரு குடும்பத்தின் அங்கத்தவராக இருக்கிறோம் என்றால் ஒரு அற்புதமான குழுவின் பகுதியாக உள்ளோம் என்பது பொருள். வாழ்வு நீளத்திற்கு நாங்கள் பாசத்தைக் கொட்டவும் எங்கள் மீது பாசம் காட்டவும் ஒரு இடம் இருக்கிறது என்பதைப் போன்ற உயர்ந்த விடயம் இவ்வுலகில் வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. அதனால் தான், “இயற்கையின் சாதனை மிகுந்த படைப்பு குடும்பம்” என்று ஜோர்ஜ் சாந்தாயன (George Santayana) கூறினார்.

“அது நல்ல கௌரவமான குடும்பம். நீங்கள் பயப்பிடாமல் கலியாணம் பேசலாம்”

“அதுகள் குடும்பமே கள்ளர்”

“குடிசைக்கு குடும்பம் பாருங்கோ. கெடுகுடி சொற்கேளாது...”

“நல்லாயிருந்த குடும்பம். சனாமியிலை ஒரு பிள்ளை போனதோடே படுத்திட்டுது...”

“அவையைப் பற்றியோ கேக்கிறியள்! நல்லாப் படிச்ச குடும்பம் பண்பானதுகள். அயலட்டையோடை சண்டை சச்சரவுக்குப் போகாதுகளே...”

“ஓ... ஓ... தெரியும்! குடும்பம் முழுவதிலும் வாயாலை தூஷணம் கம்மா பைப் தண்ணி மாதிரி ஓழுகும்...”

போன்ற வசனங்களைக்கிராமத்தின் மூத்த

ஆலமரங்களும் வேம்புகளும் பூவரசுகளும் கேட்டிருக்கும். சில சில பொது இயல்புகள் திறமைகள், பலவீனங்கள் ஆகியன குடும்ப ரீதியாக நிலவுவதையே அவை தெளிவுபடுத்துகின்றன. அவை குடும்பத்தின் பரம்பரை அலகுகள் மூலம் கடத்தப்படுவனவாகவும் அதே சமயம் குடும்பத்தில் நிலவும் பொதுவான தழல் காரணிகளால் நிர்ணயிக்கப்படுவனவாகவும் இருக்கலாம்.

“பிள்ளைகளை நல்ல முறையில் வளர்த்து தெடுப்பதற்காகப் பெற்றோர் பிள்ளைகளும் நீண்ட காலமாக ஒரே கூரையின் கீழ் வாழும் மனித சமூகத்தின் அடிப்படை அலகு குடும்பம் எனப்படும்” என்பது குடும்பத்திற்கான சமூக உளவியல் வரைவிலக்கணமாக அமையலாம். வெவ்வேறு குடும்ப அமைப்புகளில் மேலே கூறப்பட்ட குடும்ப அங்கத்தவர் பற்றிய கருத்துருவாக்கம் மாறுபடலாம்.

குடும்பம் ஒன்று வழமையாகத் திருமணத்துடன் ஆரம்பமாகும். திருமணம் செய்யாமலே குடும்பமாக வாழும் “ஸ்டைல்” உலக மனிதர் மத்தியில் அதிகரித்து வருவது விரும்பத்தக்க விடயமல்ல. வருந்தத்தக்க விடயம். திருமணம் ஒன்று நடைபெறும் போது இருவர் அந்தத் “திருமண பந்தத்தில்” இணைகின்றனர் என்று கூறுவது எமது மொழி வழக்கு. “பந்தம்” என்ற சொல்லுக்குத் தமிழில் ஏராளமான அர்த்தங்கள் உள்ளன. அந்த அகராதிக் கருத்துக்களைப் புரிந்து கொண்டாலே போதும். திருமண வாழ்வு பற்றிய சரியான விளக்கம் வந்துவிடும். பந்தம் என்பது ஒரு வகையில் முடிச்சு. எமது கலாசாரத்தில் திருமணத்தின் போது பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டப்படும் தாலிக்கயிற்றில் “மூன்று முடிச்சு” போடப்படுவது வழக்கு. (அதற்கு வேறு அர்த்தங்கள் கூறப்படுவதும் உண்டு). அந்த வழக்குப் பிற்காலத்தில் தாலிக்கொடி கட்டுவதாக மாறியது. எமது மொழியிலும் கலாசாரத்திலும் மட்டுமே இவை உண்டு என்ப தில்லை. ஆங்கிலத்தில் “Family tie” என்ற தொடர் பாவிக்கப்படுவது அனைவரும் அறிந்ததே. இந்த முடிச்சு

இலகுவில் அவிழ்த்துக் கொள்ள முடியாதது. குறிப்பாகப் பிள்ளைகள் பிறந்த பின்னர் அந்தப் பிள்ளைகளிலாவது உண்மையான கரிசனை உள்ளவர்களால் அந்த முடிச்சை அவிழ்த்துக் கொண்டு ஒரு இடம் ஓட முடியாது. சட்டப்படி இந்த “முடிச்சை” அவிழ்த்துக் கொள்வது மிக எளிது என இன்றைய நாகரிக சமூகம் “புரிந்து” வைத்திருப்பது எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதை யாருக்குச் சொல்லி அழுவது? மேற்கு நாட்டவர்களும், வளர்ச்சி அடைந்த (பணத்தால்) நாடுகளில் உள்ளவர்களும் இரண்டாம், மூன்றாம், நாலாம் கலியாணம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஆகவே அது நாகரிகம் என்று நினைத்துச் செயற்படுகிற எம்மவர்களை எப்படி அழைப்பது? “அடோல்ப் ஹிட்லர்” என்ற சரித்திரம் கண்ட மிக மோசமான ஒரு சர்வாதிகாரியின் தாய் அவரது தந்தையின் மூன்றாவது மனைவி தந்தையிடம் மிக அதிகமாக அடி வாங்கித் தந்தையிடம் இரண்டாவது மனைவியின் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து ஒரு குடும்பமாக வாழ்ந்ததன் விளைவு அவரது அந்த ஆளுமைக்கு முழுக் காரணியோ இல்லையோ முக்கியமான காரணி என்பதை மறுத்துவிட முடியாது.

பந்தம் என்ற சொல்லுக்கு இன்னொரு பொருள் நூல். அது மிக மெல்லிய நூல்தான். “வாழ்க்கைப்பட்டம்” எவ்வளவு உயரத்துக்குத்தான் பறந்தாலும் கண்ணுக்குத் தெரியாமலே இந்தக் “குடும்ப நூல்” ஒருவரை இணைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும். பட்டம் பெரும் தூறாவளியிலும் விழுந்து விடாமல் காப்பதில் இந்த நூலின் பங்களிப்புப் பெரியது என்பது பார்வையாளருக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனாலும் பட்டத்திற்குத் தெரியும். தனது கட்டுப் பாட்டறை எது என்பது! நூல் அறுந்து போன மறு கணமே தான் குப்புற விழுந்து விடுவேன் என்பதும் பட்டத்திற்குத் தெரியவேண்டும். இழப்புகளில் மிகப் பெரிய உடல், உளத்தாக்கத்தைக் கொடுக்கும் இழப்பு, கணவன் அல்லது மனைவியின் அதாவது வாழ்க்கைத் துணையின் இறப்பு என்பது உளவியல் ஆய்வுகள் தரும் செய்தி. உலகத்திலே என்னதான் நடந்தாலும் வீட்டுக்கு வந்து ஆறுதலாகத் தனது இவ்வாழ்க்கைத் துணையுடன் சேர்ந்து சாப்பிட்டு ஓய்வெடுப்பதில் உள்ள சுகம்பற்றி அது இல்லாத நிலையிலேதான் விளங்கும்.

“பந்தம்” என்ற சொல்லுக்குத் “தொடர்” என்றொரு கருத்தும் உள்ளது. “சந்ததி” என்ற பெயரில் ஒரு மனிதரின் குறிப்பான பரம்பரை அலகுகள் அடுத்தடுத்து தொலைந்து போகாமல் - காவிச் செல்லப்படும் மிகமுக்கிய தொடர் அது. ஒருவர் மிகப் பெரிய விஞ்ஞானியாக வாழ்ந்து மனித சமூகத்துக்கு நன்மை தரும் பல கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்திருக்கலாம். ஆயினும் அவருக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை யாயின் அந்தத் “திருன்” அநியாயமாக அவருடன் தொலைந்து போகிறது. ஆகவேதான் இந்தக் குடும்ப “உயிர்த்தொடர்” ஒரு வகையில் மிக மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. அதனால்தான் மிக கேல்.ஜே.பொக்ஸ் (Michael J.Fox) “குடும்பம் என்பது மிக

க்கியமானது என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. அதுவே எல்லாம் என்று சொல்லலாம்” என்றார்.

இன்னொரு கோணத்தில் பார்த்தால் “பந்தம்” என்பது ஒரு முறை. அது ஒரு ஏற்பாடு அந்த “ஏற்பாட்டை” மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த மகிழ்வை அனுபவித்துக் கொண்டு அந்த “முறை”யினூடாகச் செல்லும்போது ஒரு “கட்டு” போலச் சில சமயம் தெரிந்தாலும் அங்கே “அழகு” என்ற மிகப் பெரிய அர்த்தமும் உள்ளதை ஆழ்ந்து கவனித்தால் தெரியும். அதனால் தான் வள்ளுவர் குடும்பத்தினூடு வரும் உயிர்த் தொடர்ப்பேறு பற்றிக் கூறுகையில் “பெறுபவற்றுள் யாமறிவதில்லை” என்று முடிந்த முடிபாகச் சொன்னார். மனிதர் ஒருவர் செவ்வாய்க்கிரகத்திற்குப் போகும் பேறு பெறலாம். இன்னொருவர் உலகம் முழுவதையும் ஒரு நாடாக்கி அதற்கு ஜனாதிபதியாகும் அதிகாரப்பேறு பெறலாம். வேறொருவர் உலகின் முதல்நிலைப் செல்வந்தர் ஆகலாம். ஆயினும் மக்கட்பேறு பற்றி, “யாமறிவதில்லை” என்று குறிப்பிட்ட வள்ளுவர் அதன் பெறுமதியை ஏனைய பேறுகளோடு ஒப்பிட்டுத் தெரிந்தே சொன்னார் என்று தெளியலாம்.

பந்தம் என்பது “உறவு” என்றும் அகராதி காட்டும். குடும்ப உறவு மிகமிகக் கவனமாகப் பேணப்பட வேண்டிய உறவு டாக்டர் மு.வரதராசனார் அவர்களின் “அகல்விளக்கு” நாவலைத் தமிழ் நாவல் வாசகர்கள் மறந்திருக்க முடியாது. “துளசிச் செடி” போன்ற அமைதியான மணம்மிகுந்த, பயனுள்ள வேலயனுடைய வாழ்க்கை மனதைவிட்டு நீங்காமல் நிற்கிறதல்லவா? லூயிமே அல்கொட் (Louis May Alcott) எழுதிய “சிறிய பெண்” (Little woman) என்ற நாவல் ஒரு குடும்பத்தின் அருமையான உறவைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட உலகத்தரமான நாவல் எனலாம்.

குடும்பம் அன்பும் பிணைப்பும் மிக இயல்பான தும் இயற்கையானதும் என்பதற்கு விலங்குகளில் இருந்தே நிறைய உதாரணங்களைக் காணலாம். தமது குட்டிகளோடு மிகுந்த பிணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் விலங்குப் பெண்களை யானைக் கூட்டத்தில் பார்க்கலாம். ஒரு பெண் யானை குட்டியைத் தன் கருப்பையில் இருப்பத்திரண்டு நீண்ட மாதங்கள் பத்திரமாகச் சுமந்து பெற்றெடுப்பதோடு பிறந்த பின்னரும் சுமார் நாலு முதல் ஆறு வருடங்களுக்கு அந்தக் குட்டிக்குத் தன் முழுமையான அன்பையும், கவனத்தையும், பாதுகாப்பையும் கொடுக்கும். தனது பாலைக் கொடுத்தே வளர்க்கும் என்பதைத் தனியாகக் குறிப்பிட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில், “முலையூட்டி விலங்கு” என்ற பாகுபாட்டுப் பெயரே அந்த இயல்பைக் குறிப்பது தான். குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தால் தமது அழகு குறையும், செயற்கைப் பால் கொடுக்கலாம் என்று நினைக்கக் கூடிய ஒரே ஒரு “கேடுகெட்ட” முலையூட்டி விலங்கு “மனிதர்” தான்!

“குடும்ப அமைப்புக்கு” எடுத்துக் காட்டாக வாழும் முதல் நிலை விலங்காக விலங்கியல் அறிஞர்களால் முன்வைக்கப்படும் விலங்கு “ஓர்க்காஸ்” (Orcas) எனப்படும் ஒரு வகைத்திமிங்கிலம். அது தன்

வாழ்நாள் முழுமையும் தனது குடும்பத்தை விட்டு விலகுவதில்லை. “ஓர்க்காஸ்” இனத்தில் “குட்டி பராமரிப்பு” என்பது ஒரு சமூகச் செயற்றிட்டமாக மிகக் கரிசனையுடன் முன்னெடுக்கப்படும்.

இந்தோனேசிய, மலேசியக் காடுகளில் பெரும்பாலும் காணப்படும் “ஓராங்குட்டான்” என்ற புத்திசாலித்தனமுள்ள மனிதக்குரங்குகளில் புதிதாய்ப் பிறந்த குட்டி ஒன்று முழுமையாக இரண்டு வருடங்களுக்கு உணவுக்குப் பாதுகாப்புக்கும் முற்று முழுதாகத் தன் தாயையே நம்பித் தங்கி வாழும் அதற்கு மேலும் கூடச் சுகார் பதினைந்து, பதினாறு வயதுவரை அடிக்கடி அம்மாவிடம் “வந்து போய்”த் தேவையான வாழ்க்கைப் பாடங்களைப் படித்துக் கொள்ளும். அதனால் “தாயின் பராமரிப்பு” என்பது எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதற்கு விலங்குகளிலிருந்து உதாரணம் காட்டவேண்டுமானால், ஓராங்குட்டானையே முதலில் கட்ட வேண்டும் என்கிறார்கள் உயிரியல் அறிஞர்கள். டொல்பின், சிங்கம், சிம்பன்சி, ஓநாய் போன்ற இன்னும் பல முலைபூட்டிகளும் கூட நல்ல குடும்ப உறவைக் கச்சிதமாகப் பேணும் இனங்களே!

தனியன்களிடையே ஏற்படுகிற முரண்பாடுகளை மிகச்சுலபமாகச் சரி செய்கிற “எண்ணெய்” அன்புதான் என்பதை இந்த விலங்குகள் அறிந்துள்ள அளவுக்குக் கூர்ப்பின் உச்சிக்கு வந்துவிட்ட மனிதர் தெரிந்து கொள்ள வில்லையோ, புரிந்து கொள்ள வில்லையோ என்று எண்ணத்தோன்றும் இப்போது மனிதக்குடும்பங்கள் பலவற்றில் நடைபெறும் சம்பவங்களைப் பார்க்கிறபோது!

குடும்ப அமைப்புகள் பல வகைப்படும். அவற்றில் சில தடுக்கவோ மாற்றவோ முடியாதவை அல்லது எமது கைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவை எனத்தோன்றும். உதாரணமாகப், “பிள்ளை அற்ற குடும்பம்” என்பது ஒரு அமைப்பு. குடும்பத்தலைவிதிட்டு நிற்கும் நிலை அடைந்த போதும் பிள்ளைப்பேறு அடையாத நிலையில் அது “பிள்ளையற்ற குடும்பம்” ஆகிறது. பிள்ளைகள் ஒன்றையோ இரண்டையோ தத் தெடுத்து வளர்க்கலாம். சட்டப்படி அது இக்குடும்பத்தின் பிள்ளையாகலாம். ஆனாலும் உயிரியல் ரீதியாக இக்குடும்பத்தின் பிள்ளையாக ஆக முடியாது என்பது முக்கியமானது. “பரம்பரை அலகுச் சோதனை” செய்து பார்த்தால் அது யார் யாருக்குப் பிறந்த பிள்ளையோ அவர்களையே பெற்றார் எனக் காட்டும் என்பது கசப்பான உண்மை. ஆகவே நாங்கள் கட்டிளமைப் பருவத்திலிருந்தே எமது திருமணம், எதிர்காலத்தில் பிள்ளைகளோடு கூடி வாழும் குடும்பம் அமைதல் ஆகிய விடயங்கள் பற்றிக் காத்திரமாகவும் நிதானமாகவும் சிந்தித்துவர வேண்டும். “அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்” என்ற காதல் வந்து விட்டதாக நினைத்து ஒரு “நோக்கியா” தொலை பேசியை நம்பிப் பதின்மூன்று, பதின்னான்கு வயதில் ஓடிப்போவது எவ்வளவு முட்டாள் தனமோ அதேயளவு முட்டாள் தனம் முப்பது வயது தாண்டிய பிறகும் அழகையும், பணத்தையும் உத்தியோகத்தையும்

இன்னும் இன்னும் பெரிதாகத் தேடித்தேடித் திருமணம் செய்யாமல் இழுத்தடிப்பது. குறிப்பாகப் பெண்கள் தமது இருபத்தோராவது வயது பிறந்த தினம் கொண்டாடு போது திருமணம் செய்து கொள்ளும் காலம் வந்து விட்டது என்பதை மறந்து போகாதிருப்பதும் நிதானமாகச் சிந்தித்துத் தமக்குரிய வரனைத் தெரிவு செய்து கொள்வதும் புத்திசாலித்தனமானது. எல்லோரும் அவ்வாறு செயற்பட்டால் “பிள்ளையற்ற குடும்பம்” என்ற நிலை உருவாதலைக் கொஞ்சமாவது குறைக்க முடியும்.

பதற்றமும் நெருக்கடியும் மிகுந்த வாழ்க்கை முறை “பிள்ளையற்ற குடும்பம்” அமைவதற்கான மற்றொரு முக்கிய காரணி என்பதைப் பலர் அறிந்திருப்பதில்லை. “அறனெனப்பட்டதே இவ்வாழ்கை” என்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை. அறம் என்று சான்றோரால் சொல்லப்பட்டது யாதெனில் அது இவ்வாழ்க்கையே என்று, தமிழ் மொழியை உலகறியச் செய்த அந்த இலக்கிய பேசும் போது நாமோ, “பணமெனப்பட்டதே இவ்வாழ்க்கை” என்று நினைத்து ஒவ்வொரு கணமும் காசுக்குப் பின்னால் ஓடிக் கொண்டிருந்தால், “பிள்ளையற்ற குடும்பம்” தோன்றப்பார்க்கும்.

“குடும்பக்கட்டு” என்று சற்று முன்னர் கூறினோமல்லவா? அதை யாரும் செயற்கையாகக் கயிறெடுத்துக் கட்டி வலிந்து திணித்து விடியாது. அது இயல்பாகவும் இயற்கையாகவும் ஏற்படும் பந்தம். “மேரியா சவா” (Maria Savaa) இன் “குடும்பக்கட்டு” என்ற அற்புதமான சிறுகதை இந்த உண்மையைத் தொட்டுக் காட்டும் வாசிப்போமா?

(தொடர்ந்து பேசுவோம்)

அம்மா உன் வாழ்வே நானாய் நீள்கிறது : ஏக்கம் தரும்பும் இரவு

மழை பெய்த வானம்
பூத்த விரிவு
மெதுவாய் எறி நிலவு

நினைவுகளின் பெருமுடிச்சு
வெடித்து அழும்

மூச்சாய் எரியும் பீடிப்புகை
நினைவுகள் நாக்கில் கயறும்

அருகாமையின் வெறுமை
தாங்காத குளிராய்க் காய்ச்சும்
சன்னங்களாய் நடுங்கும் உடல்
வெளியேறத் துடிக்கும் வேண்டாத ஒன்று

புணர்ச்சியில் கக்கிய வெப்பத்தின் மீதம்
உடலில் படிவாய்

உரோமக்கால்களின் மேல்
தொடைகளில்
வீழும் ஆவி

வசிகரன்

திரையில் அசையும் கதைகளைப் பேசுதல்

சிவபக்தம்

சி. பி. சேதாரநாதன்

தாட்சாயணி

நம்மவரிடையே சினிமா எனும் சொல் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்றால் வெறும் கேளிக்கைக்கான ஒரு ஊடகமாகவே சினிமா கருதப்படுகிறது எனத் துணிந்து கூறலாம். தென்னிந்திய சினிமாவின் ஜனரஞ்சகப்போக்கு அவ்வாறு தான் இங்குள்ளவர்களை சிந்திக்க வைக்கிறது. திரையரங்குகளில் மட்டுமேயிருந்த சினிமா இப்போது வீடுகளுக்கு வீடு வந்து விட்ட போதிலும் இளவட்டங்களிடையே அந்தச் சொல் ஏற்படுத்தும் மயக்கமானது பெற்றவர்களைக் குளிர்மைப்படுத்தும் அளவிற்கு இல்லையென்பதே மெய்யாகும்.

ஆனால் சினிமாவென்பது வெறுமனே கேளிக்கை தருகின்ற ஊடகமா என்றால் இல்லை என்று தான் கூற வேண்டும். உண்மையான சினிமாவென்பது கலைத்தரத்தோடு கூடியதாக உலகின் ஏதேதோ பாகங்களிலெல்லாம் எடுக்கப்பட்டுக் கொண்டு தானிருக்கிறது. முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளை விடுவோம். அடக்குமுறைக்குட்படுத்தப்பட்ட விடுதலை பெறத் துடிக்கின்ற நாடுகளிலெல்லாம் கலைத்தரமிக்க திரைப்படங்கள் உருவாகிக் கொண்டு தானிருக்கின்றன. அவற்றுக்கான பார்வையாளர்களும் உலகின் மூலை களுக்குள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்சிறிய வெளிச் சங்களை பாய்ச்சிக் கொண்டு தானிருக்கிறார்கள்.

அவ்வகையில் இலங்கையில் திரைப்படம் சார்ந்த அதன் கலைக் கூறுகளை இனங்கண்ட பார்வையாளர்களாக சிலரைச் சொல்ல முடியும். ரெஜி சிறிவர்தனவிலிருந்து ஏ.ஜே.கனகரத்னா அ.யேசுராசா கே.எஸ்.சிவகுமாரன் என்றவாறு அப்பார்வை விரியும் அத்தளத்திலிருந்து வெளி வந்தவராகவே நாங்கள் ஜி.ரி.கேதாரநாதன் அவர்களையும் கொள்ள முடியும்.

நல்ல திரைப்படங்கள் பற்றி நான் அறிந்து கொள்ள நேர்ந்தது 2003 இல் யாழ் பல்கலைக்கழக ஊடகவியல் கற்கை நெறியினூடாக ஸ்கிரிப்ட் நெற் இணைந்து நடத்திய குறுந்திரைக்கதை எழுதுதல் தொடர்பான மூன்று கட்டப் பயிற்சிகளையும் பெற்றுக் கொண்டமையாலேயாகும். ஆனால் எல்லாருக்கும் அவ்வாறான சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா? கொட்டிக் கிடக்கின்ற ஓராயிரம் சினிமா ஜனரஞ்சகங்களுக்குள் எண்ணி ஒன்றிரண்டு நல்ல திரைப்படங்களைப் பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தாலும் உலக மொழிகளில் வெளி வருகின்ற தேர்ந்த தீவிர சினிமாவை எவ்வாறு பார்வையாளர்கள் எட்ட முடியும்? இவ்வாறான

சந்தர்ப்பத்தில் தான் பத்திரிகைகளிலும் சிற்றிதழ்களிலுமான உலகத் தரமான திரைப்படங்கள் பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் அமைகின்றன. ஜி.ரி.கேதாரநாதன் அவர்களின் திரைத்துறை சார்ந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பு “சினிமாத் தடம்” எனும் பெயரில் வெளி வந்து சாமானியருக்கான உலக சினிமா பற்றிய தெளிவை அளிப்பதாகவுள்ளது.

நல்ல திரைப்படங்களை மக்களிடம் எடுத்துச் சென்று திரையிட வேண்டும் எனும் முனைப்போடு செயற்பட்ட நிகரி திரைப்பட வட்டத்துடன் இணைந்து அத்திரைப்பட வட்டத்தின் விசையாகச் செயற்பட்ட கேதாரநாதனிடமிருந்து இவ்வாறான கட்டுரைகள் பிறப்பது ஆச்சரியமானதில்லை. திரைக்கலை குறித்த அவரது ஆழமான அறிவும், ஏனைய கலைகள் குறித்த ஈடுபாடும், கறாரான விமர்சனமும், அவர் பயன்படுத்தும் மொழியும் அவரைத் தனித்த விமர்சகராகக் கொள்ளத் தக்கது என பதிப்புரையில் சிவகுமார் சொல்வது உண்மையென்பது அவரது கட்டுரைகளைப் படிக்கும் போது புலனாகிறது.

வெறுமனே திரைப்பட விமர்சனம் மட்டுமல்லாது அத்திரைப்பட நெறியாளர்கள் பற்றிய நூலாசிரியரது அனுபவங்கள் திரைப்பட விழாக்கள் நெறியாளர்களுடனான நேர்காணல்கள் என திரைப்படப்புகள் பற்றிய விசாலமான பார்வையொன்றை இந்நூல் வழங்குகிறது. உண்மையில் திரைப்படம் என்பது என்ன? வெறும் திரைக்கதை மட்டுமே ஒரு திரைப்படத்தை வெற்றி பெறச் செய்து விடுமா? இல்லை. சிறப்பான ஒரு திரைக்கதை தேவையாகவிருப்பினும் அதற்கான உணர்வோட்டமான நடிப்பு காட்சிப் படிமங்கள் இசை ஒளித்தொகுப்பு போன்றவற்றின் கூட்டிணைவில் தான் ஒரு நல்ல திரைப்படம் உருவாக முடியும். இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் முகமாக அவரால் எழுதப்பட்ட அத்தனை கட்டுரைகளும் திரைப்படம் சார்ந்த நல்ல புரிதலை வழங்குகின்றன.

இவரது ரசனைக்குட்பட்ட திரைப்படங்கள் பல்வேறு மொழிகளிலும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.. அவற்றின் பேசுபொருள் பின்னணி போன்றவற்றையெல்லாம் நுணுகி ஆராய்ந்து அவற்றின் பிழிந்த சாற்றினை எமக்கு அருந்தக் கொடுத்திருக்கிறார் கட்டுரையாசிரியர். இக்கட்டுரைகள் பேசும் திரைப்படங்கள் ஈரானிலிருந்தும் கொங்கோவிலிருந்தும் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவிலிருந்தும் சிங்களத்திலிருந்தும்

வெளிவந்திருந்தாலும் எத்திரைப்பட மென்றாலும் நல்ல திரைப்படம் மொழி தெரியாதவன் மனதையும் உலுக்கி அசைக்கும் என்பதை மிகச் சிறப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆரம்ப காலங்களில் திரைப்படங்கள் மீதான நாட்டம் எவ்வாறு வந்ததெனவும் அத்துறை மீதிலான ஆர்வம் மிகுந்தோரது நட்பானது முகிழ்த்த விதம் பற்றியும் நல்ல திரைப்படங்களை நோக்கி அவரைக் கொண்டு சென்ற அமைப்புகள் திரைக்காட்சி வழங்கும் வட்டங்கள் பற்றியெல்லாம் அறிமுகத்தில் முன் வைக்கும் கேதாரநாதன் தன் மனதைத் தொட்ட உலகில் பேசப்படும் விருதுகள் வென்ற திரைப் படைப்புகள் பற்றிய அறிமுகத்தையும் பார்வையையும் சாதாரண ரசிகர்கள் அறியும் விதத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

ஒவ்வொரு திரைப்படத்திற்கான பார்வையை எழுதும் போதும் அத்திரைப்படங்களின் பின்னாலுள்ள சமூக பொருளாதார அரசியல் பின்னணி ஆராயப்படுகின்றது. கதைப்பாங்கான ஆவணத் திரைப்படங்கள் என இருவகையில் பகுத்தாராய்ந்து அவற்றுக்கான விமர்சனங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன.

சார்க் திரைப்பட விழா பற்றிய கட்டுரை எம்மவர் அறியாத நம் நாட்டின் தலைநகரில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டு விருதுகள் அறிவிக்கப்பட்ட சார்க் நாடுகளின் சிறந்த திரைப்படப்புகள் பற்றி அலசுகிறது. இந்திய பாகிஸ்தான் எல்லையில் நிகழ்கிற மனதை அதிர வைக்கின்ற துன்பியல் நிகழ்வுகளின் படைப்பாக இருக்கின்ற “கமோஸ் பானி” பற்றி துயரம் தோய விபரிக்கின்றார் கட்டுரையாசிரியர். அதே போல “இரு பெண்கள்” என்கின்ற திரைப்படம் பேசுகின்ற பெண்ணியக் கூறுகளின் நுண்மை பற்றியும் பேசுகிறார். அத்தகைய படைப்பொன்றைத் தந்த “சபிகா சுபர்” என்கின்ற பெண் திரை ஆளுமை பற்றிய அவரது கருத்துக்கள் அவர் திரைத்துறையில் ஆழ்ந்தெடுத்த முத்துக்களை எமக்கு இனங் காட்டுகிறது.

திரைமொழி நெறியான்கையில் ஆண்களை விடப் பெண்களாலேயே பெண்களின் துயரின் நுண்ணிய கூறுகளை இனங் காண முடியும் எனும் வகையில் “கமோஸ் பானி” ஆகட்டும் “இரு பெண்கள்” ஆகட்டும் மனதில் நிற்கும் திரைப் படைப்புகளைத் தந்தவர்களாக இப்பெண் நெறியாளர்களான “சபிகா சுபர்” மற்றும் “ரக்மிலா மிலானி” ஆகியோர் நிலைத்து விடுவதைக் கேதாரநாதனின் எழுத்துக்களினூடாக எம்மால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

The Hidden Half (மறைக்கப்பட்ட பாத்) எனும் திரைப்படத்தின் மூலம் எதிர்ப்புரட்சியாளருக்கு ஆதரவு எனக் கைது செய்யப்பட்டு 2001 ஆகஸ்டில் இரு வாரங்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டவர் “ரக்மிலா மிலானி”. யதார்த்தபூர்வமான கலைப் பண்புடன் கூடிய பெண்ணியக் கருத்துக்கள் செறிந்த படைப்புகளுக்காக சர்ச்சைகளுக்கு உள்ளானவர். இவருடைய திரைக் கதை நெறியான்கையில் வெளி வந்த “இரு பெண்கள்” எனும் திரைப்படப்பு பேசும் விஷயம் காத்திரமானது.

ப்ரெஸ்ரியா எனும் கிராமத்திலிருந்து நகரத்திற்கு கட்டடக்கலை படிக்க வரும் பெண் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சினைகளைப் பற்றி பேசுகிறது படம். அவளது தோழி ரோயா. இப்படத்தில் காட்சிப்படுத்தப்

படுவது ஒரு பெண்ணின் ஆளுமை மறுப்பு. தாம்பத்ய வாழ்க்கையில் பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் வழமையான அடித்தடி முறையிலான வன்முறை நீங்கிய தழுவில் இன்னொரு யதார்த்தப் பரிமாணமாக சொற்களால் வக்கிரமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களால் நடாத்தப்படும் வன்முறை வெளிப்படுத்தல் சரியான முறையில் திரைப்படத்தில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்றால் தன் எழுத்துகளுடாகக் அத்திரைப்படம் தரும் உணர்வுகளை படத்தைப் பார்க்காத வாசகர்களுக்கும் கடத்துகிறார் கேதாரநாதன்.

இரத்தம் சிந்தாத அதன் இருப்புப் பற்றியும் விவாகரத்துக்கான சட்ட பூர்வமான கேள்விகளுக்குள் அவள் பிரச்சினை அடங்குவதில்லை என்பதையும் அவள் ரோயாவுக்குத் தொலைபேசியூடாகச் சொல்கின்ற அவளின் அகவிருப்பங்கள் நிறைவுறாது தோல்வியுறுவது பற்றியும் திரைப்படம் சொல்லும் செய்திகளை வாசகனால் அறிய முடிகிறது. ஏற்கனவே அந்த சமூகச் சூழலின் இருப்பு ஒரு திரைப்படத்தின் மூலம் உயிர்ப்பு அடைகிறதென்றால் அந்த உயிர்ப்பின் பெறுமானத்தை சிறிதும் தளம்பல் இல்லாமல் விளக்குவதில் கேதாரநாதனின் நுண்ணிய திறன் வெளிப்படுகின்றது.

ஆண்களால் முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்ட வரம்புகள் வரையறைகள் கட்டுப்பாடுகள் பற்றியும் தன் சுயமுகத்தை இழந்து விட முடியாது தவிக்கும் பெண்ணின் அகத்தனிமை பற்றியும் திரைப்படம் பேசுவது கேதாரநாதனின் எழுத்துக்களில் மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது.

சார்க் திரைப்பட விழாவில் காண்பிக்கப்பட்ட கே.பி. சுவீரனின் பயாதி திரைப்படமும் கேரள கர்நாடக கரையோரக் கிராம இஸ்லாமியப் பெண்களை இஸ்லாமிய சட்ட திட்டங்கள் எவ்வாறு நெரிக்கின்றன என்பதைக் கூறுகின்றது. இப்படத்தின் நாயகி தன்னிலும் மூன்று மடங்கு வயதுள்ளவளை சிறு வயதில் மணக்க நேர்ந்து இஸ்லாமிய சட்ட திட்டங்களால் நெருக்குதலுற்று விவாகரத்து பெறுவதற்கு செய்ய வேண்டிய மதச் சடங்குகளால் இறுக்கப்பட்டிருக்கிறாள். குழந்தையைக் கணவன் பறித்து விடுகிறான். காலப்போக்கில் அவள் கணவனோடு இணைய சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. ஆனாலும் அதற்கும் அவளது இஸ்லாமியச் சட்டப்படி சேர்ந்து வாழ முடியாது போகிறது. அவள் கணவனோடு சேர்ந்து வாழ வேண்டுமெனில் இன்னொரு திருமணம் செய்துவிவாகரத்து ஆனாலேயே முதல் கணவனோடு சேர முடியும். இவ்வாறான இறுக்கமான சிக்கல்களுக்குள் திணறும் பெண்கள் பற்றிய திரையனுபவத்தைப் பார்த்து அதனை எழுத்தில் செழுமையாக்கித் தருகிறார் எழுத்தாளர். இத்தகைய துயர் மிகு படைப்புக்களை பற்றிய கட்டுரைகளை வாசிக்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் உங்களுக்கு இப்போது தொற்றுகிறதென்றால் அவரது கட்டுரைகளைப் படிக்கும்போது அந்தத் திரைப்படங்களைப் பார்க்க வேண்டும் எனும் எண்ணமும் தொற்றும்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள இன்னுமொரு முக்கியமான கட்டுரை லுமும்பா - ஒரு துன்பியல் வரலாற்று நாயகன் என்பதாகும். கெயிட்டியைச் சேர்ந்த “நோல் பெக்” எனும் திரை நெறியாளரால் உருவாக்கப்பட்ட இத் திரைப்படம் சுதந்திர கொங்கோவின் முதல் பிரதமராகவிருந்து அரசாங்கத்தினால் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய மொபிட்டூ

வின் படையினரால் படுகொலை (1960) செய்யப்பட்ட லுமும்பா எனும் சுதந்திர தாக்கம் கொண்ட தலைவனின் கதையைக் கூறுகிறது. வரலாற்றுத் திரைப்படங்களில் காணப்படக் கூடிய வரட்சித் தன்மையிலிருந்து கலைத்துவமான ஒரு படைப்பாக லுமும்பா எவ்வாறு மாறுபடுகின்றது என்பதையும் அக் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தின் பின்னணி மற்றும் அரசியல் தழ்ச்சிகள், துரோகங்கள் என்பவற்றையும் கட்டுரையாசிரியர் விளங்குவதுடன் அத் திரைப்படத்தின் காட்சியமைப்புக்கள், லுமும்பாவின் அகவாழ்விலும், புற வாழ்விலும் ஏற்பட்ட துயரங்கள் எவ்வாறு திரைப்படத்தில் நேர்த்தியாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதையும் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இத்துன்பியல் திரைப்படம், பார்க்கும் பார்வையாளரிடத்தில் மன உருகலை ஏற்படுத்தும் என்பதை அழுத்தமாக முன் வைக்கும் கேதாரநாதனின் கட்டுரை அதே அளவு உணர்வலைகளையும், கனத்தையும் வாசகனிடத்தே எழுப்பி அத் திரைப்படத்தைப் பார்க்கத் தூண்டுவதாய் அமைந்து விடுகிறது. இக்கட்டுரை மூலம் கொங்கோவின் சுதந்திர காலகட்ட வரலாற்றை அறியக் கூடிய வாய்ப்பும் சாதாரண வாசகனுக்கு அமைந்து விடுகிறது.

யுத்த காலப் பின்னணியில் நாசிகளால் யூதர்கள் எதிர்கொண்ட கொடூரங்களும், நெருக்கடிகளும் பயங்கரமானவை அவற்றை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தொடர்ச்சியாகப் பல திரைப்படங்கள் வந்திருக்கின்றன, அவற்றில் ஒன்றான “ஐரோப்பா, ஐரோப்பா” பற்றியும் கேதாரநாதன் தன் பார்வையை முன் வைக்கிறார். “அக்கினில்லா ஹாலண்டி”ன் மிக முக்கியமானதெனக் குறிப்பிடப்படும் இத்திரைப்படத்தில் “சொலி” எனும் யூத இளைஞன் பதின்மூன்று வயதிலிருந்துகுடும்பத்திலிருந்து பிரிந்து எதிர்கொள்ள நேர்ந்த இக்கட்டான நெருக்கடிகள், மற்றும் உயிர் தப்புவதற்காகத் தன் யூத அடையாளங்களை அவன் மறைக்கும் முதிர்ச்சி, தொடரும் மரணப் பொறிக்குள் சிக்கியும், சிக்காமலும் அவன் நழுவுவது தருணங்கள் என்பவற்றை கட்டுரையாசிரியர் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது.

சில சிங்களத் திரைப்படங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களும் இத்தொகுப்பில் காணக் கிடைக்கின்றன. அசோக ஹந்தகம் பிரசன்ன விதானகே போன்றவர்களின் படைப்புகளும் அலசப்படுகின்றன. அயல்மொழிப் படங்களாக இருப்பினும் கலைப்படங்களாக அவை சாதித்தவற்றைப் பற்றிக் கூறக் கேதாரநாதன் மறக்கவில்லை. பிரசன்ன ஜெயக்கொடியின் “சங்கார”, லெஸ்டர் ஜே. பீரிஸின் “அம்மா வருணை”, புத்தி கீர்த்திசேனவின் “மில்ல சொயா” போன்ற திரைப்படங்கள் பற்றிய பார்வை இக்கட்டுரைகளில் அணுகப்படுகிறது. மேலும் பிரசன்ன விதானகே, சுனிலா அபயசேகர போன்றவர்களின் நேர்காணல்களும் சிங்களத் திரைத்துறையின் பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இவர்களுள் பிரசன்ன விதானகே மற்றும் அசோகா ஹந்தகம் ஆகியோர் சிறுபான்மை இனம் குறித்த அக்கறையை வெளிப்படுத்தும் திரைப்படங்களினுடாக தமது யுத்த எதிர்ப்பை வெளிக்காட்டி இன ஒருமைப்பாட்டிற்கான பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை இக்கட்டுரைகளிலிருந்து உணர முடிகிறது. பிரசன்ன

விதானகேயின் உன்னத திரைப்படங்களாக “புறகந்தகமுவர்” (பௌர்ணமி நிலவில் மரணம்), “பௌரவலலு” (சுவர்களுக்கிடையே) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார் கேதாரநாதன். அதே போல அசோகா கந்தஹமாவின் சிறந்த திரைப்படமாக ‘Flying With One Wing’ (ஒற்றைச் சிறகுடன் பறத்தல்) என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறார். சிங்களத் திரையுலகில் தனது “ரோகாவா”, திரைப்படம் மூலம் ஒரு புத்தெழுச்சியை ஏற்படுத்திய லெஸ்டர்.ஜே. பீரிஸ் தொடர்ந்து “கம்பரெலியா” மூலம் சிறந்த நெறியாளர் எனும் பெயரை எடுத்துக் கொண்டாலும் யுத்த எதிர்ப்புத் திரைப்படங்கள் சார்பில் அவர் போதிய பங்களிப்பை வழங்கியிருக்கவில்லை என்பதையும் கேதாரநாதன் சுட்டிக் காட்டுகிறார். காட்சிப்படிமங்களாக உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் நல்ல சினிமாக்கள் பற்றியும் இனரீதியான புரிந்துணர்வை நோக்கும் திரைப்படங்களையும் நயந்து ரசித்து எழுதியிருக்கிறார் இவ்விமர்சகர்.

தனியே கதைகள் மட்டுமே நல்ல திரைப்படங்களாகாது. அதற்கான காட்சிகள் ஒளியமைப்பு இசை போன்றனவே திரைப்படத்தை மிக விரைவில் ரசிகனிடத்தில் கொண்டு சேர்க்கின்றன என்னும் அடிப்படையில் நல்ல ஒளிப்பதிவாளர்கள் என அவர் இனங்கண்ட கலைஞர்கள் பற்றியும் அவர்கள் இணைந்து வேலை செய்த நெறியாளர்கள் பற்றியும் தன் விமர்சனத்தைத் தெளிவாக முன் வைக்கிறார் கட்டுரையாசிரியர்.

ஒளிப்பதிவைப் பற்றிக் கூறுகையில் காட்சிக் கேற்றபடியான லென்ஸ் தெரிவு ஒளியின் செறிவு இருளின் அடர்த்தி என்பனவும் நல்ல திரைப்படத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன என்பதையும் ஒவ்வொரு திரை நெறியாளர்களுக்கும்மென்ச் சிறப்புறச் செயலாற்றும் ஒளிப்பதிவாளர்கள் இருப்பது பற்றியும் கூறிச் செல்கிறார். ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தின் அழகான மலைச் சுற்றாடலில் கதாபாத்திரங்களது உணர்வுகளை ஏக்கங்களை அவர்களின் சிக்கல்களை வெளிக்கொணர மகாஜன் போன்ற ஒளிப்பதிவாளரால் முடியும் என ஒரு திரைப்படத்தில் திரை மறைவில் வேலை செய்யும் அசாத்தியக் கலைஞர்களை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். மேலும் காலாவதியாகாத நவயதார்த்தச் சினிமாச் சித்தாந்தம் பற்றி “பைசிக்கில் தீவ்ஸ்” திரைப்படத்தினை முன்வைத்தும் குறும்படங்கள் பற்றித் தேர்ந்தெடுத்த சில குறும்படங்களின் அழகியலை முன் வைத்தும் தன் திரை சார்ந்த பார்வையை முன் வைக்கிறார்.

ஒட்டுமொத்தமாக இத் தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகளில் சுட்டப்படும் திரைப்படங்களில் அரசியல், பொருளாதார, சமூக அவதானிப்புகள் ஒன்றிணைந்திருப்பதையும், அவை பற்றிய கலைத்துவப் பார்வை கூர்மையுற்றிருப்பதையும் இனங்காண முடிகிறது.

இவ்வகையில் நல்லதொரு கலைத் திரைப்பட ரசிகராகவிருந்து தன் உணர்வுகளைத் தொட்ட திரைப்பட ரசனையை வாசகர்களுக்குக் கடத்துவதில் இக்கட்டுரையாசிரியரின் பங்கு அளப்பரியது. அவ்வகையில் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பைப் படிப்பவர்கள் தனியே திரைப்படம் சார்ந்த நுணுக்கங்களைப் பயில்வ தோடல்லாமல் மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்புக்கு கொடுப்பவர்களாக பெண்ணுணர்வுகளின் நுண்மையைப் புரிந்து கொள்பவர்களாக மாற்றம் பெறுவார் களென்பதையும் அவர்களினுடாக ஈழத்துத் திரைத் துறையிலும் சில புதிய வாசல்கள் திறக்கக் கூடும் என்பதையும் துணிந்து கூறலாம்.

நேர்காணல்

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி
சந்திப்பு : க.பரணீதரன்

மண்டைதீவில் பிறந்த மண்டைதீவு கலைச்செல்வி அவர்களும் ஈழத்து பெண் எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிட்டு சொல்லக்கூடிய படைப்பாளர். இவர் “முற்றுப் பெறாத முடிவுகள்” என்னும் நாவலை மிக இளவயதிலே வெளியிட்டிருந்தார். ஈழநாடு, ஈழமுரசு, விரகேசரி, மித்திரன், தினகரன், தினக்குரல், சுடர், மல்லிகை, நாற்று, வெளிச்சம் போன்ற பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகியுள்ளன. போர்ச்சூழல், இடப்பெயர்வு காரணமாக இவரது படைப்புநடல் இடையிடையே பாதிப்பற்றது. இருப்பினும் ஈழத்தில் குறிப்பிடக்கூடிய பெண் படைப்பாளராக விளங்கும் மண்டைதீவு கலைச்செல்வியின் நேர்காணலை ஜீவநதி வாசகர்களுக்காக தருகின்றோம்.

பரணீ:

உங்கள் குடும்பம், கல்வி, கிராமம் பற்றி கூறுங்கள்...?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

யாழ்ப்பாணம் மண்டைதீவில் பிறந்தேன். நான் சாதாரண நடுத்தரக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். என்னுடைய சிறுவயதிலேயே அப்பா இறந்து விட்டார். மூன்று ஆண் சகோதரர்கள். அம்மா மிகவும் கஸ்டப் பட்டு எம்மை வளர்த்தார். படிப்பித்தார். குடும்ப சூழ்நிலை காரணமாக சாதாரண தரத்துக்கு மேல் கல்வியை என்னால் தொடர முடியவில்லை. 1984ல் திருமணம் செய்து கொண்டேன். கணவரும் கலைத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர். நான்கு பிள்ளைகள். இருவர் விஞ்ஞானப்பிரிவிலும் ஒருவர் கணிதப்பிரிவிலும் மற்றவர் வர்த்தகப்பிரிவிலும் பட்டப்படிப்புகளை முடித்து அவரவர் துறைகளில் உத்தியோகமும் பார்க்கிறார்கள்.

பரணீ:

உங்களது ஊரான மண்டைதீவின் சிறப்புகளை பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்....?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

சுப்த தீவுகளில் தலைத்தீவாக விளங்கும் மண்டைதீவு. இதற்கு சென்னியூர் என்றொரு பேருமுண்டு. நான்கு பக்கமும் கடல் சூழ்ந்த சிறிய அழகிய தீவு. நீலக்கடலும் வெண்ணிற மணற்பிட்டிகளும் பரந்த பச்சை வயல்களும்...கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து நிற்கும் பனை மரங்களும்... தென்னை மரங்களும் அழகு சேர்க்கும். யாழ் பண்ணைக்கடலைக்கடந்தவுடன் கண்ணுக்கு இனிமையாய் காட்சி கொடுக்கும் அழகிய தீவு. இங்கு வாழும் மக்கள் புகையிலைத்தோட்டம் செய்வதை பிரதான தொழிலாகவும், இன்னும் சிலர் மீன்பிடித் தொழிலையும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். இங்கு சித்தர்கள் சிலர் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். கடையிற் சுவாமிகள் பல காலம் எம்மூரில் வாழ்ந்திருக்கிறார். மிகச்சக்திவாய்ந்த பல இந்து ஆலயங்களும், ஒரு கிறிஸ்தவ தேவாலயமும் உண்டு. சுற்றுலாத்துறையினரின் மனம் கவர்ந்த இயற்கைச்செழிப்பான ஊராக இன்றும் இருக்கிறது. இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்

தாபன நிலையம் ஒன்றும் இயங்கி வந்தது குறிப்பிடத் தக்கது. 1990ல் கோட்டைச்சமரின் போது எங்கள் ஊர் முற்றாக எரித்து துவம்சம் செய்யப்பட்டது. அங்கு வாழ்ந்த மக்களில் பெரும்பாலானோர் நாட்டில் பல பகுதிகளிலும், வெளிநாடுகளிலும் சிதறிப்போய் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். தற்சமயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் புத்துயிர் பெற்று வருகிறது எங்கள் ஊர்.

பரணீ:

இலக்கிய ஆர்வம் எவ்வாறு உங்களுள் உருவாகியது... உங்களது முதல் ஆக்கம் பற்றி கூறுங்கள்.?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

கல்வியை தொடரமுடியாத துன்பம் நெஞ்சில் கறை படிந்த துயராக இருந்தது. இதை ஈடுசெய்யும் பொருட்டுத் தான் என்னுடைய எழுத்தார்வம் முளைவிட்டது. பாடசாலைக்காலம் முதல் புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள் வாசிக்கும் ஆர்வமும், வானொலி கேட்கும் பழக்கமும் உண்டு. என்னை வளர்த்ததும் எழுதவேண்டும் என்கிற உத்வேகத்தை உருவாக்கியதும் எங்கள் ஊர் நூலகம் தான். எனது முதல் ஆக்கம் வானொலியில் வாலிப வட்டம் என்னும் நிகழ்ச்சியில் “அழியாக்கவி நான் படைப்பேன்” என்கிற தலைப்பில் ஒலிபரப்பான போது என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. தொடர்ந்து இசையும் கதையும், சிறு கதைகள், சிறிய கவிதைகள், குறு நாடகங்கள், கட்டுரைகள் எனப்பலவும் எழுதினேன். நிறையவே பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும் என்னை ஊக்குவித்தன. ஈழநாடு வாரமலரில் என்னுடைய முதல் சிறுகதை “அவள் துயில் கொள்கிறாள் (1981)” பிரசுரம் ஆகி இருந்தது.

பரணீ:

நூலாக வெளிவந்த உங்களது “முற்றுப்பெறாத முடிவுகள்” நாவல் பற்றி வாசகர்களது வரவேற்பு எவ்வாறு இருந்தது ?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

எனது முற்றுப்பெறாத முடிவுகள் நாவல் மூலம் எனக்கு நிறையவே வரவேற்புகளும் பாராட்டுக்களும் கிடைத்தது. கே.எஸ் சிவகுமாரன் ஐயா அவர்கள் தினகரன்

வாரமஞ்சரியில் இந்நாவல் பற்றி அருமையாக விமர்சித்திருந்தார். இதை என் வாழ்வின் பேறாக இன்றும் கருதுகிறேன்.

பரணீ:

உங்களது படைப்புகள் வெளியான ஊடகங்கள்?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

ஈழநாடு, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், வீரகேசரி, மித்திரன், சிந்தாமணி, தினகரன், தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகளிலும் சுடர், மல்லிகை, நாற்று, வெளிச்சம் போன்ற சஞ்சிகைகளிலும் வெளி வந்திருக்கின்றன.

பரணீ:

சிறுகதை, நாவல். கவிதை ஆகிய தளங்களிலும் பயணித்துள்ளீர்கள். அந்த வகையில் உங்களுக்கு பிடித்தமான தளம் எது?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

எனக்கு பிடித்த தளம் சிறுகதை.

பரணீ:

இடப்பெயர்வு உங்களது வாழ்க்கையிலும், இலக்கிய முயற்சிகளிலும் எவ்வாறான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

இடப்பெயர்வும் யுத்தமும் என் வாழ்க்கையையும் எழுத்துத்துறையும் முற்றாக புரட்டிப் போட்டது. என்னூரில் துவங்கி 2009ன் இறுதி யுத்தம் வரை முகங்கொடுத்து வாழும் நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. என்னுடைய படைப்புகளை திரும்பிப்பெற முடியாத, சேமித்துவைத்திருக்க முடியாத ஒரு இடர் சூழ்நிலைக்கு நான் தள்ளப்பட்டேன்.

பரணீ:

உங்களது நூலுரு பெற்ற படைப்புகள் பற்றி கூறுங்கள்?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

இதுவரைக்கும் “முற்றுப்பெறாத முடிவுகள்” நாவல் மட்டும் தான் நூலுருப்பெற்றிருக்கிறது.

பரணீ:

நூறு கதைகளுக்கு மேல் எழுதிய நீங்கள். தொடர்ச்சியாக எழுதாமல் இருப்பதுக்கான காரணம்?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

தொடர்ந்த இடம்பெயர்வால் ஏற்பட்ட விரக்தியும், குடும்பச் சமையும் எழுதிய ஆக்கங்கள் எதுவும் இல்லாமல் போன மனவலியும் தான் காரணம்.

பரணீ:

உங்களுடைய படைப்புகளின் கருப்பொருளாக அமைபவை...

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

என்னுடைய படைப்புகளின் கருப்பொருள் பெரும்பாலும் சமூகம் சார்ந்தவை, அடிமட்ட சாதாரண குடும்பங்களின் பிரச்சனை, சீதனம், பெண் அவலங்கள்.. இப்படித்தான் அமைந்திருக்கிறது.

பரணீ:

இன்றைய நிலையில் எவ்வாறான ஆக்கங்கள் வெளிவர வேண்டும் என விரும்புகிறீர்கள்?

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

எங்களுடைய சமூக சீரழிவுகளை சீர் செய்யும் விதமாக, விழிப்புணர்வு மிக்க, ஆரோக்கியமான கருத்துக்களை முன்வைத்தும், எங்களுடைய வரலாறு, தொன்மை, கலாசாரம் என்பவற்றை பிரதிபலித்தும் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு அதைக் கொண்டுசெல்லும் விதமாக மும் அமைவது நன்று என நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

பரணீ:

உங்களது எதிர்கால இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி பகிர்ங்கள்...

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி:

மீண்டும் எழுதலாம் என்றும், எழுதியவைகளை திரட்டி நூலாக்கம் செய்யலாம் என்பதும் எனது ஆசை.

கவலைகள்

தின்னத்தகாதென...

■ வசந்தி தயாபரன்

சந்திராவுக்கு ஒரே பரபரப்பு! சென்னை மாநகரின் சந்தடி மிக்க தெருவில்... திருவிழாக் கூட்டத்தை ஒத்த மக்கள் அலையில் மிதந்த வண்ணம் செல்கையில்தான் அவள் அதைக் கண்டாள். அது மூக்குக் கண்ணாடிகள் விற்பனை செய்கின்ற ஒரு கடை. அதன் முகப்பில் எழுதப்பட்டிருந்த “தமிழிலே பேசுவோம் - தமிழை வளர்ப்போம்.” என்ற வசனங்கள் பரிச்சென்று அவள் கண்களில் பட்டன. சந்திரா மகிழ்ச்சியுடன் தன் கணவரின் கைகளைச் சுரண்டி அதைக் காட்டினாள். தமிழை ஆங்கிலத்துடன் கலந்து சாம்பாராக ஓடவிட்டுக்கொண்டிருக்கும் அந்தக் கடைத்தெருவில் அது ஓர் அதிசயம்!

“மாமா வழிக்குவழி சொல்லிவிட்ட கண்ணாடியை இங்கதான் வாங்கவேண்டும்” என்றாள் சந்திரா.

“அதுக்கென்ன... அப்பாவுக்கு ஏற்றமாதிரி இருந்தால் கட்டாயம் வாங்குவம்”

கடைக்கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைகையில் அவளுக்குள் உற்சாகம் கிளர்ந்தது! கடையும் நன்றாகத் தான் இருக்கிறது. கடையின் உட்கவரிலும் அதே “தமிழிலே பேசுவோம்” வரிகள் வாடிக்கையாளரை வரவேற்றன! கட்டாயம் மாமாவின் கண்ணாடியை இங்கே தெரிவுசெய்துவிடலாம்.

இளைஞன் ஒருவன் உள்ளேயிருந்து வந்தான்.

“குட்மார்னிங் மேடம், குட்மார்னிங் சார்”

“வணக்கம்” என்று சொல்கையில் சந்திராவின் நெஞ்சில் ஏதோ நெருடியது.

கண்ணாடிகளை வகைவகையாக எடுத்துக் காண்பித்தபடி அவன் ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். ஐந்து நிமிடங்களாகும் முன்பே சந்திராவின் காதுகள் நோவெடுத்தன.

“என்ன... தமிழிலே பேசுவோம் என்று சுவரிலே எல்லாம் எழுதிட்டு இப்படிப் பேசுறீங்களே”.. சந்திராவால் பொறுக்கமுடியவில்லை!

அவன் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்தான்.

“ஏன் மேடம் வட்ஸ் றாங்... நா தமிழில்தானே பேசிட்டிருக்கேன்”

அட கடவுளே! உண்மையில் அவனுக்கு விளங்கத்தான் இல்லை! சந்திராவுக்குக் கோபம் வந்தது.

“இவ்வளவு ஆங்கிலம் கலந்தா? நாங்கள் எங்கட நாட்டில் இப்படி ஆங்கிலம் கலந்து பேச மாட்டம். முடிந்தவரை நல்ல தமிழில்தான் பேசுவம்”

அவளது கண்கள் மீண்டும் சுவரிலுள்ள அந்த வரிகளைத் தொட்டு மீண்டன.

“இன்னிக்கு யார் முகத்தில முழிச்சனோ” என்று ஆங்கிலம் கலவாத தமிழில் மனதுக்குள், திட்டியபடி அவன் சந்திராவை எரிச்சலுடன் பார்த்தான். உள்ளே எட்டிப்பார்த்து யாரையோ கூப்பிட்டான். உதவியாளன் ஓடிவந்தான்.

“இவங்களுக்கு ஸ்பெக்ஸ் வேணுமாம்... கொஞ்சம் கவனி” என்றபடி அவன் வேகமாக உள்ளே போனான். திரும்பி வரவில்லை.

வேறு கண்ணாடிக்கடைகள் எங்கு உள்ளன என்று சந்திரா தேடத் தொடங்கினாள்.

“ஏன் உனக்கு மட்டும் அடிக்கடி மொழிப் பிரச்சினை வாறது? நினைவிருக்கே... அந்த இந்தியன் கடையில...” சந்திராவின் கணவர் சிரித்துக்கொண்டே சூழலின் இறுக்கத்தை மாற்ற முயற்சித்தார்.

மேற்கு நாடு ஒன்றில் இந்தியப் பல்பொருள் அங்காடியில் நடந்த சம்பவத்தைத்தான் அவர் சொல்கிறார் என்று சந்திராவுக்குப் புரிந்தது.

சந்திரா எதிர்பாராமல் நடந்ததல்லவா அது! அவள் ஆங்கிலத்தில் கேட்ட கேள்விக்கு அந்தப்பெண் இந்தியில் பதில் சொன்னால்... அது புரியவில்லை என்று சந்திரா சொன்னால்... அதில் என்ன தவறு?

அந்தப்பெண்ணின் குழப்பத்தைப் புரிந்து கொண்டு, “இல்லை, நீங்கள் தவறாக நினைத்து விட்டீர்கள்... நாம் இந்தியர் அல்ல, இலங்கையர்...” என்ற பதிலையும், சிரித்துக்கொண்டே, ஆங்கிலத்தில் மிகவும் மரியாதையாகத்தானே சந்திரா சொன்னாள்!

அப்பெண் சற்றுநேரம் ஒன்றும் பேசாமல் கணினியில் விலைப்பட்டியலைத் தயாரிப்பதில்

ஜீவந்தி

மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தாள். முடித்ததும், இறுகிய முகத்துடன் சந்திராவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“இப்போதுதான் இந்திப்படங்களை உலகெங்கும் எல்லோரும் இரசித்துப் பார்க்கிறார்களே... இதுவரையில் நீங்கள் அதைக் கற்றுக்கொண்டிருக்க வேண்டுமே...”

மொழித்திணிப்பின் நூதனமான வெளிப்பாடு! அடேயப்பா... விடாமுயற்சி!

இது பொறுக்கமுடியாத தருணம்... இனி சந்திராவுக்கான நேரம்...

“ஐயோ... இந்திப்படங்களா? படுமோசம்! அவற்றை நாம் பார்ப்பதே இல்லை!”

அந்தப்பெண்ணின் முகம் சிவந்ததை இன்று நினைத்துப் பார்த்தாலும்... சந்திராவுக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது! அம்பு நல்ல கூர்மையானது தான்!

வெளியுலகின் இரைச்சலும் கூச்சலும் நுழைய முடியாத கோயிலின் அமைதி சந்திராவுக்குப் பிடித்திருந்தது. அந்த அரை இருளான பிரகாரங்களில், ஆளுயரத்துக்கு நிற்கும் சிலைகள், பருத்த தூண்கள், பழங்காலக் கல்வெட்டுக்கள் எல்லாமே தமிழரின் வரலாற்றை உயிர்த்துடிப்புடன் உரைத்துக் கொண்டிருந்தன!

“இது கோயில்தான் ஆனாலும் கலைக் கோயில் என்றால் இன்னும் பொருத்தமாக இருக்கும் என்ன?” கணவர் சொன்னது முழுக்கச் சரி என்று சந்திராவுக்குப் பட்டது.

“பாருங்களேன் ... எத்தனை கல்வெட்டுக்கள்... ஆயிரமாயிரம் வருஷங்களுக்கு முந்தினது... இதுகள்தான் எங்கட பண்பாட்டு, வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கடத்துற பொக்கிஷங்கள்!”

“ம்... கோவிலை இப்படி அனுபவிச்சுப் பாக்கிறாளுக்கு ஒருநாள் எப்படிக்காணும்? இன்னும்

ஒருநாளைக்கும் வருவம். சரி, பூசை தொடங்கப் போகுது... வாரும் சுத்திக் கும்பிடுவம்”

மூலத்தானத்தில் அம்மன்! இடுப்பைச் சற்றே சாய்த்து நிற்கும் தோற்றம்! கண்களில் அருள் பொங்க, முறுவலித்தபடி நின்றாள்,

“...அம்பாள் பெயர் தர்மசம்வர்த்தனி...”

என்று தொடங்கி, விறுவிறு என்று கோவில்

தொடர்பான புராணக்கதைகளை ஒருபந்தியாகச் சுருக்கி மனப்பாடமாக ஒப்புவித்தார், பூசகர்.

“அம்மனுக்கு அறம் வளர்த்த நாயகி என்றும் பெயர் உண்டல்லவா? கல்வெட்டு சொல்லுது...”

“தப்பு தப்பு, அதெல்லாம் பிற்பாடு வந்தவா வச்ச பேரு! சமஸ்கிருதம் வாயில நுழையாத ஜனங்க அப்படி ஒரு பேரை வச்சுப்பிட்டா! எல்லாரும்

சொல்லமாட்டா! யாராவது ஒருசிலர் சுவாமி பேரை ஸ்பஷ்டமா சொல்றாங்கன்னா அது அவா

பூர்வஜென்மத்தில பண்ணின புண்ணியம்!”

கல்வெட்டு ஆய்வாளர்கள் எல்லோரும் ஒரு கணத்தில் தோற்றுப்போனார்கள்! வரலாறும் தான்!

“பெயர் நட்சத்திரம் சொல்லுங்கோ...” என்ற பூசகரின் குரல் மோனத்தைக் கலைத்தது.

மூலத்தானத்தில் மந்திர உச்சாடனங்கள்...

அறம் வளர்த்த நாயகியான தர்மசம்வர்த்தனிக்கு

அருச்சனை நடந்து கொண்டிருந்தது...

சந்திரா அம்மனைப் பார்த்தாள்... அவள்

சந்திராவைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே நின்றாள்! என்ன சிரிப்பு இது? அவளது மாய்ச்சிரிப்பின் பொருளை

எவரால் அளக்கமுடியும்..

ஓ! இது பாடல் பெற்ற தலம் அல்லவா!

தாண்டகமும் தேவாரமும் பாடக்கேட்ட தனக்கு, தமிழ் நன்றாகவே தெரியும் என்று சொல்கிறாளோ...

“யாரை நோவேன் யார்க்கெடுத்து உரைப்பேன்...”

கோயிலில் அமுதால் தவறில்லை.... பக்தியின் வெளிப்பாடு அது!

நடனச் சிறுமி

துடிக்கும் அவள் உடலை ஆடுகிறாள்

ஒப்பிலாத அவளது துயரை ஆனந்திக்கும் மகிழ்வை அபிநயிக்கிறாள்.

கானத்தின் குழலென ஓர் உடல் சிறுகத் திறந்த கண்களுக்குள் மின்னிடும் கூச்சல் சொற்களின் ஈரத்தை இதழ்களில் அசைத்தபடி கைகளில் கொய்கிறாள் ஆகாயத்தை

இரவின் படிக்கட்டுகள் அவளின் எத்தல்களில் இறங்கி ஏறுகின்றது பனிக் காற்றைப் போல.

பாதைகளின் முடிவில் அவள் சோர்ந்துறங்கக் கூடும். ஆடும் வரை அவள் பிரபஞ்சம். அவளே அறியாது.

வாழ்க்கைக்குத் திரும்புதல்

இடர் முற்றிய கனவுகளின் காடு கைவீசி எரியும் தீ இலைகளின் குளிர்ந்த துடிப்பு மலர்கொள் காற்று அசைந்து மலைப்பாம்பாக நகரும் நிலா மலைகளின் விளிம்பில் பனிச் சித்திரம்

உறங்க நேரமற்ற கண்கள் நரம்புகள் விரிந்து சிவக்க ஒவ்வொரு பாடலாய் உதிர்த்த பின் அலைகளை மடித்து விட்டு எதிர்ப்படும் கடல்

ஆமைகள் முட்டையிட்ட நினைவுகளுக்குள் குஞ்சுகள் மணல் முடியிருக்கின்றன

விடியும் போது வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப வேண்டும்

படகை முறித்த பின் காட்டை எரித்த பின்.

எழுத்தில் வாழ்தல்!

இலைகளாம் எழுத்தாணி பிடித்துக்
கவிதைகளை
வெளிவானில் எழுதி
விரையும் நிதம் காற்று!
இந்தக் கவிதைகள் முகில்களா?
இல்லை ஏதோ
சந்தப் பரிவில் எழும் ஓங்காரமதா?
பறவைகள் அதனோடு பாடத் தொடங்க...
அயற்
கரை உயிர்கள் இரசிக்க...
கைகொட்டிப் பெருங்குரலில்
“கோரஸ்” கொடுக்கும்
குதித்து வரும் அலைகள்!
யாருக்காய் இக்கவிதை?
எவர்கட்காய் இப்பாடல்?
ஊர் கேட்க வேண்டும்...
உற்சாகக் கதைட்டல்
வேர்களை அசைக்கவே வேண்டும்...
என ஏதும்
நோக்கங்கள் சிந்தனைகள் இல்லாது;
நுட்பமாய்த் தாம்
ஆக்கும் கவிதைகளை அலைகளும்
பிற உயிரும்
இரசித்தாலே போதுமென்று;
எதைப்பற்றியும் கவலை
எதுவும் படாது;
எண்ணம்போல் வெவ்வேறு
இலைகள் கிளைகளை
எழுது கோல்களாக்கி
வெளிவானில் நிதம் கவிதை
எழுதிடுது மென்காற்று!
சிலவேளை சடசடென்று சந்தமொடும்,
ஆற்றோட்ட
நடையில் பலபொழுதும்,
நாடி நரம்பெல்லாம்
முறுக்கேறும் விதமாய்
முழு ஓசை வீச்சோடும்,
எழுதிடுது கவிதைகளைக் காற்று!
இதைப்போந்தான்...
என்கவியை ஓரிருவர் இரசித்து...
அதைத்தொட்டு
தம்கவியைப் பாடுவதைக் கண்டும்;
வேறு யாரெவர்கள்
கேட்கா திருந்ததற்காய்
கிஞ்சித்தும் கவலையற்றும்;
பாடுகிறேன் என்பாட்டை!
பலன்,நன்மை, குள்ளநோக்கம்,
ஏதும் இதால் கொண்டு
பணம் புகழ் பார்க்கின்ற
ஆசை எதுவுமில்லை!
ஆத்ம திருப்திக்காய்ப்

பாடும் எனைவாழ்த்திக் காலம்
பரிசெதையும்
ஈயந்தாலும் ஈயாது விட்டாலும்...
என்கவிதை
கீதையோ குப்பையோ
எதை உலகம் சொன்னாலும்...
நான் எழுதிக் கொண்டிருப்பேன்;
என்எழுத்தில் யான் வாழ்வேன்!

எவரால் இயலும்?

சமூகம் ஒரு திமிர்க்குதிரை...வேகம் கொண்டு
தடைமீறிக் கட்டறுத்துப் புயலாய் மாறச்
சமயம் பார்த்திருக்கும்) நெடுங் குதிரை...ஊரைச்
சாய்க்க அஞ்சா பெரு முரட்டுக் குதிரை...இந்தச்
சமூகமெனும் குதிரையினை அடக்கி ஆள,
சரியான வழி ஓட்ட, பயனைக் கொள்ள,
இமைப்பொழுதும் அஞ்சாது மேய்க்க, யாரால்
இயலும்? அவர் புகழ் என்றும் ஆளும் ஊரை!
மேய்க்க வந்து மேய்பட்டுப் போனோர் தானே
மிக அதிகம்; அதை அடக்க அதன்மேல் ஏறிப்
பாய்ந்து அதன் சேணத்தைப் பிடிக்கக் கூடப்
பழகிதாது வீழ்ந்தவரும் ...பிடித்து ஏற,
சாய்த்து அது காலாலே உதைய நொந்து
தளர்ந்தவரும்....அதில் ஏறப் பின்னால் ஓடி
மாய்ந்தவரும்...தான் அதிகம்! மடக்கி ஏறி
வழிப்படுத்திச் சவாரி செய்தோர்...மிகவும் சொற்பம்!
நேற்றதை மிரட்டி ஆழ நினைத்து வந்தோர்
நிழலுமற்றுப் போனார் காண்! துவக்கைக் காட்டி
கூற்றுவர் யாம் என்றடக்கப் பார்த்தோர் ...தூரம்
கொஞ்சம் சென்று அகன்றார் காண்! சகுனி போலே
போற்றி அதைத் தடவி ஏறி அதனை வைத்துப்
பிழைத்தவர் போய் மறைந்தார் காண்! எதனைச் செய்து
காற்றான அதை அடக்கி அதனைக் கொண்டு
காரியங்கள் ஆற்ற யாரும் வருவாரோ தான் ?

- த.ஜெயசீலன்

அஹிம்சையின் உச்சவரம்புகள் தொட்டு...

எங்கள்

நிழல் தேசத்தை

அழுத்துவதை விட நிஜ சமை

அழுத்துவது

குறைந்ததாய் ...

உருகும் பனிக்கட்டி

எங்கள் சுவாசம் பட்டு

மீண்டும்

உறைவதாய் ...

இருதயங்களின் துடிப்பொலி

தடாகத்தில் மீன் குஞ்சுகளின்

செவுள்களில் ஒலியின்

முன்னே தோற்பதாய் ...

தும்மல் காற்றுப்பட்டு

நந்தவன பூக்களின் மகரந்தமணிகள்

ஏளனமாக சிரிப்பதாய் ...

அஹிம்சையின் எல்லா உச்சங்களையும்

தொட்டு வந்தாலும்

சாசனம் செய்வோர்

அடிமை அந்தஸ்தின் அடுத்த

கீழ்ப்படி எது என்பதையே

ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதையே

காணமுடியும்.....

அதற்குத் தானே!

ஆயிரம் ஆயிரம்

பசுமைத் தேயிலைச் செடிகளை

கொழுந்துக்காக

வருடி வருடி

சுடை நிறைத்தாலும்

நாளொன்றுக்கு படியளக்க

1000 பொறித்த

பச்சைத்தாளொன்றைக் கொடுக்க

பச்சைக்கொடி காட்டுவதாக தெரியவில்லை....

ஆனால் நானே உங்கள்

இரட்சகன் என சொல்லிவருபவர்களின்

கொடிகளின் நிறங்கள்

ஏனோ வெளுத்து போகாமல்

காப்பாற்றும்

வெள்ளேந்தி மனசு கொண்டிருக்கின்றீர்கள்!

தெரிந்துதான் போயிருக்கின்றது-

இரைப்பையில் உணவு இல்லாவிட்டாலும்

காற்றை நிரப்பியாவது

மலைகளை காப்பாற்றுவீர்கள் என்று...

எனக்கு தெரியும்

நீங்கள் மலைகளை காப்பாற்றுக்கொண்டிருப்பது

அவைகளை எரிமலையாக்குவதற்குத் தான்

என்று...

முரண்கள் இருக்கும் மட்டும்?

தேநீரை பருகும் பெருமக்களே

கேளீர்!

அதை நீங்கள் உற்சாக பானமாய்

அருந்தும் போது

அதை தந்தவர்கள்

சோர்ந்து போயிருக்கின்றார்கள்!

அதை மருத்துவ பானமாய்

அருந்தும் போது

அதைத் தந்தவர்கள்

நோயுற்றிருக்கின்றார்கள்!

அதை ஊட்டச்சத்து பானமாய்

அருந்தும் போது

அதைத் தந்தவர்கள்

வாட்டமுற்றிருக்கின்றார்கள்!

தெயிலைச் சாயத்தை

நிறச்சாயமாய்

அதை பூசும் போது

அதனை தந்தவர்கள்

மங்கிப்போயிருக்கின்றார்கள்!

தளிர் சிந்தும் சுகந்தத்தை

வாசனைத் திரவியமாக

பீச்சிக் கொள்ளும் போது

அதனை தந்தவர்கள்

நாறிப்போயிருக்கின்றார்கள்!

இந்த முரண்களுக்கு

விடை கொடுக்க

விடை தேடாது

இருப்பீர்களாயின்

நீங்கள் அருந்தும் தேநீர்

அவர்களின் அதுவாய் ஆகிப்போகும்!

நீங்கள் பூசும்

தெயிலை பெறுதிகள்

அவர்களின் எதுவாக இருக்கும்

என எண்ணிப்பாருங்கள்?

சு.முரளிதரனின் 3 கவிதைகள்

ஜன்னல் ஓரம்

■ ஆர்த்திகா சுவேந்திரன்

இயற்கையோடு ஒன்றித்து வாழ்ந்து வந்த மனித வர்க்கத்திலே இயற்கையின் நியதி இது எனக் கூறி செயற்கைச் சமூகக் கோட்பாடுகளால் தம் வாழ்வு முழுவதையும் சிதைத்துக் கொள்ளும் மனிதர்கள் சிலர் வாழத் தான் செய்கிறார்கள்.

சமூகக் கோட்பாடுகளுக்குள் இருந்து முட்டி மோதி வெளியில் வந்து தமது திறமைகளை வளர்த்து சாதனைகள் படைத்து மற்றவர் வாய்களை அடைத்து விடக் கூடியவாறு அரிதாக மிகச் சொற்ப பேரும், சமூகக் கோட்பாடுகளை கையில் எடுத்து அதன் படி ஏனோ தானோ என பலரும் என வாழும் உலகில் சமூகக் கோட்பாடுகளால் திறமைகள் மழுங்கடிக்கப் பட்டு காணாமல் ஆக்கப்படுவோர் சிலர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இதில் அதிக இடம் பிடிப்பவர்கள் பெண்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஜன்னலோர கனவுகளை மனதில் சுமந்தபடி பயணத்தை தொடங்கும் மனிதர்கள் பலரின் மத்தியில் சற்று விதிவிலக்காக அவள். தந்தை தன் தலையிலிருந்த கடமை பாரத்தை இறக்கி வைக்க, தாய் தன் வயிற்றில் கட்டியிருந்த நெருப்பை கழற்றி விட, மூத்த சகோதரன் குடும்ப பாரம் ஒன்று இல்லாமல் போனதாய் உணர, இளைய சகோதரன் இது ஒரு மகிழ்வான தருணம் என நினைக்க, சொந்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் வேடிக்கை பார்க்க, இந்த சமூகத்தின் மனங்களில் மட்டும் எல்லையே இல்லாமல் எண்ண ஓட்டங்கள் செல்ல, கனவுகள் பல புதைக்கப்பட்ட அவள் நெஞ்சில் ரண வலியோடு “ஜன்னலோரம் இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை ஒரு இருக்கையாவது கிடைக்குமா?” என்ற ஏக்கக் கனவுடன் தொடங்கினாள் தன் பயணத்தை.

முதன் முதலில் பேருந்தைக் கண்ட ஓட்டுநர் ஆளி எங்கே? தடுப்பு எங்கே? என ஒவ்வொன்றாய்த் தேடுவது போல அவளும் சில பொழுதுகள் நிலை குலைந்து பின் சீராக வேண்டி இருந்தது அங்கு. இதுவரை பழக்கப்பட்டிராத புது இடமல்லவா அது. சமநிலை பெறுவதற்குள் பல தடவைகள் முட்டி மோதி விழுந்து மிதிபட்டு எழ வேண்டி இருந்தது அங்கு.

சீரான வேகத்தில் செல்லும் பேருந்தாய் இருந்திருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை.

அவள் பாட்டிற்கு நின்றுருப்பாள். சரி சீராக ஆர்முடுகும் பேருந்தாய் இருந்திருந்தால் கூட பரவாயில்லை. ஒரே சீராய் விசையைக் கொடுத்து விழாமல் நின்றுருப்பாள். சீரான வேகமும், சீரான ஆர்முடுகலும் சீரான சாலை இருந்தால் கூட கற்பனையில் மட்டுமே நிகழக் கூடிய ஒன்றல்லவா? நிஜத்தில் என்ன செய்தாலும் நிகழ முடியாத ஒன்றல்லவா?

நிஜம் அப்படியிருக்க அவள் பேருந்து செல்லும் சாலை கூட சீரானதாக இல்லையே. குன்றும் குழியுமா கவே... சீரான சாலையில் கூட சீராக செல்ல முடியாத பேருந்து குன்றும் குழியுமான சாலையில் எப்படி?... அவள் பயணத்தில் எத்தனையோ கணக் குலுக்கங்கள்... திடீர் தடுப்புக்கள்... திடீரென்ற ஆர்முடுகல்கள்... திடீரென்ற அமர்முடுகல்கள்... சீராக இனிச் செல்லப் போகிறது என எண்ணி பெரு மூச்சொன்று விடுவதற்குள் திடீர் திருப்பங்கள்...

முன்னால் விழுந்த மூக்குடைபட்ட தருணங்கள்... திரும்பி நின்று பின் புற தலையில் இடி வாங்கிய பொழுதுகள்... கால் மிதிபட்ட நேரங்கள்... பேருந்துக் கம்பி பதம் பார்த்த கணங்கள்...

அனைத்தையும் எதிர் கொண்டு சமநிலையாய் நிற்பதற்கு பழக்கப்பட்ட நிலை வருவதற்கிடையில் பேருந்தில் நெரிசல் அதிகரிக்க அதற்குள் சிக்குண்டு

மூச்சு திணறிய தருணங்கள்... சமூகத்திடம் இருந்து அடிகளும் இடிகளும் வாங்கிய நேரங்கள்...

ஏற விருப்பமே இல்லாத பேருந்தில் சமூகத்தை எண்ணி, ஊர் வாய்களுக்கு பயந்து ஏறிய அவளுக்கு எத்தனை வலிகள்?... எத்தனை வேதனைகள்?...

இவளைப் பேருந்தில் ஏற்றி விட்டதும் கடமை முடிந்ததாய் எண்ணிய குடும்பம் ஒரு பக்கம் இருக்க சமூகத்தின் மனதில் தான் எத்தனை எண்ணங்கள்?... அவள் திறமைகளை மழுங்கடித்ததை எண்ணி ஆனந்த களிப்பில் பலர்... அவள் கஸ்ரப்படப் போகிறாளே என பரிதாப பார்வையுடன் சிலர்... அவளை கதாநாயகி ஆக்கி கதைகள் சொல்ல முடியவில்லையே என்ற ஏக்கத்தில் சிலர்... அவளை அனுப்பியாகி விட்டதென்ற பெருமூச்சுடன் சிலர்.. அப்பப்பா! இவ்வாறு கணக்கிட முடியாமல் எவ்வளவு எண்ண ஓட்டங்கள் சமூகத்தின் பார்வையில்...

இவள் ஏறும் மட்டும் பல எண்ணங்களையும், கதைகளையும் கொண்ட சமூகம் இவள் ஏறியவுடன் இவள் போன்ற இன்னொருத்தியைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிடும். மற்றவர் கனவுகளைப் புதைத்து மகிழ்ச்சி காண்பதில் என்ன ஆர்வம் இந்த சமூகத்திற்கு! ஆனால், அங்கு வேதனையில் உழலும் அவள் மனதை நினைக்க ஒரு மனங் கூட இல்லை சமூகத்தில். சமூகத்தை எண்ணி கனவுகளைப் புதைத்து பயணத்தை தொடரும் அவள் வேதனை அவளுக்குள் மட்டும் தான்.

ஒவ்வொன்றாய் அடிபட்டு சிறிது சிறிதாய் அனுபவம் கற்று மெது மெதுவாய் அவள் சமநிலை அடையும் நேரமும் வந்தது. சன நெரிசல்களும் மெது மெதுவாகக் கரைய ஆரம்பிக்க காலம் மட்டும் மிகப் பெரிய ஆர்முடுகலில் சென்று கொண்டிருக்க அவளுக்கும் இருக்கை கிடைக்கலாம் என்ற நிலை வந்தது.

அவள் அதிஷ்டம் தான் என்னே! இருக்கை கிடைத்திடக்கூடும் என்ற நிலை வரும் வேளை அவள் இறங்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியதே. சாதாரண இருக்கையை கனவு கண்டு ஏறியவளுக்கு அது கூடக் கிடைக்காமல் பல வேதனைகளுடன் இறங்கும் அவள் ஜன்னலோரத்தைக் கனவாகக் கொண்டிருந்தால் இன்னும் எத்தனை மடங்கு வேதனையை அனுபவித்து இருப்பாளோ?... வெறும் வார்த்தையால் சொல்லிவிட முடியாத பெண் மனதின் வலி அது...

இருக்கையே கிடைக்காமல் இறங்கும் அவள் தன் தாய் வீட்டில் இறங்குகிறாளா? அங்கே அவளுக்கென யாருமில்லையே! உறவுகளின் வீட்டில் இறங்குகிறாளா? இல்லையே! ஊர்க் கதை பேசவே நேரமில்லாத அவர்களுக்கு அவளைத் திரும்பிப் பார்க்க நேரம் இருந்துவிடவா போகிறது? அவள் இறங்குவது நாட்டுக்குள் அல்ல... பெருங் காட்டுக்குள் அல்லவா?... இருள் சூழ்ந்த பயங்கரத்தால் கட்டமைக்கப்பட்ட அக் காட்டின் மத்தியில் துணை ஏதும் இன்றி தனியாக அவள்... சிங்கமா? புலியா? கரடியா? இல்லை ஓநாயா? எது எந்தப் பக்கத்தில் இருந்து வருமென்று புரியாமல் அவள்...

ஜன்னலோர கனவில்லாமல் ஏறியவள் நிலைமையே இவ்வாறிருக்க ஜன்னலோர கனவுகளுடன் இவளைப் போல் ஏறுபவர்களின் நிலைமை... வார்த்தைகளால் மட்டுமல்ல. உணர்வுகளால் கூட உணர் கூடுமாயிருப்பது கேள்விக்குறி தான்...

வைக்கைக்கள் - மதுராந்தகன்

1. சாந்தமான கடல் காந்தக் கண்கள் வலை
2. அநாதைப் பிணம் பறக்கும் கருங்கொடி காக்கை
3. கார் காலம் சகோதரப் போர் இடி மின்னல்
4. நீரில் பிணவறை உணவுக் களஞ்சியம் முதலைப் பாழி
5. நண்பகல் புவி நிழல் நள்ளிரவு
6. பழைய பாதை புதிய பயணி வெள்ளம்
7. முதிர்ந்த கனி மருத்துவிச்சி பறவை
8. வளி மண்டலம் பாயும் கதிரொளி நீல வானம்
9. அமைதியான இரவு மரத்தில் உறங்கும் கோழிகள் கீழே மரநாய்
10. நாட்டில் சாவுகள் கேட்கின்றன அழகுரல்கள் பிரசவ அறை
11. வழக்கைத் தலையில் இனி முடிவளரும் விதைத் தவயல்
12. மௌன பிரார்த்தனை ஒரே இரைச்சல் மனக்குரல்கள்
13. அழியும் தலைக்கனம் பிறக்கும் ஒளி தீக்குச்சி
14. பீரங்கிக் குழல் கிளிப் பொந்து பட்டபனை
15. சிலந்தி ஒன்று அசையாது நிற்கிறது கல்லுப்பட்ட கண்ணாடி

குருதி!

நீண்டு போயிருக்கும் அந்தப் பிரதான வீதியின் இடது பக்கம் இக்கிராமத்து மக்களின் வாழ்விடங்கள் வலது பக்கம். இக்கிராமத்து மக்களுக்குரிய வயல் நிலங்கள்!

பகல் பொழுதில் இக்கிராமத்து மக்கள் இந்த வயல் பரப்பில்தான் நிற்பார்கள்.

இந்த வயல் நிலப்பரப்பில், இடது பக்கமாக வள்ள தாமரைக்குளத்துக்கு அருகில், ஏறத்தாழ பத்துப்பரப்பு விஸ்தீரணம் கொண்டதொரு வயல் நிலம் அமைந்திருக்கின்றது.

இந்த வயல் நிலம் துரையனுக்குச் சொந்தமானது. துரையன் இவனது முழுப்பெயர் இராசதுரை. இவனை ஊரவர்கள் “துரையன்” என்றே அழைப்பார்கள். துரையன் கல்லூரி மாணவன். கல்லூரியில் லீவு கிடைக்கின்ற நேரமெல்லாம் துரையன் இந்த வயல் நிலத்தில்தான் நிற்பான்.

தாமரைக் குளத்து தண்ணீரை துரையன் நன்கு பயன்படுத்தினான், அதனால் அவனது வயல் பரப்பு பச்சைப் பச்சேலென்று இருந்தது.

இவனது வயல் பரப்பில் இடது பக்க மூலையில் ஒரு நாவல் மரம் நிற்கிறது. ஏறத்தாழ பத்து அடி உயரமிருக்கும். மூன்று கிளைகள்... அதன் நிழலில் இருவர் தாராளமாகப்படுத்து ஓய்வெடுக்கும் வகையில் செழித்து வளர்ந்திருந்தது.

துரையன் தனது ஓய்வு நேரம் முழுவதும் இந்த மரத்தடியில்தான் இருப்பான்.

துரையன் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவானான். படிப்பு முடிய கொழும்பிலேயே வேலையும் கிடைத்தது. திருணமும் கொழும்பிலேயே நடந்தது.

துரையன் கொழும்பு வாசியாகி விட்டான்.

நீண்ட இடைவெளியின் பின்பு துரையன் தான் பிறந்த மண்ணுக்கு வந்திருந்தான். வந்தவன் மறக்காமல் தன்னுடைய வயல் பரப்பைப் பார்க்க வந்திருந்தான்.

அந்த நாவல் மரத்தடியில்...

காலில் இருந்த செருப்பை மரத்தடியில் கழட்டி விட்டு, சேட்டையும் கழட்டி நாவல் மரக்கிளையில்கொழுவிவிட்டு அமர்கிறான்.

அந்த நாவல் மரம் ரையனைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரிக்கிறது... நாவலுக்கு மனப்பூரிப்பு...!

“என்ன சிரிக்கிறாய்... நக்கல் சிரிப்பா...?”

அந்தச் செருப்பு நாவல் மரத்திடம் கேட்கிறது.

நாவல் மரம் அர்த்த புஷ்டியா அந்தச் செருப்பைச் பார்க்கிறது... பேச ஆரம்பிக்கிறது.

“துரையனை உனக்கு இப்போது தான் தெரியும்... நீ அவனது காலடியில் கிடப்பவன்... ஆனால், நான்... அவன் எனது நிழலில் பலகாலம் படுத்திருந்து என்னோடு பழகியவன்.

துரையன்... பிறந்த மண்ணில் உழைத்து மகிழ்ந்தவன் பலரை மகிழ்வித்தவன்... சுதந்திரமாக வாழ்ந்தவன்...

இன்று அவன்...

கொழும்பு வாசியாகி... அரச சேவையில், அரச கூலி பெற்று வாழ்கிறான்...

தூய்மையான குருதி ஓடிய அவனது உடலில் இப்போது...

குருதி என்ற பெயரில் “சிவப்பு நீர்” ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

தூய்மையான குருதிக்கு சில பண்புகளுண்டு “சிவப்பு நீராக” ஓடும் குருதிக்கு எந்தப் பண்புகளும் இல்லை.

எர்வு?

செல்லம்மா காலமாகி விட்டாள்.

அவளுக்கிப்போது எழுபது வயது.

செல்லம்மாள் மிகவும் நல்லவள். சகலரையும் அனுசரித்துப் போகும் பண்புள்ளவள். இதனால் இவளோடு அனைவரும் விரும்பிப் பழகினர்.

இந்தக் கிராமத்துக்கு சனசமூக நிலையம் ஒன்று தேவையென்று அதற்காக தனது கழுத்திலிருந்த சங்கிலியை விற்று அந்தப் பணத்தோடு இன்னும் சிலரின் உதவிகளையும் பெற்று ஒரு சனசமூக நிலையத்தை உருவாக்கியவள்.

இன்றும் அந்தச் சனசமூக நிலையம் இயங்குகின்றது. தினசரி பிற்பகலில் திருநீறு பூசிய நெற்றியுடன் கண்ணாடியும் அணிந்து கொண்டு இவள் பத்திரிகை வாசிக்கும் அழகையும், உற்சாகத்தையும் இக்கிராமமே பேசிக் கொள்கின்றது.

இன்று அந்தச் செல்லம்மாவின் பூதவுடல் இச் சனசமூக நிலையத்தில் அஞ்சலிக்கு வைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

செல்லம்மாளின் வீட்டு முற்றத்தில் போடப் பட்டிருக்கும் தகரப் பந்தலின் நடுவே செல்லம்மாவின் பிணம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பிணத்தின் தலைமாட்டில் போடப்பட்டிருக்கும் கதிரைகளில் அவளது புருஷனும், இரண்டு பிள்ளைகளும் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

செல்லம்மாளின் தலைமாட்டில் மிகவும் உயர்ந்த குத்துவிளக்கொன்று எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் குத்துவிளக்கு அங்கு அஞ்சலி செலுத்த வருபவர்களை மிகவும் கூர்மையாக அவதானித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இங்கு அஞ்சலி செலுத்தவருபவர்களின் மண் உணர்வுகளை மிக இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தி இந்தக் குத்துவிளக்கிற்கு உண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தில் “அந்திம காலச் சேவையைச் செய்கின்ற ஒரு ஸ்தாபனத்திலிருந்து வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்ட குத்துவிளக்கது. எண்ணூக் கணக்கற்ற மரண நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்ட அனுபவமிக்க குத்துவிளக்கது.

மரண அஞ்சலி செலுத்த நான்கு பெண்கள் வருகின்றனர். நால்வருமே அரச சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்கள்.

அந்தக் குத்துவிளக்கு வழமைபோல் அந்த நால்வரையும் அவதானித்து, அவர்களின் மன உணர்வு

களை உள்வாங்குகின்றது.

அஞ்சலிக்க வந்தவர்கள் நால்வரும் அஞ்சலி செலுத்திவிட்டுத்திரும்புகின்றனர்.

பிரேதப் பெட்டி, குத்துவிளக்கை அவதானிக்கிறது. குத்துவிளக்கிடம் ஒரு சோர்வு இருப்பதை பிரேதப் பெட்டி அவதானிக்கின்றது.

“என்ன நண்பா... உன்னை முகம் சோர்ந்து போச்சு... என்ன காரணம்” பிரேதப் பெட்டி குத்துவிளக்கிடம் கேட்கிறது.

“இப்ப நாலு பெண்கள் வந்திட்டுப் போனார்கள்... அந்த நீலச்சாறி உடுத்த பெண்...

செல்லம்மாவின் சுழுத்திலை இருக்கிற தாலிக் கொடியைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு...

...பத்துப்பவணுக்கு மேலை இருக்கும்.... என்று மனதுக்குள் பொருமிக் கொண்டாள்...

மற்றவள்... மெல்லிய கறுப்பி...

... செல்லம்மாவுக்கு உடுத்தியிருக்கிற கூறைச் சாறியை... ஒருதருக்கும் தெரியாமல் தொட்டுப் பார்த்து... அந்தக் காலத்திலேயே இப்பிடி சாறியை உடுத்தியிருக்கிறாள்...” என்று மனதுக்குள் எரிந்து கொண்டாள்.

அடுத்தவள்... சுவப்பி... அவள் செல்லம்மாவின் காதிலை உள்ள முத்துப்பதித்த தோட்டைப் பார்த்து மனதுக்குள்ளை பெருமைப்பட்டுக் கொண்டாள். நாலாம் அவளும்... ஏதோ மனதுக்குள் பொரிந்தாள்...

நமது அரசு...

பிற இனங்கள் சகலதையும் பார்த்து எரிகின்றது அரசு எவ்வழி

குடிமக்களும் அவ்வழி!!!

பகுத்தறிவு

ஏறத்தாழ ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக என்று கூறலாம் அந்த நாய் அந்தக் கூட்டுக்குளத்தான் நிற்கின்றது.

“டெவில்” இதுதான் அந்த நாயின் பெயர் ஒவ்வொருநாளும் அந்த வீட்டுக்கார அம்மா படுக்கையால் எழும்பி கொட்டாவி விட்டபடி அந்த நாய்க் கூட்டுக்குக் கிட்ட வருவா... வந்து...

“டெவில்” என்று உரக்கக் கூப்பிடுவா, டெவில் எங்கு நின்றாலும் ஓடி வரும்... ஓடிவருவது மட்டுமல்ல அந்தக் கூட்டுக்குள் ஏறிக் கொள்ளும்... வீட்டுக்கார அம்மா கதவைப்பூட்டிவிட்டு திரும்புவார்.

திரும்பவும்...

இரவு 10 மணியளவில்... அந்த அம்மாவருபவர் நாய்க் கூட்டின் பூட்டைத் திறந்து நாயை வெளியே விடுவார்.

பகல் முழுவதும் டெவில் கூட்டுக்குள்...

இரவு முழுவதும் டெவில் வீட்டில் நிற்கும். இடையிடையே வீட்டுக்கு வெளியே போய் அயல் வீடுகளிலுள்ள தனது உறவுக்களைச் சந்தித்துக் கொள்ளும்.

காலை, மதியம், இரவு... மூன்று நேரமும் திருப்தியான உணவு கிடைக்கும்.

ஐந்து அடிநீள அகலம் கொண்ட சற்சதுரமானது அந்தக் கூடு மிகவும் பாதுகாப்பானதாக அந்தக்கூடு தயாரிக்கப்பட்டிருந்தது.

இவ்வளவு காலமாக அந்த நாயை அவதானித்த அந்தக் கூடு, அந்த நாயிடம் பேச்சுக் கொடுத்தது. “பகல் முழுவதும் தொடர்ச்சியாக இந்தக் கூட்டுக்குள் படுத்திருப்பதில் உனக்கு வேதனை இல்லையா...” அந்தக் கூடு நாயிடம் கேட்டது.

“என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கிறாய்” என்று நாய்கூட்டிடம் கேட்டது.

“இரவிலே நீ சுதந்திரமாகத்தானே நிக்கிறாய் இரவோடு இரவாக வேறொரு சுதந்திரமான இடத்துக்குப் போகலாந்தானே” அந்தக் கூடு கூறியது.

“நான் ஆரம்பத்திலை சில நாள் அப்பிடிச் செய்தனான்... மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் போனான்” அந்த நாய் பெருமூச்சோடு கூறுகிறது.

“என்ன கஷ்டம்” கூடு நாயிடம்? கேட்கிறது.

“பரதேசிகளாய்... வீடுவீடாக, தெருத்தெருவாய் திரிகிற நாயைப் பார்... அந்த நாய்களை யாராவது ஆதரிக்கிறார்களா? இந்தக் காலத்து மனிதன்... படுமோசமான சுயநலவாதியாகி விட்டான்...

... தான் தன்னை மனைவி... பிள்ளைகள்... என்ற எல்லைக்குளத்தான்... வாழ்கிறான்!

நீ வரலாறு படித்ததில்லையா... வரலாற்றைப் பார் மிருகங்களோடு மிருகங்களாய் இந்த மனிதன் நலமாக வாழ்ந்த போது அவனிடம் சுயநலம் இருக்கவில்லை அதனால் அவனிடம் சகல நற்குணங்களும் இருந்தன...

இன்று அந்த மனிதன்... பகுத்தறிவை தனது சுயநலத்துக்காக மட்டும் பயன்படுத்துகிறான் அதனால் அவனிடம் எந்த நற்குணங்களும் இல்லை...

இன்றைய மனித வாழ்வை அவதானித்துப் பார்... சுற்றிவர மதில்... அதற்குள் சீமெந்தால் கட்டப்பட்டவீடு... அதற்குள் குந்தியிருந்து... அரிசிப்பருக்கைகளை எண்ணித்தான் உலைபோடுகிறான்!

தனது பகுத்தறிவை அதற்கு மட்டுந்தான் அவன் பயன்படுத்துகின்றான்.

சீரடி

மீன் தொட்டி வைப்பதற்கென்றே செய்யப்பட்ட ஒரு மேசையில் அந்த மீன்தொட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த மீன்தொட்டிக்குள் இரண்டு மீன்கள் மட்டும் நிற்கின்றன. ஒன்று ஓரளவு முதிர்ந்த மீன் மற்றையது குஞ்சு மீன்.

மீன் தொட்டிக்குள் பிளாஸ்டிக்கில் செய்யப்பட்ட சிறு செடிகளும் முருகைக் கற்களும், சங்குகளும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

“எனக்கிந்த வாழ்க்கை பிடிக்கையில்லை...” அந்தக் குஞ்சு மீன் கூறுகின்றது.

“எனக்குந்தான் பிடிக்கையில்லை... என்ன செய்யிறது... அகப்பட்டுப் போனம்... விருப்போ... வெறுப்பு... இந்தத் தொட்டியுக்கைதான் இனி

எங்கடை வாழ்க்கை..." பெரிய மீன் மிகவும் வேதனையோடு பேசுகின்றது.

சில நிமிடங்களின் பின்பு... அந்தப் பெரிய மீன் மீண்டும் பேச ஆரம்பிக்கிறது.

"... எத்தனையோ அடி ஆழமான நீர்ப்பரப்பில் சுதந்திரமாக... எத்தனையோ உறவுகளோடு... எத்தனையோ விதமான உணவுகளை உண்டு... வாழ்ந்த எங்களுக்கு இந்தக் கண்ணாடிப் பெட்டி வாழ்க்கை..."

"ஏதோ கடையிலை வாங்கிற ஒரு சாப்பாட்டை... எண்ணித்தான் தருகிறான்..."

"... இந்த மனிதன்... தன்னை வீட்டு அலங்காரத்துக்காக... எங்கடை வாழ்க்கையைச் சிறைப் படுத்தியிருக்கிறான்..."

சில நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்த அந்தப் பெரிய மீன்... நீண்டதொரு நெட்யிர்ப்போடு மீண்டும் பேச ஆரம்பிக்கின்றது.

"இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்தபோது... இலங்கையை ஆண்ட அந்நியர் தங்களுக்கும் வால் பிடித்த சிலரிடமே அதிகாரத்தை வழங்கினர்..."

ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் ஆட்சி நிர்வாகத்தைத் தங்கள் குடும்பத்துக்குள்ளேயே பகிர்ந்து கொண்டனர்...

சுதந்திரத்தின் பின் வந்த ஆட்சியாளர்கள் அனைவருமே இதைத்தான் செய்தனர்...

"மக்கள், மக்களால், மக்களுக்காக" என்ற குடியாட்சித் தத்துவம் அரசியல்வாதிகளின் பேச்சில் மட்டும் இருந்து...

...எங்களை இந்தக் கண்ணாடிப் கூட்டில் விட்டு அழகு பார்க்கின்ற இந்த வீட்டுக்காரன்...

அவனும் இந்த மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்தவன்... இந்த மண்ணின் "மணத்தை" தவிர்ந்து அவனால் சுவாசிக்க முடியுமா...

எங்களுக்குச் சிறை...

அவனுக்கு மகிழ்ச்சி!

கல்வி

இன்று பிற்பகலில் ஆரம்பமான பட்டமளிப்பு விழா மிகவும் விமரிசையாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள்... இவர்களோடு பட்டம் பெறும் மாணவர்களின் இரத்த உறவுகள்... மண்டபம் நிறைந்து வழிகின்றது!

"இராமநாதன் வீதி" இந்த வீதியில்தான் பல்கலைக்கழகம் அமைந்துள்ளது. வலது பக்கம் கே.கே.எஸ் வீதியையும், இடதுபக்கம் பலாலி வழியையும் எல்லைகளாகக் கொண்ட வீதியது.

இராமநாதன் வீதியில், பலாலி வீதியை அண்மித்து, ருக்குமணி அமர்ந்திருக்கின்றாள். அவளுக்கு முன்னால் விரித்திருக்கும் ஒரு துண்டில் அவளது குழந்தையைக் கிடத்தியிருக்கின்றாள். நான்குமாதக்குழந்தை.

ருக்குமணி ஒரு பிச்சைக்காரி

ருக்குமணி வழமையாக பலாலிவீதியில் அமைந்துள்ள "நோதேன் கொல்பிட்டல்"

வாசலில்தான் இருப்பாள் இன்று பட்டமளிப்பு விழாவைக் கேள்விப் பட்டிருக்க வேண்டும் இந்த இடத்தில் வந்து அமர்ந்திருக்கின்றாள்.

சனங்கள் கூடுகின்ற இடங்களில்தானே பிச்சை கிடைக்கும்.

ருக்குமணியின் கணவன் கதிரேசு விபத்தொன்றில் இரண்டு கால்களையும் முழங்காலோடு இழந்து வீட்டில் கிடக்கின்றான் அவனுக்கும் இப்போது ருக்குமணிதான் ஆதரவு...

ருக்குமணி கூலி வேலைக்குச் சென்றாள், அந்தக் கூலி வேலையும் அவளுக்கு ஒழுங்காகக் கிடைக்கவில்லை. வேறு வழியின்றிப் பிச்சை எடுக்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

வயிற்றுக்கொதி நீரந்தரமானது, அதுமட்டுல்ல ஒழுங்கானது...

தாயின் வயிற்றுத் தோற்புரையில் உருவாகி, தொப்புள் கொடிக் கூடாக தாயின் உதிரத்தில் உருப் பெறும் குழந்தை, பத்தாவது மாதம் மண்ணைத் தழுவும் போது அதன் "தொப்புள் கொடி" வெட்டப்படுகின்றது. அதன் பின்பு ஏற்படுகின்ற வயிற்றுப்பசி... மரணம் வரை தொடர்கிறது.

பிற்பகல் ஐந்து மணியிருக்கும் பட்டமளிப்பு விழா முடிகின்றது.

பட்டம் பெற்ற மாணவர்கள்... மாணவர்களின் பெற்றோர்... உறவினர்களென்று... கொடிவிட்டு மக்கள் வருகின்றனர்...

"அம்மா... ஐயா... இந்தப் பச்சைப் பாலனுக்கு ஒரு மாப்பேணி வாங்க உதவி செய்யுங்கோ... அம்மா... ஐயா இந்தப் பச்சை மண்ணைப் பாருங்கோ... ஏதாவது உதவி செய்யுங்கோ..." ருக்குமணி கைகளை நீட்டிக் கெஞ்சுகிறாள்...

பட்டம் பெறவந்த மாணவர்களின் பெற்றோரில் சிலர்... அதுவும் வயது முதிர்ந்தவர்கள்... சில சில்லறை களைப் போடுகின்றனர்...!

பல்கலைக்கழகத்தினுள் நின்றவர்கள் சிறுகச் சிறுக வெளியேறி... அனைவரும் வெளியேறி விட்டனர்.

பல்கலைக்கழக பிரதான கேற்றுக்கள் இரண்டையும் வாச்சர் சாத்துகிறான்...

ருக்குமணி கத்திக் கத்திச் சோர்ந்து போய் தலையில் கைவைத்தபடி இருக்கிறாள். அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிகின்றது...

அவளது உடலில் செளிப்பான் இரத்தோட்டம் இருந்தால் அவளது முலையில் பால் சுரக்கும்...

ஒட்டி உலர்ந்து அலம்பல் தடிபோல் ஆகிவிட்ட செத்தல் உடல்... காற்றுப்போன பாலூன்களாய் ஒட்டிப் போன முலைகள்...

இன்றிரவு குழந்தைக்குச் சாப்பாடு...

பசி நிரந்தரமானது...

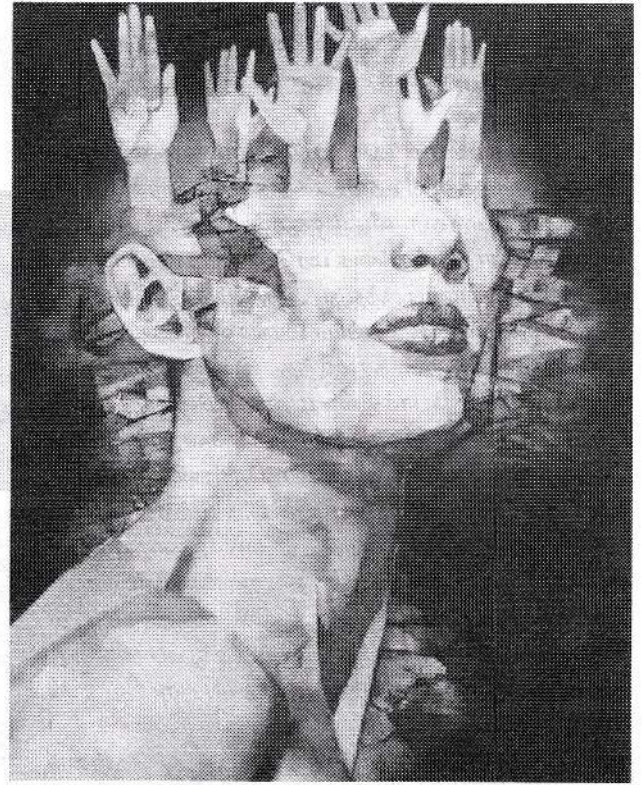
சாத்தப்பட்டிருந்த பிரதான வாசலின் இரண்டு கேற்றுக்களில் ஒரு "கேற்" சிரிக்கிறது... அர்த்த புஷ்ப யான வரட்டுச் சிரிப்பு

"என்ன சிரிக்கிறாய்..." மற்றக் "கேற்" கேட்கின்றது. "அந்தத்தாயையும், பிள்ளையையும்... கண்டும் காணாதது மாதிரி செல்லும் இந்தப் பட்டம் பெற்றவர்களையும் பாத்தியா...? பாடசாலைக்கல்வி, பல்கலைக்கழகக் கல்வி... பட்டங்கள் அனைத்துமே "மனிதனின்" ஊற்றுக் கண்களைத் திறக்கும் பொது தேடல்கள் என்று தான் கல்வி கூறுகின்றது" அவன் வேதனையோடு கூறுகின்றான்...

"ஐயா... அம்மா..." அவளது குரல்தொடர்கிறது.

கனகப் பிரபல வாழ்வு

■ சுளிபுர மணி

கனகம்மா ஒரு இளம்விதவை. குழந்தைகளும் மூன்றுபேர். அதிலும் பெண்குழந்தைகள் யதூர்ஷா, வர்ஷா, யாதவி என்று பெயர்கள். அவர்கள் பக்கதி லுள்ள பள்ளிக்கூடத்தில் 6ம், 4ம், 2ம் வகுப்பில் படிக்கிறார்கள். கனகம்மா தனது கிராமத்திலுள்ள பணக்கார வீடுகளுக்கு 7.00க்கு வேலைக்குப் போய் பகல் 11.00மணியளவில் வீடுதிரும்பினால் ரூபா500/= சம்பளத்துடன் வருவாள். இடைக்கிடை உடம்புக்கு முடியாமல் போய் விட்டால் வீட்டிற்குள் தான் முடக்கம்!

இப்போ அவள் விலைக்கு வாங்கிய நிலத்தில் அரசாங்கம் "வீடமைப்பு" திட்டத்தின் கீழ் இரண்டறை, ஒரு சமையலறை, இரண்டு திறந்த விறாந்தைகள், ஒரு மலசல கூடம் யாவும் அமைக்க காச கொடுத்து. ஒவ்வொரு வேலையும் செய்து முடிந்தபின் மேற்பார்வையாளர்கள் வந்து பார்த்த பின்னரே பணக்கொடுப்பனவு செய்வார்கள்.

நிலத்தை வாங்கும் போதே கிணறும், மதிலும், ஏழு தென்னைகள், நாலு பனைகள் அங்கே நின்றன. அந்தச் செலவு அவளுக்கு மிச்சமாகிவிட்டது. மதிலோடு இரும்புக் கேற்றும் இருந்தது. இவ்வளவும் அவள் புதிதாக செய்விப்பதாக இருந்தால் குறைந்தது ஆறு லட்சம் ரூபாவாவது தேவைப்பட்டிருக்கும்.

அவள் சிறுவயதில் தந்தையில்லாது தாயுடன் தான் வாழ்ந்தவள். வேறு மாகாணத்திற்கு வேலை விடயமாக சென்றிருந்த ஒரு குடும்பத்தினரின் வீட்டில் தான் தாயும், மகளும் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்த வீட்டுக்காரரும் மிகவும் நல்லவர்கள். அவள், தாயுடன் தன்மானத்துடன் குடியிருந்து தங்கள் வீடுவளவைப் பராமரித்தாலே போதும் என்ற மனநிறைவுடன் இருந்து விட்டார்கள். அவர்களும் வேறு, வேறு மாகாணங்களுக்கு வேலை மாற்றம் கிடைக்க மாறி, மாறி வாடகை வீடுகளில் தான் வசித்து வந்தனர். "கனகத்துக்கென்ன வாடகை கொடுக்காமல் சீவிக் குபேர வாழ்வு" என்று அவளின் உறவினர்கள் பொறாமைப்பட்டார்கள்.

ஒருநாள் வேலைக்கென்று போன கனகத்தின் கணவன் வாகன விபத்தில் சிக்கி அன்றே உயிரிழந்து

விட்டான். அந்த விபத்து சம்பவத்தை மையமாக வைத்து அவளுக்கு நாலு லட்ச ரூபா கிடைத்தது. இவள் வசித்து வந்த வீட்டுக்காரியின் தம்பியுடன் - தமக்கையின் சிபார்சின் பேரில் - இவளுக்கு 21/2 லட்சம் கொடுத்தான். மொத்தம் 61/2 லட்சத்தையும் கைப்பணமாகக் கொடுத்தே அந்த 21/2 பரப்பு நிலத்தையும் வாங்கிக் கொண்டான். அயலவர்கள் அவளை "வலுவல்லவி" என்று தான் அழைப்பார்கள்.

முதல் குடியிருந்த வீட்டில் நிறையத் தென்னை மரங்களும், இரண்டு மாமரங்களும், பல கமுக மரங்களும் இருந்தன. வீட்டுத்தேவை போக மாதத்தில் ஐம்பது தேங்காயாவது கடைக்குக் கொடுத்து பலசரக்குகள், மா, சீனி, தேயிலை, பால்பவுடர், மண்ணெய், மிளகாய், மல்லி முதலிய சாமான்கள் வாங்குவாள். தென்னோலை விழுந்தால் அவற்றின் மட்டைகளை வெட்டிவிட்டு, நனைய விட்டு - இரண்டாகப் பிரித்துக் கிடுகாகப்பின்னி, விலைக்கு வாங்கவரும் "லாண் மாஸ்ரர்" கார ரூபனிடம் சீசனுக்கு சீசன் ஐநூறு ரூபாவுக்கு குறையாமல் விற்பாள். வேலை கஷ்டம் தான். கத்திபிடித்து இரண்டாகக் கிழிப்பதும், குந்தியிருந்து கிடுகு பின்னுவதும் நித்தமும், முற்றத்தில் நடக்கும் வேலைதான்.

கொழும்பு மாமரம். கறுத்தக் கொழும்பான் வருடத்தில் வைகாசி, ஆனி மாதத்தில் ஒரு வாடிக்கையாளர் வந்து தானே குடலை கட்டி - கெக்கை மூலம் நிலத்தில் விழவிடாமல் பக்குவமாக ஆய்ந்து எடுத்துக் கொள்ளுவார். முதல் பிடுங்குதலுக்கும் வந்து பறித்தபின் மொத்தம் மூவாயிரம் ரூபா கையில் கொடுப்பார். நாலைந்து, சாக்குகளில் கட்டி ஆட்டோ மூலம் எடுத்துச் சென்று வைக்கல் வைத்து பழுக்க வைத்து

தானும் - இங்கு கொடுத்ததைவிட கூடுதலாக உழைக்கிறேன்” என்று கூறி வருடம் தவறாமல் தானே வாடிக்கைக்காரன் என்பதனை ஊர்ஜிதப்படுத்தி விடுவார்.

விளாம்பழங்களை மாத்திரம் காசுக்கு விற்பதில்லை, தாங்களும் உண்டபின் - அயலவர்களுக்கும் பகிர்ந்தளிப்பார்கள். வீட்டுக்காரர் வீடு விட்டுப் போகும் போது முருங்கை மரமொன்று நன்றாகக் காய்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதுவும் கறித்தேவைக்கு உதவியது. மாதுளை, பப்பா மரங்கள் வீட்டிற்கு பின்னால் காய்த்தன. நாலைந்து, இதரை வாழைகளும் நின்றன. காலப் போக்கில் - மின்சாரமின்மையால் - “மோட்டார்” இயக்க முடியாததால் கன்று, காரிகள் அழியத் தொடங்கின. கழுமரங்கள் நன்றாகக் காய்க்கத் தொடங்கின. பாக்குகளும் விறந்து போக மிகுதிகளை நிலத்தில் புதைத்து வளவு நிறைய கழுமரங்கள் வளர்ந்து வேறு எந்த மரங்களையும் வளர விடாது நிழல் பரப்பத்தொடங்கின. வருடாவருடம் தைமாதத்தில் சங்கானைச் சந்தையில் ஒருபாக்கு ஒரு ரூபா வீதம் ஆயிரம் ரூபாவுக்கு மேலே பாக்கின் பணம் கிடைக்கும்.

தேங்காய்களை நாற்றுப் போட்டு தென்னங் கன்றுகள் நாற்றிஐம்பது ரூபாவுக்கும், பாக்கை சிறிய பைக்கற்றுள் மண்போட்டு முளைக்க வைத்து கழுமரம் கன்று ஒன்று ஐம்பது ரூபாவுக்குமாக வருடத்தில் ஆயிரம் ரூபாவுக்கு உழைக்கக் கூடிய திறமைசாலியாக இருந்தான். ஆனால், கணவனின் திடீர் விபத்து மரணத்தின் பின்னர்.. இந்தப் பிரத்தியேக உழைப்புக் கள் தடைப்பட்டு விட்டன.

கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்கள் (1992 - 2012) மாதாந்தம் தனது கையில் கிடைக்கும் காசுகளை தபாற்கந்தோர் சேமிப்புப் புத்தகத்தில் போட்டு வைத்து ஒரு புத்தகம் நிறைந்தால் - அடுத்தபுத்தகத்தை ஆரம்பிக்கிற ஊக்கவாளியாக இருந்தான்.

இப்பவும் கூட பக்கத்து வளவில் குடியிருப்பவர்கள் யாருமில்லை, இலுப்பை மரமும் புளியரமும் நலம் தெரியாமல் காய்த்துக் கொண்டியபடி. அங்கு சென்று இலுப்பக்கொட்டைகளை பொறுக்கி வந்து காயவிட்டு பருப்பெடுத்து செக்குக்கார வீட்டில் கொடுத்து - இலுப்பெண்ணெய் வடிப்பிப்பது எண்ணெய்யும் ஆச்சு! அரப்பும் ஆச்சு! புளியம்பழங்களைச் கொண்டு வந்து காயவிட்டுக் கோது உடைத்து - பின்னர் சிறிய கத்தியால் கொட்டைகளை அகற்றி புளியை உருண்டைகளாக உருட்டிப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பான்.

அயல் வீடுகள், நணையவிட்ட அரிசியை “மில்” லில் மாவாகத் திரிப்பித்தால், அதனைத் தாச்சியில் வறுத்துக் கொடுக்கிற வேலையும் அவனைச் சார்ந்தது தான். சந்திரா, ராணி, நவம் வீட்டுக்காரர் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தால் அவர்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல மிளகாய்த்தூள், கோப்பித்தூள், பிரசவகாலங்களுக்கு, பத்தியத்தூள் யாவும் கத்தப்படுத்தி, வறுத்து, “மில்”லுக்குக் கொடுத்து, அரைக்கப்பட்டபின், நன்கு

ஆறவிட்டு அவற்றை (Shiplog) ஒட்டுமுடி பெரிய பைகளில் (2 பைக்கள்) போட்டு மேலே பெயர் எழுதி வைக்கச் சொல்லி விடுவான். (பெயர் எழுதினால் தான் விமானநிலைய அங்கத்துறை விசாரணைக்குச் சலபமாக இருக்கும்)

அத்துடன் அரிசிமா (இடியப்பம், பிட்டு அவிக்க) உழுத்தம்மா (பாற்கஞ்சி, களி செய்ய) பெரியமா (குழந்தைகளுக்கு குழைத்துக் கொடுக்க) இவை யாவற்றையும் தயார்படுத்திக் கொடுத்து விடுவான். அத்தடன் அவர்களுக்குத் தேவையான ஊறுகாய், மோர்மிளகாய், வடகம் போன்றவற்றை கோவில் முதலாளியக்காவிடம் வாங்குவித்து உரிய போத்தல்களிலோ, பைக்கற்றுக்களிலோ பொதி செய்து பக்குவமாகக் கொடுத்து விடுவான், அவர்களும் அவளது கூலியை கை கூசாமல் தாராளமாகக் கொடுப்பதுடன் - உடுப்புகள், குழந்தைகளுக்கு இனிப்புப் பண்டங்கள் இவற்றை கொடுக்கத் தவறமாட்டார்கள்.

தாயும், தானும், பிள்ளைகளும் வாழுவதற்கு கட்டிய அந்த வீட்டிற்கு தனது தாயின் பெயரையே “அன்பு இல்லம்” என்று சூட்டினாள். ஒரு நல்லநாளிலே முகூர்த்த நேரம் பார்த்து “கிருகப் பிரவேசம்” செய்ய உத்தேசித்து இருக்கிறாள். கிணற்றுக்கு மோட்டரும் இணைப்புச் செய்து விட்டாள். இதனால் அவளது வயோதிபத் தாய்க்கு குளிக்க, முழு கல்ல வசதியாக இருக்கின்றது. தாய் மனம் வாழ்த்த, வாழ்த்த அவளுக்கு மனம் மிகவும் திருப்தியாக இருக்கிறது.

அவன் முன்னர் குடியிருந்த வீட்டுக்காரர்கள் அவளது உடுப்புகள் வைக்க ஒரு இரும்பு அலுமாரியும், சமையலறைப் பொருட்கள் வைக்க மரஅலுமாரியும், வயது போன இவளது தாயார் உறங்க ஒரு மரக்கட்டிலும் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தார்கள். அதை விட ஒரு சிறிய T.V யும், தையல் தைக்க “நிச்சிங்” மெசினும் கொடுத்தார்கள்.

அவளது விடாமுயற்சியையும் ஊக்கத்தையும் பார்த்து அவளது உறவுக்காரப் பெண்கள் எல்லோரும் “வீட்டில் இருந்து ஊர்வம்பு கதைக்காமல் ஏதாவது வேலை செய்து, குடும்பத்தைப் பாதுகாப்போம்” எனச் சகலரும் உற்சாகமாகி விட்டார்கள். நாளை அதாவது வளர்பிறை அமிர்தசித்த யோகத்தில் அவளது வீட்டுக்குடிபூரலுக்கு “எல்லோரும் வாருங்கள்” என அழைப்பும் வருகிறது!

நூல்:
சமுதாய வெளிப்பாடக
இலக்கியம்

ஆசிரியர்:
ஜெயபிரசாந்தி ஜெயபாலசேகரம்

விலை : 400.00

மதி கலர்ஸ்

பிறிண்டர்ஸ்

WEDDING CARD SHOW ROOM

SCREEN PRINTING

DIGITAL PRINTING

OFFSET PRINTING

DESIGNING

MATHI COLOURS

PRINTERS

☎ 021 2229285, 077 7222259 ✉ mathicolours@gmail.com 📱 mathicolours

No.10, Murugesar lane, Nallur, Jaffna.